

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 18 / Sayı: 209 / Mayıs 1999/ 5,- DM

ASRIN DAVASINDA

Başkan Apo ile bütünleşelim

30 Nisan duruşmasından itibaren Başkan Apo'ya yönelik saldırılarda ve Genel Başkanımızın mücadelesinde mahkeme süreci başlamış bulunuyor. Bu sürecin Türk-Kürt ilişkilerinde ve TC ile partimiz arasında süren mücadelede yeni bir dönüm noktası olacağı ve her bakımdan açık bir netleşmeyi ortaya çıkaracağı daha şimdiden anlaşılıyor. Bu durum hem VI. Kongre temelinde mücadelemizin kendisini yeniden örgütlemesi ve geliştirmesinin ve hem de yapılan seçim temelinde Türkiye'de yaşanan gelişmelerin bir sonucu olarak hem mümkün, hem de gereklidir. İşte böyle tarihsel bir süreci değerlendiren partimiz aşağıdaki hususları açıklamayı gerekli görmüştür.

1) 18 Nisan seçimleri, ortaya çıkardığı sonuçlar itibariyle TC tarihinin en önemli seçimi durumundadır. Bu seçim sonuçları ile Türkiye'de yaşanan ekonomik ve sosyal gelişmeyi ve bir süredir yürütülen askeri düzenlenmeyi tamamlayan sivil siyasi yapılanma ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bu durum Türkiye Cumhuriyeti devleti açısından bir yeniden yapılanma, eski darlıklarını aşma, devlet ve toplum yaşamının değişik alanlarında daha uyumlu, istikrarlı ve bütünlüklü bir yapılanmaya ve yönetim düzenine kavuşma anlamına gelmektedir. Bu çerçevede 18 Nisan erken seçimlerinin iyi düzenlendiği ve devlet açısından başarılı sonuca götürüldüğü anlaşılmaktadır. Bu iç düzenlenme aynı zamanda Türkiye'nin dış ilişkileri ve bu anlamdaki önceliklerine de oldukça uyumludur. 21. yüzyıla girerken kendini bu biçimde yenilemeye çalışan TC'nin bu temelde içe ve dışa yönelik yeni politikalar oluşturacağı, böyle köklü kararlar alma sürecinde bulunduğu, yeni hükümet oluşumunun böyle bir yaklaşımla kapsamlı bir program temelinde olacağı, Türkiye'deki iç ve dış gelişmelerin bunu zorunlu kıldığı ve mevcut yönetim düzenlemesinin de böyle kapsamlı kararlar alma güç ve yeteneğinde olacağı açıktır.

● devamı 18. sayfada

Ulusal Kongremiz bir halklar mozaiği olarak tarihteki yerini alacaktır

PKK-MK Üyesi Mustafa Karasu yoldaşın Kürdistan Ulusal Kongresi'ne sunduğu mesajdır…

Ulusal Kongremizin Değerli Üyeleri! Ulusal Kongre ilanını kutluyor, tümünüzü saygıyla selamlıyorum.

Her şeyden önce ulusal varlığımızın devamını sağlayan gerçekleştirdiğimiz Ulusal Kongre'nin maddi ve manevi koşullarını bize sunan şehitlerimizin anısı önünde saygıyla eğiliyorum.

21. yüzyıla girerken ulusal zaafımız olan parçalanmışlığı geride bıraktığı için konrge platformuna teşekkür ediyorum.

Bütün yaşamını ulusal zaafımız olan bir araya gelmeme sorununu çözmeye adayan, Kürdün yüreğindeki ve beynindeki sınırları ortadan kaldırarak, tüm parçalardaki ve dünyadaki Kürt halkının birliğini yaratan Başkan Apo'yu da saygıyla selamlıyorum.

● devamı 5. sayfada

Devrimci red ve kopuş

"Herhangi bir olayla bağ kurma, ona ulaşma ve onda bir şeyleri arama, kendine ait bir şeyler bulma çabası bir reddi ve kopuş durumunu içerir. Demek ki varolan eksiktir, yetersizdir, onu tamamlayacak unsurların ortaya çıkarılması gerekliliği vardır. Reddedilenden kopuş ihtiyacı ile, arananı bulma refleksleri bir arada olmak durumundadır. Yani red, bir kopuş eylemidir."

● Sakine Cansız yoldaşın yazısı 10. sayfada

"Yeni Dünya Düzeni"nde NATO'nun rolü

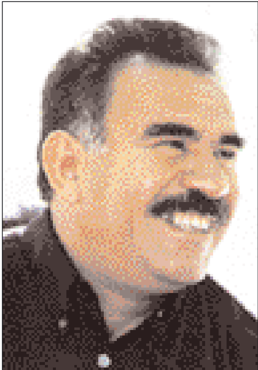
Mehmet Yılmazer

"Dünyanın günümüz emperyalizmi tarafından yeniden paylaşımı, genel olarak emperyalizme direnecek pek çok irili ufaklı devletin ve direniş hareketinin ezilmesi için NATO gibi bir kurumu gerekli kılıyor. 'Üçüncü dünya'denen alan kapitalizmin yoksulluk denizidir. Bu denizde her gün binlerce insan boğulup gittedir."

● yazısı 6. sayfada

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın VI. Kongre'ye Sunduğu Örgütsel ve Politik Rapor'dan– II

Çizgimiz zafer çizgisi, kongremiz zafer kongresidir

"Bakın, ben dünyaya büyük bir adım da attırdım, hem de en kritik noktada bunu yaptım, siz de yapın. Benden daha genç ve dirisiniz, benden daha hırslı, iddialısınız, siz de yapın. Sizin üzerinizde büyük boğucu bir ortam da yok, bir yönetim de yok."

Tarihi fırsatı değerlendirmeyenlerin ve bundan gereken dersleri çıkaramayanların devrimimize ilişkin söyleyecekleri fazla sözleri ve başaracakları işleri olamaz. VI. Kongre'nin en çok çözmek zorunda olduğu bir hususu dile getirmeye çalışırken, özellikle şimdiye kadarki tüm kongre süreçlerine yaklaşımın bir kez daha tekrarlanmamasını vurgulamayı görev biliyorum.

Karar düzeyine ulaşmamıza rağmen, onun pratik yaratıcılığına oportünistçe yaklaşılıyor, ya terketme, ya pratikleştirmeme ya da tersini dayatma sanıldığından daha fazla gelişmelerin önünde engel oluşturuyor. Pratik tarzda gidişatın zaten mümkün olmadığını geç de olsa kavradığınız kanısındayım. Sizin için büyük çaba gösterildi. Belki zorluklardan ötürü bunun ne anlama geldiğini hâlâ bir türlü idrak edemeniz. Ama bu bir gerçektir. Doğruları kavramayacak kadar zayıflıklarınızı değerlendirmekten çekinmediniz. Bunun için vurguladığım gibi, en az on yıl aynı çalışmalar içerisinde yoğunlaşmayı bize dayattınız.

● devamı 12. sayfada

18 Nisan seçimlerinin açığa çıkardığı gerçekleri doğru kavrayalım

devrimci görevlerimize başarıyla sahip çıkalım!

Çeşitli çevreler seçim öncesinde ve sonuçlar açığa çıktığında değerlendirmelerde bulundular, ortaya çıkan tabloyu herkes anlamaya, değerlendirmeye ve kendi açısından sonuçlar çıkarmaya çalıştı. Bu tablo incelendiğinde Türkiye'nin batı kesiminde DSP'nin kazanma gerçeği açığa çıktı ve bu olaylar daha çok büyük kentleri içeriyor. Bazı yerlerde farklı partiler olsa da DSP seçimden birinci parti olarak çıkarak hakimiyeti sağlamış durumda. Yine Doğu alanlarında '70'ten beri örgütlenen faşist-milliyetçi bir güç olan MHP büyük bir kitle tabanı kazandı ve bunu oya dönüştürme gerçeğini yaşadı. Bunun yanında üçüncü bir siyasi odak olarak Fazilet Partisi var. Fazilet Partisi bir önceki seçimlerdeki gücünü kaybetmiş olsa da belli bir düzeyi korumaktadır. Geçmiş süreçteki politikaları da ordunun kısmen müdahaleleri sonucunda gerilemiş durumdadır.

Bunun dışında dördüncü bir odak olarak Kürdistan kesimi olarak öne çıkan Kürt yurtseverliğinin toplumsal gelişimini kendi çatısında toparlayan HADEP gelmektedir. Bu da ulusal kurtuluş mücadelesinin bir yansıması olarak gelişmektedir. Ve Kürdistan'da hakimiyeti sağlamış, birçok il ve ilçede yerel yönetimleri kazanmıştır. Eğer seçim barajı ve fiili engeller, hiller olmasaydı meclise önemli sayıda bir milletvekili gönderebilecekti.

● devamı 3. sayfada

Bir ay vardır aylar içinde

geldiler,
bilinmeyenden
ellerinde gümüş şamdanları
ve eteklerinde
sarhoş eden / zambak kokularıyla

geldiler o gece
bilinmeyenden
geceyi toplayıp şamdanlarında
ve sarhoş bırakıp bizleri güne
tekrar gittiler bilinmeyene

Şehit Rehyan Çewlik, şehit Şehmus Karakoyun (Fırat), şehit Çekdar, şehit Nusret Çomak yoldaşların anı yazıları ve şehit sicilleri 19, 20, 21, 22, 23. sayfalarda

KONGRA NETEWIYA KURDISTAN VE ASRIN DAVASI

Devletlerin mafyalaştığı, paranın her şeye egemen olduğu, ekonomik iktidarın çok uluslu şirketlerin ellerinde toplandığı, bilimsel gelişmeler ve teknik ilerlemelerin sağladığı başarıların, bir azınlığın ayrıcalıklarını ve rahatını sağlama aldığı, insanın kendisine ve hayata yabancılaştığı yeni bir yüzyıla giriyoruz. 20. asırda insanlık, büyük emperyalist paylaşım savaşlarına ve buna karşı toplumsal ve sınıfsal kurtuluş mücadelelerine tanık oldu, milyonlarca insanın savaşlarda soykırımdan geçirildiğini gördü.

Bu yüzyılda halkların iradeleri hiçe sayıldı. Kaderleri, gelecekleri emperyalist egemenler tarafından belirlendi. Kürdistan gibi bir ülke, bu yüzyılda dört parçaya bölünerek sömürgeleştirildi. Bir ulusu diri tutan bütün özellikler; ulusal birlik, ulusal irade, toprak ve ruhsal bütünlük parçalandı, hatta düşler bile. Her şeye sınırlar çekildi, duvarlar örüldü. Toprağına özlem duymayan, birliğe, bütünlüğe ve yaşama mültecileşen bir kuşak yaratıldı.

Bu yüzyılın başındaki Kürt isyanları sömürgeciler tarafından kanla bastırıldıktan sonra, bütün Kürt önderleri darağaçlarına gönderildi. Halkımıza mezar olabilecek bir toprak parçası bile, sömürgeciler tarafından çok görüldü. Bu derecede bir amansızlıkla toprağı elinden alınarak, işgal süreci tamamlandı.

İşte bu yüzyılın en önemli özelliği, emperyalist düzenin halkımızın inkarı olgusunu benimsemesi oldu. Bu sadece Batı kapitalizmine özgü bir durum değildi, Sovyet sosyalizminin ve yeni islami radikalizmin de durumu aynıydı. Başka konularda anlaşamayan bu üç sistem, Kürtlere karşı ve Kürtlerin yokedilmesi temelinde anlaşabildi. Bu, belkide yüzyılımızın en kabul gören, fakat en çirkin olayıydı, ama yaşanan bir gerçekti.

İşte PKK hareketi ve Önderliği bu üç sistemden de bağımsız olarak, bu üç sistemden de yararlı gördüğü olguları alarak ve bunları birleştirip aşmaya çalışarak Kürdistan ve Türkiye'de yaşanan gelişmeleri sağladı. Bu, Kürdistan'da ulusal düzeydeki ilk ve tek gelişmeydi. Dünyaya egemen olan sistemler, böyle bir gelişmenin olmaması için kendilerince gereken tedbirleri almışlardı ve tedbirlerinin yetmediği yerde ortaya çıkan bu gelişmeyi kabul etmek istemediler. Hâlâ da kabul etmek istemiyorlar. Onlara göre yüzyıl boyunca yapılan uygulamalarla bu sorun öldürülmüş ve tarihe, dağın başına gömülmüştü ve artık doğması mümkün değildi. Bu açıdan, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi biçimindeki doğuşa aslında "*hortlak*" diye bakıyorlar. Hep bir ağızdan "*PKK ve Önderliği idam edilmelidir*" biçiminde saldırmaları bu anlama geliyor.

Dünyamızın egemen devletleri, Kürt ulusal iradesine, Kürt ulusunun kendi egemeni olmasına ve böyle bir siyasal güç haline gelmesine karşı sürekli içten parçalamayı, ihaneti ve işbirlikçiliğini bir politika olarak uygulamıştır. Bu klasik bir politika, ama sürekli olarak işleyen ve egemenlerin sonuç aldıkları bir uygulama.

Bugün artık Kürtler, 20. yüzyılın kendilerini yok sayan ortamını aşmak, siyasal görüşme ve anlaşmalar temelinde Türk devleti ve hatta dünya uluslarıyla ilişki içerisine girmek ve onurlu bir barış istiyor.

15 yıldır süren savaşta Kürt ulusunun büyük savaş ve fedaileşen potansiyeli açığa çıkmıştır. Diriliş gerçekleşmiştir, ama Kürt sorununun çözümü ve kurtuluş aynı düzeyde gerçekleşmedi. Aynı şekilde Türk devleti de onbeş yıldır devam eden savaş karşısında siyasi ve ekonomik potansiyelini büyük ölçüde yitirmiştir. Uluslararası sahada tecrit olurken, bölge ülkeleriyle sorunlu bir düzeye gelmiştir. Kısacası bugün Türkiye dünyanın en sorunlu devleti konumundadır. Yüzyılın sonundaki Türkiye, bugün yüzyılın başındaki hasta Osmanlı'yı andırmaktadır.

İşte bugün yeni bir bin yıla girerken, bağımsızlık ve özgürlüklerini henüz kazanamayan çok az ulus kaldı. Bunların başında ise halkımız geliyor. Yirmi yıldır halkımızın uğruna savaştığı taleplerin büyük bir kısmı bundan yüzyıllar öncesinde insanlığın ortak değerleri ve erdemleri olarak insanlık tarihindeki yerini aldı.

Türk devletinin sömürgeci politikaları, geniş kitlelerin de Kürt düşmanlığına alet edilmesine rağmen Kürt halkı hâlâ "*onurlu barış,*" "*demokratik çözüm*" kavramlarını içtenlikle kullanabilmektedir. Türk, Arap ve Farsların yüzyıllardır yarattığı tahribatlara rağmen, halkımız ve savaşan öncü güçleri hiçbir zaman halklara düşmanlık yapmamıştır. Bu kimilerine göre bir iyiniyet, saf veya bir eksiklik gibi görülse de, uygar ve adil bir dünya için üstün bir erdem, etik ve ahlaki değeri yüksek bir düzeyi ifade eder.

İşte ABD, İngiltere, Almanya, Fransa ve diğer empeyalist devletlerin "*demokrasi ve uygar dünya*" söylemine rağmen yoksun ve yoksul oldukları temel değerler bunlardır.

Başkan Apo'nun özgür ortamlardayken, bugün de esaret koşullarında yaptığı çağrıların ve bütün değerlendirmeler esasında, diğer halkların sahip oldukları hakları talep etmesinden başka bir şey değildir. Türk devleti ve emperyalistler ise halkımızın imhası ve ulusal birliğin gerçekleşmemesi için emperyalist tezgahlar ve planlar oluşturuyor. Halkımızın öncü gücü partisi ve ordusu başta olmak üzere, siyasi ve kültürel kurumlarını dağıtmayı, parçalamayı hedefliyor.

"15 yıldır süren savaşta Kürt ulusunun büyük savaş ve fedaileşen potansiyeli açığa çıkmıştır. Diriliş gerçekleşmiştir, ama Kürt sorununun çözümü ve kurtuluş aynı düzeyde gerçekleşmedi. Aynı şekilde Türk devleti de onbeş yıldır devam eden savaş karşısında siyasi ve ekonomik potansiyelini büyük ölçüde yitirmiştir. Uluslararası sahada tecrit olurken, bölge ülkeleriyle sorunlu bir düzeye gelmiştir. Kısacası bugün Türkiye dünyanın en sorunlu devleti konumundadır. Yüzyılın sonundaki Türkiye, bugün yüzyılın başındaki hasta Osmanlı'yı andırmaktadır."

24 Mayıs '99 tarihinde Kürdistan'ın dört parçasını temsilen 29 örgüt ve 189 delegenin katılımıyla Hollanda'nın başkenti Amsterdam'da Kongreya Netewiya Kurdistan (Kürdistan Ulusal Kongresi) ilan edildi. Bütün Kürdistan halklarını temsil eden Kongre, Kürdistan'ı bölmek, dağıtmak ve iradesiz bırakmak isteyenlere karşı verilmiş en güçlü ve pratik yanıttır. Ulusal Kongre, aynı zamanda halkımızın temel hak ve özgürlüklerinin gerçekleştirme aracı, Kürt sorununa çözüm ve halkımızın meşru istemlerini dünyaya taşırmakta en belirleyici araç konumundadır. Ulusal Kongre, yeni bir bin yılla girerken bir kez daha Kürdistan halklarına dayatılan "*ihanet ettir, böl, parçala ve yönet*" politikalarına karşı, ulusun sağduyusu, kararlılığı, duyarlılığı ve sorumluluğudur.

Ulusun Önderi Başkan Apo'nun Türk devletinin elinde esir olduğu, halkımızın inkar edildiği ve savaşan güçlerinin tasfiye edilmek istendiği böylesi bir süreçte Kürdistan Ulusal Kongresi Kürt ulusunun vicdani ve iradesidir.

Tasfiye planları

Türk devleti dünya kamuoyunu gizli, kesintisiz ve savunmasız bir "*yargılama*"ya hazırlıyor. Evrensel hukuk kurallarını çiğneyen bir "*yargılama*"nın bütün ön hazırlıklarını yapıyor. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş için insanlık aybı olan cam kafes içinde göstermelik bir "*yargılama*" yapmak isteyen Türk devleti tek kelimeyle Kürdistan Devrimi'ni, silahlı mücadeleyi ve en kısa sürede Önderliği tasfiye planları yapıyor.

Nitekim daha ilk günlerden beri "*suçun sabit, cezanın belli olduğu*" tezi basında dile getirilmişti. Ecevit, sözde yargılamanın en kısa sürede tamamlanacağından sözediyor. Hatta 31 Mayıs'ta yapılacak duruşmanın DGM'lerin "*sivilleştirilebileceği*"nden dolayı davanın bir süre daha ertelenmesi gerektiği dile getiriliyor. Bundan dolayı milliyetçi anasol hükümeti, DGM'lerdeki askeri hakimlerin yerine "*sivil*" hakimlerin atanmasını öneren bir kanun hükmünde kararname hazırlıkları yapıyor.

Milliyet gazetesi başyazarı **Güneri Cıvaoğlu** daha ileri giderek, infazın gerçekleşeceği ve Türkiye'nin infazdan sonra ne gibi tedbirler alması konusunda devlete akıl hocalığı yapıyor. 26 Mayıs '99 tarihinde Milliyet gazetesinde DGM savcılarından **Talat Şalk** ise, "*Örgüt liderleri, örgütün bütün eylemlerinden sorumludur. O nedenle, 125. madde konusunda hızlı bir mutabakat sağladık*" diyor. Şalk bununla da yetinmeyerek, "*Her ne kadar kendilerini 'Kürt özgürlüğünün örgütü' olarak gösteriyorlarsa da, bunlara inanmayan, katılmayan birçok Kürt vatandaşımız var. Tarihte de böyle isyancı gruplar görülmüş. Bunlar da öyle: Bir siyasi kimlikleri yoktur. Kendilerine siyasi kimlik vermek için epey uğraştılar, ama başaramadılar. Hukuki bir varlıkları da yok. Yargıtay'ın içtihatlarına göre illegal bir örgüt. Bu davada bunları açıkça anlatacağız. Başarırsak, Türkiye'nin kazancı olur*" şeklinde devletin göstermelik yargılamadan öte bir şey düşünmediğini anlatıyor. Aslında son yirmi yıldır büyük bir rejim kaosu yaşayan; açığa çıkan çete-mafya-devlet ilişkileri ile güvenilirliği, ciddiyeti ve prestiji sıfırlanan süreci Türk devleti, Başkan Apo şahsında tersine çevirmek istiyor.

Oysa PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş avukatları aracılığıyla Türkiye ve Kürdistan halklarına yaptığı açıklamalarda, Türk devletine uyarılarda bulunarak, davanın çözüm için tarihi bir fırsat olduğunu defalarca dile getirdi.

Aynı paralelde PKK Başkanlık Konseyi'nin de açıklamaları olmuştu. En son 25 Mayıs '99 tarihinde yaptığı açıklamada, Başkan Apo'nun çağrılarına bağlı olunduğu ve çözüm arayışlarının 31 Mayıs'ta başlayacak davada zirveye çıkacağı vurgulandı. Başkanlık Konseyi, Türk devletinin Başkan Apo'nun önerdiği barış ve demokratik çözüm projesine olumlu yanıt vermesi durumunda, yüzyılın başında çözümsüz kılınan ve yirminci yüzyıl boyunca büyük acı ve kayıplara yolaçan Kürt sorununun yüzyılın bu son yılında çözüm bulması için, Türk devletinin davada sergileyeceği tutumun çok önemli olduğunu vurguluyor. Aksi durumda ise; Türk devletinin Başkan Apo şahsında imha politikasında ısrar etmesi, şoven çevrelerin dar intikamcı tutumlarına göre hareket etmesi, telafisi mümkün olmayan gelişmelere yolacacağını açık bir şekilde dile getirilerek, herkesin duyarlı olması gerektiği belirtiliyor.

Her iki taraf da, yani partimiz ve Türk devleti de **geleneksel politikalarını sürdürüyor. Önderliğimiz ve partimiz özellikle '93 ateşkesiyle süregelen demokratik çözüm, onurlu barış çabalarını ve arayışlarını sürdürürken, Türk devleti de Kürdistan halkına ve mücadele güçlerine yaklaşımında inkar ve imha politikasını devam ettiriyor, bu yaklaşımı daha ağır basıyor. Ama gelinen noktada Türk devletinin bu yaklaşımı artık bir çıkmaza girmiş bulunmaktadır. Burada çıkmaza giren sadece kendisi değil, aynı zamanda ABD'dir.

'97 başlarından itibaren başlayan denge sürecinde yaşanan tıkanıklığı Başkan Apo dünyaya açılım atağıyla açtı ve mücadelemiz '98 baharıyla birlikte yeni bir sıçrayış dönemine girdi. '98 baharında gerilla geçmiş baharların çok çok üstünde düşmana büyük darbeler indirmiş, gücünü ve ne yapabileceğini dost-düşmana göstermiştir. Böyle büyük darbeler düşmanı çılgına çevirmiş ve Cûdî'ye bağlı Bilika yakınlarında 20 yoldaşı kimyasal silahla katletmiştir.

Sadece gerillayla sınırlı bir sıçrayış dönemi değil, aynı zamanda ulusal ayağa kalkış, ulusal birlik ve diplomatik anlamda da bir sıçrayış dönemi yaşanmaktadır. Diğer bir deyişle denge süreci PKK lehine bozulmuştur. Eğer bundan sonra Türk devletinin doğru temellerde bir yaklaşımı olmazsa çok büyük kayıplar yaşayacağı kesindir.

Sözde mahkeme boyunca ortaya çıkan en önemli noktalardan biri de İsmail Hoca'nın belirttiği gibi Kürtlerin ve Kürdistan'ın eski Kürtler ve Kürdistan olmadığıdır. Daha önce de Osmanlı'da Alparslan, Yavuz, Abdulhamit döneminde veya TC'nin Mustafa Kemal döneminden kalma Kürtlere yaklaşımını terketmek zorundadır. Kürtler bugün ulusal birliğini sadece bir parçada değil, dört parçada ve dünyada sağlamış ve giderek pekiştirmektedir. Silahlı, siyasal, diplomatik gücü kat be kat büyümüştür. Bunların da ötesinde Kürtler Ortadoğu coğrafyasında gelişmelerin anaç noktası durumundadır.

Böyle bir güce karşı olumlu yaklaşım da, olumsuz yaklaşım da büyük karşılık görecektir. Bunun üzerinde uzun uzun düşünmeyen ve bir yaklaşımını bile onlarca kez hesaplayarak yapmayan güç çok büyük zorlanmaları yaşayacaktır. Bu ister "*dünyanın jandarması*" ABD olsun, ister basit bir insan olsun, dost veya düşman safında olsun böyledir. Olumlu yaklaşım gösterenler de kim olursa olsun karşılığını görecektir. Herkes kendini Başkan Apo ve O'nun gücüne göre ayarlamak zorundadır. Ulusal Başkanımız belki şimdi esaret altındadır, ama yarattığı değerler bugün dünyayı çözüm noktasına kadar getirmiştir. Haklı ve doğru temelde yürütülen mücadele de adeta düşmanların ellerini-kollarını bağlamış ve daha da bağlayacaktır.

Bu noktada Başkan Apo'nun avukatlarının dile getirdiği gibi, mahkemenin durdurulması gerekir. Çünkü mahkeme sadece göstermelik olacak, hiçbir hukuk normuna uyulmayacak ve daha önceden verilmiş olan karar infaz edilecek. Bu sözde mahkemeye sadece kendileri mahkeme olarak yaklaşıyor, onun dışında kimsenin mahkeme olarak yaklaştığı sözkonusu değil, bunu kendileri de biliyor. Katil bir insanın hakim olması düşünülemeyeceği gibi, katil bir devletin de yargılaması da düşünülemez. Bu, ancak iki tarafın da mahkemesinin görüleceği adil temelde olabilir. Burada sessiz kalan insanlık da suça ortaklık etmektedir. Bugün insan hakları bekçiliğini yapan ABD ve Avrupa ise "*terörist*"leri yargılama gereği bile duymuyor. İnsan haklarını ağızlarında sakız yapan bu güçler, komploda yer alarak ne kadar ikiyüzlü ve sorumsuz güçler olduğunu kanıtlamışlardır. Ama hâlâ daha bunu telafi etme yolu vardır.

Biz yine en başta kendimizi esas alacak ve kendi gücümüzle sorunu çözeceğiz. Bizi bizden çok kimse koruyamaz. Onun için herkes günü gününe bu süreci yaşayarak kendini olumlu-olumsuz gelişebilecek her türlü şeye, her yönlü hazırlamalı ve bunu pratikleştirmelidir. Haklı mücadelemizi doğru temellerde pratikleştirirsek kimse önümüzde duramayacaktır.

Başkan Apo'nun avukatlarının dile getirdiği gibi, mahkemenin durdurulması gerekir. Çünkü mahkeme sadece göstermelik olacak, hiçbir hukuk normuna uyulmayacak ve daha önceden verilmiş olan karar infaz edilecek. Bu sözde mahkemeye sadece kendileri mahkeme olarak yaklaşıyor, onun dışında kimsenin mahkeme olarak yaklaştığı sözkonusu değil, bunu kendileri de biliyor. Katil bir insanın hakim olması düşünülemeyeceği gibi, katil bir devletin de yargılaması da düşünülemez. Bu, ancak iki tarafın da mahkemesinin görüleceği adil temelde olabilir. Burada sessiz kalan insanlık da suça ortaklık etmektedir.

SERXWEBÛN'dan

18 Nisan seçimlerinin açığa çıkardığı gerçekleri doğru kavrayalım

devrimci görevlerimize başarıyla sahip çıkalım!

● PKK Başkanlık Konseyi

● *baştarafı 1. sayfada*

Birinci parti olarak DSP yüzde 22'lik bir oyla ortaya çıktığı birçok alanda yerel yönetimleri ve milletvekilliği kazandı. Gözle görülen tablo budur. Bunun dışında meclise girmiş partiler var. ANAP, DYP yerel yönetimler düzeyinde de, milletvekili düzeyinde de belli bir sonuç almış durumda. Fakat sadece yönetici ve milletvekili çıkarmışlardır. Aslında büro sahibi olmak, bir yer işgal etmek gibi bir şeyin ortaya çıkacağı görünmüyor. Bunun dışında CHP var. Bu kendini, cumhuriyeti kurmuş partiyi, Atatürk'ün partisi olarak ifade ediyor. Bu parti bazı yerel yönetimleri almış olsa da tarihinde ilk kez meclise girmeme, dolayısıyla Türkiye'nin genel yönetimine katılmama gibi bir durumu yaşadı. Bunun dışında geriye kalan irili-ufaklı birçok parti var. Bunlar her ne kadar kitle partisi olmaya çalışsalar da çok fazla bir etkinliklerinin olmadığı ortaya çıktı. Marjinal birer parti olmaktan da öteye geçemediler.

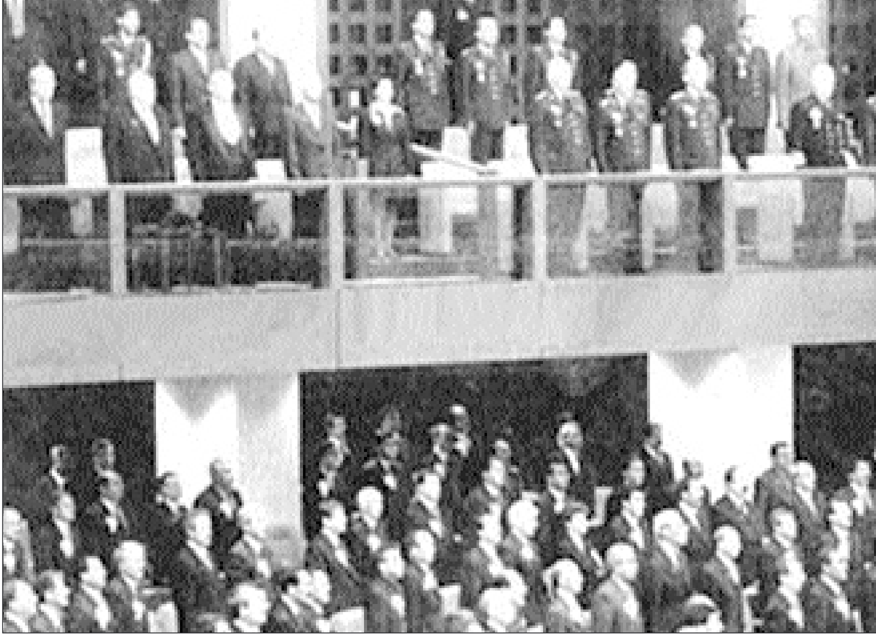
Şimdi bu seçimin yüzyılın son yılında ne tip değişiklikler yaptığını anlamak, değerlendirmek için geçmişi iyice incelemenin gereği vardır. Çünkü çok farklı durumlar yaşanmıştır. Aslında dıştan bakıldığında birçok değerlendirmeci açısından ucuz bir gelişmedir. Hiç kimse böyle bir gelişmenin olacağına ihtimal veremiyordu. Hatta bazıları bu seçimlerin en temel özelliğini hiçbir özgünlüğünün olmamasıyla değerlendiriyordu. Oysa ki bu seçim, geçmiştekileri çok aşan, köklü değişiklikleri ifade eden bir seçim olarak gerçekleşti. Bu anlamda birçok değerlendirmeci şaşırdı. Bu sonuç gerçekten bir tesadüf müdür? Yani çok fazla dayanağı olmayan, hesaplanmayan bir gelişme mi ortaya çıktı? Kesinlikle böyle değil. Şu söylenebilir; görünüşte çok bilinçli yaşananlar, nasıl yaşandığını bildiğini sananlar aslında çok fazla bilinç sahibi olmadıklarını ortaya koymuş bulunuyorlar. İşin özünü yürütenler ise çok iyi hesaplayarak böyle bir gelişmeye yolaçtı. Bu anlamda belki de bugüne kadar yapılan seçimlerin en fazla hesaplandığı, sonucu kararlaştırılan ve yürütülenler tarafından önceden bilinen bir seçim oluyor. Böyle değerlendirmemiz gerekir. Çünkü dokuz ay öncesinde seçim kararlaştırıldı. Eğer mevcut meclis yürümüyor ve acilen yenilenmesine ihtiyaç duyuluyorsa bir-iki ayda seçimi hazırlamak mümkündü. Seçim kararı alındığında iki ay sonra yapmak üzere karar alınabilirdi, ancak karar dokuz ay sonrası için alındı. Demek ki bu kadar acil bir durum yoktu. Dokuz ay sonrası için hesap yapıldığına göre bu süre içinde bir şeyler hazırlanmak istendi ve hazırlanarak gerçekleştirildi. Bir an önce rahatsızlık duyan çevrelerle birlikte yine seçimde gerileyeceğini bilen Fazilet Partisi seçimi ertilemek istedi. Fakat bir güç "*seçim olacak*" dedi ve seçim oldu. Genelkurmay Başkanı "*seçim 18 Nisan'da olacak*" diyerek seçimi ertelemeye yönelik bütün çalışmaları durdurdu ve seçimi gerçekleştirdi. Demek ki 18 Nisan'da yapılmasında ve ortaya çıkacak sonuçtan umutluydu ve bazı hesapları vardı. Şu net söylenebilir ki; Türkiye'de bütün siyasal olaylar ordu tarafından hazırlanıp, düzenlenip yürütülüyor. Bu anlamda seçimler de böyle olmuştur. En fazla ordu tarafından belirlenen, hazırlanan ve 18 Nisan gibi bir tarihte gerçekleşmesi sağlayan seçim bu oluyor. Dış gözlemciler, içte nelerin döndüğünü iyi bilmeyenler fazla değerlendirme yapamazlar. Genelkurmay gibi seçimlerin kararlaştırılmasında ve gerçekleştirilmesinde bu kadar etkili olan bir güç böyle bir sonucun ortaya çıkacağını bilerek bu işi yapmıştır, bu kesindir. Bundan şu sonuç çıkıyor: Genelkurmay, yani ordu böyle bir süreçte Türk siyasi yapılanmasında bir değişiklik yaptırılmasını hem gerekli görmüş, hem de hazırlayıp gerçekleştirmiştir. Daha seçimler yapılmadan çok önce sonuçların bu biçimde olacağını bilerek bu tarihte mutlaka yapılmasını istemiştir. Çok önceden seçim kararı aldırtarak açıktan veya el atından böyle bir siyasi yapı değişikliğinin ortaya çıkarılmasını sağlamıştır. Bu açıdan ordu tarafından esas olarak yönetilen cumhuriyetin ordu ile uyumlu bir siyasi yapı ortaya çıkardığını görmek gerekir.

> **"Kürdistan kesimi olarak öne çıkan Kürt yurtseverliğini, toplumsal gelişimini kendi çatısında toparlayan HADEP gelmektedir. Bu da ulusal kurtuluş mücadelesinin bir yansıması olarak gelişmektedir. Ve Kürdistan'da hakimiyeti sağlamış, birçok il ve ilçede yerel yönetimleri kazanmıştır. Eğer seçim barajı ve fiili engeller, hiller olmasaydı meclise önemli sayıda bir milletvekili gönderebilecekti."**

Şimdi çok kısa olarak ortaya çıkan bu tablodan neyi anlamalıyız diye sorulursa, bizce iki temel özellik üzerinde durmak, geçmişi ve geleceği bunların ekseninde değerlendirmek hem doğru, hem de yerinde olur. Birincisi; Türkiye'de yeni bir siyasi yapılanmanın ortaya çıkması, 21. yüzyıla girerken TC'nin kendisini farklı bir siyasi yapıyla yenilemesidir. DSP-MHP-FP üçgeninden oluşan siyasi yapılanma, cumhuriyet yapılanması için şimdiye kadar olandan farklıdır. Bu durum yetmişbeş yıllık siyasi yapının ömrünün tükendiği, yokolduğu, yerine yeni bir siyasi yapılanmanın bu biçimde ortaya çıkacağını gösteriyor. Kuşkusuz bu devrimci bir dönüşüm değildir, devrimci siyasi bir dönüşüm anlamına gelmiyor. Egemen siyasi yapının, burjuva siyasi yapının değişimini ifade ediyor. Fakat buna rağmen hem sosyal anlamda, hem ideolojik anlamda köklü bazı değişiklikleri kesinlikle içeriyor. Bu oldukça önemli ve çok iyi anlaşılması gereken bir durumdur. Bu anlamda 18 Nisan seçimleri, yetmişbeş yıllık TC tarihinin en önemli seçimleridir. Yapılan seçim çok kapsamlı bir değişime yolaçmıştır. Önceki seçimler kesinlikle böyle bir değişikliğe yolaçmamıştır.

İkinci özellik; Türkiye'yle Kürdistan gerçeğinin karşı karşıya gelmesidir. Kürt ulusal gerçeğinin, Türk siyasi yapılanması böyle bir değişikliği yaşarken, yeni bir yüzyıla girerken kendisini Türkiye'nin baskıları karşısında ifade etmiş olması ve açığa çıkartmış olmasıdır. Mevcut HADEP'in yakaladığı pozisyonla böyle bir durum ortaya çıkmıştır. Bazı değerlendirmeciler "*Türkiye'nin doğusuyla batısının ne kadar farklı düşündüğü açıkça ortaya çıktı*" diye değerlendiriyorlar. Bu doğrudur. Batısıyla doğusu değil, Türkiye halkı ile Kürdistan ulusal gerçekliği farklı düşünüyorlar ve kendilerini ifade ediyorlar. Özellikle Kürt ulusal gerçekliği tüm baskı ve katliamlara rağmen kendisini ifade etmekten geri durmuyor. Bu Türkiye tarihi açısından yeni, en azından Türkiye'deki mevcut siyasi yapılanmayla birlikte Türk devletinin dikkat değil ciddiye alıp değerlendirmesi gereken bir durum oluyor.

Şu söylenebilir; son on yılda ordu ve onun yönettiği özel savaş yönetimi ile, faşist askeri yönetimi ile ilk defa bu düzeyde uyumlu bir sivil siyaset ortaya çıkmış oluyor. Kendi siyasi yapısı içinde çelişkileri de bu biçimde aşmış bulunuyor. 21. yüzyıl tamamlanırken Türkiye siyaseti de 20. yüzyıla damgasına vuran siyaset yapısını aşıp 21. yüzyıla bu anlamda yeni bir siyaset yapısıyla girmiş oluyor. Zaman, geçen süreç neydi? Gelişmeler neden böyle oldu? Bu oldukça önemlidir ve üzerinde durmayı gerektirir. Hatta TC gerçekliği ve bu gelişmeler karşısında kendisini yeniden değerlendirmek, kemalizm olayına yeniden bakmak, yani geldiğimiz noktada kemalizm ne durumdadır, onu görmek gereklidir. Çünkü bütün bunları ilgilendiriyor.

Cumhuriyet kurulurken onu yürütecek bir egemen siyasi güç olan CHP kuruldu. Kendisi askeri bir yönetim olsa da TC, kuruluşundan beri kendisini sivil, siyasi bir yapılanmayla maskelemeyi ihmal etmemiş, dışarıya karşı hep demokratik, sivil bir güçmüş gibi kendisini göstermek istemiştir. Bir yandan işin esası, çekirdeği olarak askeri rejimi, askeri örgütlenmesini geliştirirken, onu temel yaparken, diğer yandan da onun yürütücüsü olarak, aslında onu maskeleyen güç olarak sivil yapılanmasını da geliştirdi. Dönem gereği olarak bir süre tek parti yönetimi olan CHP, bu işi yürütmek için tek olarak işin başına geçti. Aynı zamanda daha merkezi bir yönetime ihtiyaç olduğu için bu gerekliydi. Bu uygulandı ve belli bir gelişme dönemi ortaya çıktı. Daha sonra II. Dünya Savaşı sonrası esen demokrasi rüzgarının etkisiyle Türkiye devleti de kendisini dünyadaki gelişmelere göre yenilemek, uyarlamak zorunda kaldı.

Askeri düzen bu biçimde gelişti. Ordu içinde dışa açılma, dış ordularla ilişkilenme, NATO ile ilişkilenme, NATO'nun örgütlenmesine göre kendisini örgütleme yürütüldü. Siyasi olarak tek parti yönetiminden çok partili yönetime geçiş sağlandı. Demokrat Parti ve daha sonra 27 Mayıs darbesiyle Adalet Parti ve daha birçok parti kuruldu. '60'larda salt sivil siyaset ya da birçok partiyi ihtiva eder bir duruma geldi. Bu süreçte böyle bir yönetim gücü ortaya çıktı. Esas olan tabii ki ordu yönetimiydi. Bu ordunun kendisini burjuva cumhuriyeti temelinde yeniden şekillendirmesi, örgütlemesi, arkasından NATO'ya girme temelinde örgütlenmesi, NATO sistemi içerisinde kontrgerillasından tutalım diğer bütün birliklerine kadar devleti temsil etmek üzere ordunun örgütlenmesi gerçekleşti. Gerçek bir devlet üretim örgütü olan sivil-siyasal yapı olarak da '50'lerden itibaren çok partili bir siyasi yapı doğdu. Merkez sağ ve merkez sol biçiminde partiler ortaya çıktı. Fakat sürece damgasını vuran kemalist ideoloji hegemonyası oldu. Bu en başta ordunun yürütmesi temelinde ve daha çok da ekonomik, siyasi ve yaşamı düzenlemek için görevli olan bir siyasal yapının partiler ve hükümetler sisteminin ortaya çıkmasıydı. Çok fazla ideolojik içerik taşımayan, varolan kemalist ideolojiyi tekrarlayan, ordu tarafından yürütülen, bu ideolojiye bağlı kalan, ordu yönetiminin sivil kolunu oluşturan, bu anlamda üzerine düşen görevleri ekonomiden kültüre kadar birçok çalışmayı yapan bir siyasi yapıydı. Partiler sınırlıydı, tek parti iktidar olabiliyordu. Bütün siyasi yapıyı temsil edebilecek güce sahiptiler. TC devlet olarak bu biçimde şekillendi. Kemalist devlet kendisini böyle bir yapıyla örgütlemiş oldu. Parti Önderliğimiz bu süreçleri ve '70'lerle birlikte ortaya çıkan değişiklikleri çok net bir biçimde değerlendiriyor. Aslında böyle bir gelişme içinde '-70'ler süreci önemli bir değişimi içerir. O zamana kadar yaşanan gelişmeler ekonomik içerikli gelişmelerdi ve bu sosyal gelişmeyi de ortaya çıkardı.

Artık siyasal, ekonomik, sosyal yaşamda yeni bir düzenleme, yeni bir hakimiyet, yeni bir işbirlikçi sınıf gerçeği ortaya çıktı. Bu süreçte ortaya çıkan ve emperyalizme bağlı olan bu sınıf; işbirlikçi-tekelci burjuvazinin devlet yönetimine, toplum yönetimine giderek daha fazla hakim olma atağını geliştirdi. Böylesi bir dönüşüm sürecinde 12 Mart darbesi yaşandı. Bu, bu sınıfın iktidarı ele geçirme hamlesinde bir adımdı. Bu adım darbeyle birlikte atıldı. Devlet yapısında belli bir değişim süreci başladı. Aslında bu gelişme Türkiye'nin büyümesini ifade ediyordu. Böyle ekonomik büyümesi, sosyal ayrışmayı da ihtiva ediyordu. Buna göre bir siyasi, ideolojik ayrışma başladı ve bu giderek gelişti. '60'ların sonu '70'lerin başında yeni ideolojik-politik akımlar ortaya çıkmaya başladı ve bunlar gelişmek için çaba harcamaya yöneldiler. Böylece ekonomik, sosyal büyümenin üzerine ilk defa kemalist ideolojinin hakimiyetini parçalayan, onun yerine geçebilecek ideolojik akımlar ortaya çıkmaya başladı. Sol akımlar, sosyalist akımlar, devrimci gençlik hareketleri dünyadaki gelişmelere bağlı olarak Türkiye'de de gelişmeye başladı. Yine bir Kürt hareketi çok zayıf da olsa bu ortamdan yararlanarak kendisini örgütlemek istedi. Böylesi bir süreçte rejim bu gelişmeleri önlemek için bazı tedbirleri almak zorunda kaldı. Hem Türk ordusunun rejimi altındaki örgütlenmeler, hem NATO bünyesindeki özel örgütlenmeler, hem de NATO sistemi içerisinde örnek aldığı kontrgerilla adındaki sonradan ortaya çıkan örgütlenmeleriyle kendisini geliştirerek böylesi bir devrimcileşmeyi durdurmak istemiştir. Rejim bir yandan kendisini faşist temelde işbirlikçi-tekelci burjuvazinin çıkarlarını daha fazla korumak üzere toplumda egemen kılmaya çalışırken, diğer yandan da bunu sağlamak ve güvenceye almak için devrimci gelişmeleri tümden ezmeye çalıştı. Darbeler bu temelde yapıldı. Kontrgerilla kullanıldı, yine faşist güçler ortaya çıkarıldı ve kullanıldı.

> **◆ "Genelkurmay gibi seçimlerin kararlaştırılmasında ve gerçekleştirilmesinde bu kadar etkili olan bir güç böyle bir sonucun ortaya çıkacağını bilerek bu işi yapmıştır, bu kesindir. Bundan şu sonuç çıkıyor: Genelkurmay yani ordu böyle bir süreçte Türk siyasi yapılanmasında bir değişiklik hem gerekli görmüş, hem de hazırlayıp gerçekleştirmiştir. Daha seçimler yapılmadan çok önce sonuçların bu biçimde olacağını bilerek bu tarihte mutlaka yapılmasını istemiştir."**

Bu süreçte devrimci gelişmeleri ezmek için özel savaş iki yöntem kullandı. Bir tanesi terördü. Terörist güçleri ortaya çıkardı ve devrimci gelişmeleri terörle imha etmeyi, bastırmayı esas aldı. '70'lerde bu çok ileri düzeyde kullanıldı, devrimci hareketlerin birçoğu bu temelde eridi ve tasfiyeye götürüldü. İkinci yöntem ideolojik-politik başkalaşımı ve sapmayı ortaya çıkarmaktı. Özel savaşın ikinci yöntemi buydu. Terörle bağlantılı olarak bu süreçte bazı ideolojik akımlar ortaya çıktılar. Hepsi için aynı düzeyde böyle denilmese de son tahlilde hepsinin rolü hemen hemen aynıydı. Bunlardan bazıları Ecevitçilik, Türkeşçilik, Erbakancılık vesahiredir. Türkiye yeni bir sürece girerken ortaya çıkan devrimci gelişmeleri bastırmak, yine toplumda ortaya çıkan siyasi hareketliliği denetim altına almak için bir yandan devlet ve ordu kendisini tümden hakim kılmaya çalışırken, belli süreçlerde darbelerle iktidarı yönetirken, bir yandan da bu tür akımları geliştirdi. Aslında bunlar bir yönüyle kemalist ideolojinin parçalanmasını da ifade ediyordu. Aslında kemalizm dar milliyetçiliktir, Misak-ı Millicilikti̇r. Hatta Misak-ı Milli'yi bile savunamamıştır, topraklarının bir kısmını Irak'a, İngilizlere bırakmıştır. Bir Türk dünyasıyla ilişkilenmemiştir, yani gerçek anlamda bir Türk milliyetçiliği de değildir. Elde-avuçta kalmış imparatorluk topraklarını savunmak üzerinde hükümranlık kuran dar bir milliyetçiliktir. Bu açıdan da oldukça dar, bağnaz, tahakkümcü bir diktatörlüğü ifade ediyor. '70'lere kadar böyle bir yönetim altında ortaya çıkan ekonomik-sosyal gelişme artık bu ideolo-

jiye sığmaz oldu. Bunun alternatifi olan gericilik ortaya çıkıp gelişirken, bir yandan da burjuva akımlar da buna sığmadılar. Burjuva cephesi de bu dar ideolojik kalıbın parçalanması ihtiyacını hissetti. Aslında özel savaşın bir yöntemi olarak bu ideolojik akımlar böyle bir süreçte ortaya çıktılar. Aslında bu devrimci ideolojik akımları saptırmayı hedefliyordu.

Öğrenci sosyalizmi Ecevit solculuğuyla, Türkiye'de, Kürdistan'da varolan dini inançlar Erbakan diniciliğiyle, yine genel dünyada varolan yurtseverlik duyguları Türkeş milletçiliğiyle çarpıtılmak, denetim altına alınmak, egemen sisteme, yani TC rejimine bağlanmak istendi. Bu biçimiyle bir yandan terörle devrimci gelişme ezdirilmek istenirken, bir yandan böyle bir tahakkümle bağlamak, yine devrime kalkacak kitleleri düzene bağlamak, devrimci anlayışları çarpıtmak, saptırmak, denetim altına almak istedi. Bu temele uygun bir savaşım sürdürüldü. Özel savaşın çarpıtmasını kıran tek hareket PKK oldu ve düşman bunu da çok iyi biliyordu. Türkiye devrimciliği bu özel savaş saldırıları karşısında epeyce bir gelişme getirmiş olsa da ne ideolojik düzeyde, ne politik-örgütsel düzeyde bu özel savaş çemberini kıramadı. '70'lerin sonuna gelindiğinde Türk solu ezildi, PKK ise ideolojik düzlemde ve politik-örgütsel yapıda bunu kırdı, onun dışına çıkmayı, ona karşı bir güç olmayı başardı. Bu Kürdistan'da büyük gelişmelere yolaçtı. TC bu gelişmeleri ezmek için 12 Eylül faşist-askeri darbesini yaptı. Askeri darbe temelinde 12 Mart darbesiyle kapalı oluşturduğu rejimi yeniden açık bir şekilde örgütlemeye girişti ve bunu gerçekleştirdi. Dört dörtlük bir özel savaş rejimi olarak kendini örgütleyip geliştirdi. Böylesi bir sistem içerisinde yirmi yıllık bir savaş sürdürüldü.

Bu yirmi yıl içerisinde ne oldu? İdeolojik saptırma temelinde birçok devrimci güç denetim altına alındı ve böylece tasfiye edildi. Kürdistan'da gelişen devrimciliğe karşı 12 Eylül askeri-faşist darbesi temelinde özel savaş her cepheden yürütüldü. Özel savaş kuvvetleri bir yandan Kürdistan'daki gelişmeleri cepheden vururken, diğer yandan da Türkiye'de gelişen devrimciliğe karşı kullanıldı. Özel savaş bunu yapmak için bütün imkanlarını kullandı, ideolojik akım düzeyinde devrimciliği saptırma gereğini üstlenmiş bu akımlar bir taraftan ideolojik saptırmayı geliştirirken, diğer yandan da esas siyasi yapıyı oluşturan merkezi güç çeşitli biçimlerde bu süreçte özel savaşta kullanıldı. DYP, ANAP, Refah, dincilik, sosyal demokrasi, burjuva demokratlığı, liberalizm vs. güçler partimize karşı kullanıldı. Özel tim ve benzeri biçimlerde milliyetçilik kullanıldı. Özel savaş rejimi bütün bu

◆ "Kaybetmemek açısından günlük siyaset üzerinde yoğunlaşma, böyle anlam verme önemli ve gereklidir. Başarının esası bu oluyor. Bu biraz satranç oyunu gibidir. Yani askerlikten çok siyaset hesaplarıdır. Böyle satranç oynar gibi hesap yapma var. Güç hesabı, güç dengesi, yaklaşım hesabı, kim nereye gidebilir. Bazen çok zayıf olunduğu bir konumda bir kararla insan hataya girebilir ve kazanabilir de. Bazen çok büyük bir gücün olur, eğer gerekli adımı tespit edemez, atamazsan gücün heder olur, gider."

güçleri kullanıp, ele geçirip kendi denetimine alarak Kürdistan'daki devrimciliği bastırmak, ezmek için harekete geçirdi. Fakat kullana kullana hepsini tüketti ve marjinal duruma getirdi.

Aslında geldiğimiz bu süreç bu noktada bir değişimi ifade ediyor. Şimdiye kadar belli bir gelişme sağlayan kemalist ideolojik-politik sistem, artık miyadını tamamlamış oluyor. Bu oldukça önemlidir.

Yine siyasal yapılanmanın tümü kullanıldı, artık yeni bir siyasi yapılanmaya geçilme gereği duyulmuş oluyor.

İşte 18 Nisan seçimleriyle ortaya çıkan gerçeklik bu oluyor. Eriyen, yokolan kemalist cumhuriyet, siyasal yapılanmanın gerçekliğinin kendisidir. Onun yerine ne konuluyor? En son şekli 12 Eylül askeri-faşist darbesinde bulan faşist rejimin kendisini sivil siyasette örgütleyecek bir siyasal yapıya kavuşması oluyor. Oldukça önemli. Bu örgütlenme böyle bir gerçekliği ifade ediyor. Artık ANAP, DYP, CHP yavaş yavaş aşılıyor. Onun yerine DSP, MHP, FP'li yeni bir cumhuriyet geliyor. Değerlendirmeciler bunu "*milliyetçiliğin gelişimi*" diye değerlendiriyorlar, "*milliyetçi sağ ile milliyetçi solun gelişimi*" deniliyor. Yani ortak payda milliyetçilik oluyor. Ne var bunda? Bir ideolojik gelişme var. Aslında şimdiye kadar siyasi yapılanma daha çok yönetsel bir şeyi ifade ediyordu. Kemalist ideolojik kendisini çok pratik bir biçimde kalıtlatmıştı.

Esas yöneten güç ordudur. Ordu kendisini ideolojik-politik bir erkin sahibi olarak görüyordu. Hem ideolojiyi, hem yönetimi yürütüyordu. Siyasal yapıda DSP bir maşa durumundaydı. İdeolojik çerçevesi olan '70'lerden itibaren devrimciliği saptırmak için kullanılan özel savaş ve yönetimindeki ideolojik yapılar, siyasi akımlar bugün Türkiye siyasal yapısına hakim hale gelmiş bulunuyorlar. Bu yeni siyasal yapılanmadır ve artık eski siyasi cepheyle, belli bir siyasal yapılanmayla karşılamaya hazırlanmış durumda. Bu anlamda 18 Nisan seçimleri böyle yeniden bir yapılandırma oluyor. Burjuva siyaset yapısında yine belli bir süreci en azından kapsayacak bir siyasi yapının ortaya çıkmasını ihtiva ediyor.

Özellikle ABD-İsrail ittifakı, bölgesel ve dünya halkları üzerinde karşı-devrimciliği daha da güçlendirecektir. Askeri ve siyasal olarak kendi rejimini böyle bir temelde geliştirmişken, TC gücünü bölge halklarına karşı kullanmaması düşünülemez. Nasıl ki Alman İttihat ve Terakki yaranmacı siyasetini işgalin önüne koymuşsa, ABD-İsrail ittifakı ile TC'nin ve bundan sonraki süreçte MHP ve DSP'nin yayılmacı karakteri ve TC'nin ordu gücünün devreye konulması gelişecektir. İşte demokratik mücadeleye karşı faşist yönelim, mevzileri daha şimdiden daraltarak, ortadan kaldırarak ulusal imhayı esas alacaktır. Bu temelde Ege, Kıbrıs, Ortadoğu ve Kafkasya bu yönelimlerin ilgi ve hareket alanı olacaktır.

Türkiye'de bu çok kısa süreli değil, çok dar bir programı uygulamak üzere yapılan bir siyasal hazırlık değil, uzun bir süreci kapsayacak kapsamlı bir hazırlık anlamına geliyor. Bu nedenle karşımızdaki ve savaştığımız gücün başlangıçta çok fazla hissettiğimiz, ama şimdi çok açık ve net görmemiz gereken köklü bir hazırlığı var. Yani aynı hükümet biraz daha güçlenmiş veya hükümet değişikliği

yapılanmanın aşılması anlamına geliyor. Temel özelliği kemalizmi aşan bir ideolojik muhtevaya sahip olmasıdır. Özellikle FP ile MHP'nin gelişimi bunu gösteriyor. Böyle bir nitelik taşıması 12 Eylül darbesiyle oluşturulan faşist sistem üzerine faşist yapılanmanın geçirilerek tamamlanması anlamına geliyor. Esas şekillenme ve değişim böyle oluyor. Aslında şunu da söyleyebiliriz; ordu her ne kadar kemalist ideolojiyi ad olarak kullanıyor olsa da NATO sistemi içerisinde onu belli ölçüde aşan bir sisteme ulaştı. Bu '80'lerde, '90'larda daha çok yaşandı. İlk değişim orduda oldu. Çok fazla belirgin olmasa da bu netti. 12 Eylül'ün ortaya çıkardığı faşist sistemi kemalist sistemin aynısı olarak görmek kesinlikle doğru değildir. Zaten partimiz de, Parti Önderliğimiz de bunu bir değişim olarak, yeni bir düzenleme olarak değerlendirmiştir. Yine bazı çevreler buna "*ikinci cumhuriyet*" demektedirler. Bu durum orduda çıkan değişime paralel olarak sivil siyasette de bir değişikliğin ortaya çıkması, sivil yapının da buna uygun hale gelmesi anlamına geliyor. Böylece aslında birçok yönüyle kemalizmi aşan bir cumhuriyet karşımıza çıkıyor. 21. yüzyıla girerken karşımızdaki Türkiye kesinlikle eski Türkiye değildir. Bunu hem kendi gelişimi içerisinde, hem de Kürdistan'daki gelişmeye karşı mücadeleyle, savaşla bunu yaratmıştır. Eskiden birçok alanda yürütülen mücadeleyle yaşanan gelişmeler TC'yi böyle bir noktaya getirmiş durumda. Bu önemli bir durumdur. Artık eski şeyler kesinlikle geri gelmez, aşılmıştır. Belli bir süreci bir olacak şeklinde bunu değerlendirmemek gerekir, kesinlikle öyle değerlendirmemeliyiz. Bu anlamda kesinlikle köklü bir değişikliği ihtiva ediyor. Ekonomiden tutalım sosyal yapılanmaya, büyük burjuvaziden tutalım tekelci-işbirlikçi burjuvaya kadar hakimiyeti ele geçirmesidir. Kendisini değişik partiler biçiminde gösterse de öz itibariyle hepsi aynıdır.

Metropollerde DSP, kırsal alanda MHP, hatta FP'nin hakim hale gelmeleri farklı bir sınıf gerçeği içermiyor. Benzerlikleri var. Cumhuriyetin geliştirdiği sanayiye dayalı yapı ANAP'tan DSP'ye, CHP'den MHP'ye kaymış durumda. Yine DYP'nin, ANAP'ın belli anlamda kutsal burjuva etkinliğinin MHP'de birleşmesi oluyor. FP kendisini bunların içerisinde bir yere oturtuyor. Şimdi durum bu. Böyle bir gelişme, böyle bir durum ne anlama geliyor, nereye gidiyor, biz bunu nasıl değerlendirmeliyiz, acaba ne yapılmak isteniyor? Bunlara da bakmakta yarar var. Öyle bir mevzilenme ki onbeş yıllık savaşımızın bu sürecine karşı tam bir savaş mevzilenmesidir diyebiliriz. Bir yandan DSP ile karargah gibi geri hatları tutmuş oluyor, ön hatlarda ise MHP'dir, FP'dir. Daha çok MHP böyle bir savaş ve saldırı gücü gibi konumlanmış durumdadır.

Bu dünya bizi kabul etmeyen bir dünyaydı. Kendimizi dünyaya zor kabul ettiğimiz bir anda bizi kabul etmeyen bir dünya bizi yoketmek istedi. Bu anlamda varlığı dayatan gelişmeleri ortadan kaldırmak istedi. Bir yönüyle bu söylenebilir, fakat önemli bir politik mücadele alanıydı, çok sayıda gücü ilgilendiriyordu. Neden böyle bir politik alanı ortadan kaldırmaya gidildi? Aslında Ortadoğu dengeleri açısından, hatta bir Balkanları, Kafkasları da içerisine katarsak daha geniş bir alan dengesi açısından önemli bir denge ortaya çıkmıştı. Önderiliğimize yönelik komplo aslında böyle bir dengeyi epey sarstı. Bu yönelimlerin başlangıcı ve önemli adımı Başkan Apo şahsında kendini gösterdi. O yargılamanın karakteri tarihi bir yargılamayı ifade ediyor, edecektir. Alman faşizmi, Dimitrof'u yargılamasıyla sosyalizme saldırı başlatmıştır. Bu davayla 20. yüzyılın son devrimcisi olarak gösterilen Başkan Apo'nun şahsında hem sosyalizm, hem devrimler süreci kapatılmış olacak, hem de Kürt katliamının, soykırımının başlangıcı olacak ve Kürt halkı bitirilmek istenilecektir. Sosyalizmin de, Kürt halkının da 21. yüzyıla çıkmaması planlanacaktır.

Seçimle ortaya çıkan yapılanma sonucunda acaba TC ne yapmak ister? Belli çözümlere yönelebilir mi? Askeri alanda, özel savaşta faşist rejim en ileri noktaya gitti. Mevcut durumda birleşik siyasi yapı ortaya çıkardı, bunda en ileri noktaya gitti. Bunlar birbirleriyle uyumludur, birbirleriyle iç çelişkilerini çözmüş görünüyorlar. Türkiye'nin bazı politikalarında belli değişiklikler yapabilirler mi? Mesela Kürt politikasında. Kürdistan'a yönelik inkar ve imha politikasını değiştirebilirler mi? Aslında şimdiye kadar varolan rejimlerin değiştirmesi mümkün değildi. Ordunun denetiminde kurulan hükümetlerin bir değişikliğe gitmeleri mümkün değildi. Bazı hükümetler yönelmek istediler, fakat ordu derhal durdurdu. Gerekçeleri şuydu; "*elimizi verirsek kolumuzu da kaptırırız.*" Yani kendilerine güvenmiyorlar, tam bir birlik içerisinde değillerdi. Değişiklik yapmak için güce ve birliğe ihtiyaç var. Bu güç şimdi ortaya çıkmıştır. Bu demokratik temelde olmadı, çeşitli biçimlerde bir liberal açılımla olmadı. En gerici, en faşist temelde oluyor. Fakat yine de bir birlik oluyor, yani bir güçlenme oluyor. Bu güç birliğine ve siyasi güçlenmeye dayanarak kendilerini daha ileriye götürmek için kendileri için engel olan sorunları çözmeye yönelebilirler mi? Bu anlamda eski politikalarında bir değişiklik yapabilirler mi? Partimize yönelik uluslararası bir komplo böyle bir anlam ifade ediyor mu? Bunlar soru işaretleridir, ipuçları çok az olan soru işaretleridir. Bunları bu seçimlerle birlikte daha da çok sormak gerekir. Kuşkusuz demokratik bir gelişme Türkiye ortamının demokratizasyonu için çok daha çözümleyici olacaktır. Olumlu bir gelişme olmasaydı bunu da net söyleyebilecektik. Fakat gelişmeler tersinden olmuştur. Tersinden de olsa bu durum kendini dayatmaktadır, büyük ölçüde de Türkiye'nin gelişmesine engel olmaktadır. Acaba bunu çözmeye iten bütün engelleri ortadan kaldırmaya ve kendini daha küçük işletmeye yönelebilirler mi? Bu rejim böyle bir açılım sağlar mı? Zayıf da olsa bir ihtimaldir, fakat çok zayıf bir ihtimal. Dünyada örnekleri yok değil. Şöyle de diyorlar; "*barışı savaşan güçler sağlar, savaşta yer almayanlar barışta da rol oynayamazlar.*" Mevcut durumda askeri ve siyasi olarak ortaya çıkan yapı, egemen olan yapı savaşı yürütenlerdir. Eğer Türkiye gerçekten bir savaşı yapacaksa böyle yapılanma içerisinde yapma gücü ve ihtimalleri daha fazla vardır. Savaşa girmemiş yapılarla barış yapılamaz. Mesela benzer bir du-

◆ "Eriyen, yokolan kemalist cumhuriyet, siyasal yapılanmanın gerçekliğinin kendisidir. Onun yerine ne konuluyor? En son şekli 12 Eylül askeri-faşist darbesinde bulan faşist rejim, kendisini sivil siyasette örgütleyecek bir siyasal yapıya kavuşması oluyor. Bu oldukça önemli. Bu örgütlenme böyle bir gerçekliği ifade ediyor. Artık ANAP, DYP, CHP yavaş yavaş aşılıyor. Onun yerine DSP, MHP, FP'li yeni bir cumhuriyet geliyor."

rum İsrail'de yaşandı ve yaşanıyor. Acaba böyle bir şey Türkiye'de de olabilir mi? Mevcut yeni yapılanması içinde Türkiye kendi programını kendi içinde ve kendi dışında uygulamak isterken böyle bir durumdan kurtulmak ve sorunu çözmeden güç alarak daha güçlü hareket etmek ister mi? Mantıksız bir düşünce değildir, fakat Türkiye gerçeği, Türk politikası, Türk gerçeği gözönüne alındığında böyle gündemde olmayan kesinlikle belli olan bir olgu. Türkiye'de de böyle bir şey yok şu anda. Şu ana kadar esas olan politika inkardı. Kemalizm her şeyine hakim olmuş ve bu hâlâ da devam etmektedir. Fakat mevcut siyasi gelişmeler kemalizmin aşılması oluyor. Acaba bu aşılma Kürdistan'a da yansır mı? Çünkü Kürdistan'da da bu aşınma var. Mevcut seçimlerin açığa çıkardığı gerçeklik apaçık bunu bütün dünyaya gösteriyor.

Eğer çözüm aranacaksa tek muhatap olarak Önderlik ortadadır. Zaten onbeşyirmi yıldır süren bir ulusal kurtuluş mücadelesi var, o da bir olgu olarak ortadadır. Bu anlamda kemalizm bir yönüyle Türkiye'nin denetiminde ve faşist üstlenme temelinde aşılırken Kürdistan'da da mevcut ulusal kurtuluş mücadelesi temelinde aşılmış durumdadır. Acaba birbirine ters de olsa bu olguları bir noktada birleştirmeye, uzlaştırmaya yönelmek, bir uzlaşmayı aramak gündeme gelebilir mi? Parti Önderliğimiz bunu uzlaştırmak istedi. Bir yönüyle siyasi çözüm, siyasi diyalog arayışı aslında, buna hizmet eden bir arayıştır. Buna karşı böyle bir uluslararası komplo gelişti ve sürüyor. Mevcut durum nereye gidecek bunu irdelemek gerekiyor? Eğer gerçekten bu aşınmışlığı birleştirmek isterse Türkiye gerçeğine engel olmamak lazım. Yani bir önderlik yönetimi olarak kapalı olmamak, bu fırsatı tanıma ve çözümler geliştirmek yerinde olur. Fakat uluslararası komplo ve saldırılar gösteriyor ki onun esas yönü böyle bir çözüm yerine Kürdistan'da ulusal kurtuluş temelinde ortaya çıkan akımları kabul etmek, bir uzlaşma temelinde arayış içinde olmak yerine kemalist yöntemlerle ezerek onu ortadan kaldırma ve Kürdistan'a bu biçimiyle hakim olma eğilimi de daha fazladır. İşin esas yönü bu. Bunu gelişme içinde bir yön olarak ortaya koymamız gerekiyor. Şöyle diyebiliriz; ateşkes girişimi, 9 Ekim Kürt komplosu, 15 Şubat korsanlık eylemiyle gelişen saldırılarla bu durum 18 Nisan seçimleriyle yeni bir düzey kazandı. Fakat en büyük ihtimal ise mevcut komplo temelinde inkar ve imha politikası, yani soykırım gerçekleştirmek üzere özel savaş rejiminin sömürgeci gerçeğinin saldırıya geçmesi ve soykırımı gerçekleştirmesidir. Mevcut mevzilenme böyle bir saldırı gerçekleştirmek için olgunluk ar-

zediyor, onu ihtiva ediyor, yani kesinlikle ters değil dıştalamıyor. Esası budur. Diğeri zayıf bir ihtimal olarak var. Bu bizim açımızdan oldukça önemlidir.

Bir yönetim değişikliği olarak anlamı var, fakat bir yapı değişikliği olarak fazla bir anlamı yok. Yani mevcut durumu çok farklıdır. Bunun için iktidar hiç değişmeyecek. Yine bundan sonra Ecevit başkanlığında bir hükümet süreci götürebilir. Belki bir süre hükümet de olmayabilir, hiç mesele değil. Hükümetin değişip değişmemesi hiç önemli değil, yapı değişikliği önemlidir. Seçim şunu açığa çıkardı; Türkiye'deki yapı siyasal yaklaşımlı değil, siyasal yapı değişmiştir. Seçim buna bir düzen verdi, onu yerli yerine oturttu ve gerçeği herkese gösterdi. Veya diyorlar ki Parti Önderliğimizin yakalanması özellikle bunu sağladı. Yine savaşa sahip çıktığı için MHP böyle bir gelişme gösterdi diyorlar. Bunlar olabilir. Şu ortaya çıkmış durumdadır; Türkiye'nin yetmişbeş yıllık bir cumhuriyet gerçeği var, yirmi yıllık bir savaş gerçeğimiz, hatta onu '70'le başlatırsak Türkiye devrimci hareketiyle birlikte otuz yıllık bir savaş gerçeği vardır.

Egemenlerle devrimciler arasında, hakim ve ezilen sınıf, ezilen halklar arasında Türkler ve Kürtler arasında, yani çok çeşitli adlarla tanımlanabilir. Hepsinin toplamından otuz yıllık bir savaş gerçeği var. Böyle bir savaş siyasi durumu ortaya çıkardı. Türkiye'de gelinen nokta bu biçimde bir siyaset değişikliği oluyor. Bu değişiklik '70'lerde gündeme girmiştir ve eğer özel savaş terörle bastırmasaydı, ideolojik akımlarla saptırmasaydı Türkiye siyaseti devrimci sosyalizmin egemenliğinde devrimci bir yapılanmaya gidecekti. Ancak Türkiye halkı ve ulus gerçeği şimdi tercihini bir DSP'den, MHP'den yana kullandı. İşte faşizmin birleştiği esas nokta bir siyasi tercih durumuna geldi. Bunun karşısında ise Kürdistan ulusal gerçeği ortaya çıktı. Yani kuşkusuz objektif etkenler oluyor, mücadelenin gelişimini-geleceğini belirliyor. Demek ki hareketler, mücadeleler subjektif bir anda önderlik, parti, hareket, mücadele anlamında belirleyicidir. Aslında işi başlatan taraf böylece yenilip faşizmin hakimiyetine mahkum olurken, yenilmeyen taraf kendisini hakim kılabiliyor. Kürdistan gerçeği de bunu ispatladı. Türkiye'de de bu rahatlıkla böyle olabilir. Doğru yönetilmediği için böyle olmadı.

Kürdistan'da da kaybedilebilir, onu belirtmek gerekir. Doğru yöneltilmezse, mücadeleyle karşılanmazsa, böyle akıllı mücadele yürütülmezse yürüttüğümüz mücadele ne anlama gelir? Hangi değerleri yarattı, bu değerler ne ile oluyor? Biz bunları iyi bilmezsek, yaptığımız işi iyi bilmezsek kaybedebiliriz. Nitekim hesabını bilmeyenler en tarihi seçimi yaşarken, hiçbir şey yapmadıklarını sandılar. Kişilik düzeyleri o kadardı, biz de eğer böyle olursak kaybederiz. Kaybetmemek açısından günlük siyaset üzerinde yoğunlaşma, böyle anlam verme önemli ve gereklidir. Başarının esası bu oluyor. Bu biraz satranç oyunu gibidir. Yani askerlikten çok siyaset hesaplarıdır. Böyle satranç oynar gibi hesap yapma var. Güç hesabı, güç dengesi, yaklaşım hesabı, kim nereye gidebilir. Bazen çok zayıf olunduğu bir konumda bir kararla insan hataya girebilir ve kazanabilir de. Bazen çok büyük bir gücün olur, eğer gerekli adımı tespit edemez, atamazsan gücün heder olur, gider.

'70'lerin sonunda hiçbir güç yokken büyük bir iddia ile "*biz bu işi yapacağız*" diye giren PKK, dünyaya sığmayan bir hareket yarattı. Parti Önderliğimizin I. Kongre konuşmaları yayınlanmıştı. İrade olarak dünyaya, dünya içerisindeki Kürdistan'a nasıl hükmetmek istediği, nasıl tarihe geçmek istediği, eğer bu temelde kararlılıkla yürünürse bunun nasıl gelişmelere yolaçacağını ve dünyayı yönlendirir olacağını o zaman da vurguluyor. Bu, iddia, inanç ve düşüncedir. Bu temelde kararlı bir duruş bizde bu gelişmeyi yarattı, fakat onu biraz pratikleştiremezsek, onu daha sağlam kılacak yolu-yöntemi bulamazsak, hatta büyük bir gelişmişlik içerisinde daha ileriye nasıl götürebileceğimiz üzerinde yoğunlaşamazsak, olguları doğru değerledire-mezsek pasif kalma bizi en büyük darbeyi yemeye götürür. Dikkat edelim, demek ki böyle birtakım değerlendirmelerin ortada varolması olguları belirlemiyor, insanlığın kararlılığı, siyasi yaklaşımı, olayları yorumlama ve bu temeldeki eylemi belirliyor. Düşünce ve eylem kararlılığı, çabası belirliyor. O açıdan şimdi aldanmamalıyız. Şunun için belirtiyoruz; şimdi varolan bu kadar güç, değer var. "*Nasıl olsa güç yürür, ne de olsa yürür*" yaklaşımı var. Bu yaklaşım doğru değil. İşler eğer yürütülürse gerçekten yürütmek için çok fazla imkan var. Yani kolay kolay ele geçmeyecek kadar imkan var. Fakat yürütülmezse mevcut imkanlar hiçbir şeyi yaşatmaz, insanı bile ayakta bırakmaz. O zaman işi iyi yürütmek zorundayız. Onu yapabilmek için olup-bitenleri anlamalıyız. Ne yapacağımızı mümkünse önceden tespit etmemiz gerekiyor. Olduktan sonra görmek yetmez, olduktan sonra değerlendirmek hiç yetmez. Olmadan önce görüp de zararımıza ise durdurmak, lehimize ise ilerletmeyi bilmeliyiz. Öncülük sanatı biraz da budur. Gerçekçi olmak, öncü olmak, kadro olmak bunu gerektiriyor. Bunları biraz daha iyi anlayalım, tartışmaları daha iyi yapalım. İleride daha iyi anlar, daha iyi değerlendiririz, ama mevcut düzey bir değişimdir. Şu veya bu biçimde Türkiye'de köklü bir değişimdir. Bu yüzyılı tamamlarken işin ilginç yanı bir yüzyıldan diğerine geçmeye hazırlanırken böyle bir değişikliği yaşamamızdır.

Bu çok değişik ihtimalleri ihtiva ediyor. Değişik biçimlerde de olabilir, ama kesinlikle netlik yoktur. Henüz her şey açık değil, çok fazla karar vermişlik de yoktur. Çok net olarak "*Türkiye'nin bazı planları var, ona göre hareket edecektir*" dememiz mümkün değil. Bu planları bizim etkilememiz, mücadele ile zorlamamız ve dünyanın etkilemesi, siyaseti farklı geliştirebilir. Biz nasıl etkide bulunursak işler biraz da öyle gelişecektir. Bu yüzden nasıl olsa her şey planlanmış, karar kılınmış, böyle yürüyecek, bizim kendimizi yormamıza gerek yok, nasıl yürürse biz de onun içerisinde gideriz demek doğru değildir. Bunu biz yönlendireceğiz. Aksi taktirde bu işe karışanların yedeği konumuna düşmemiz kaçınılmazdır. Biz onları etkileyeceğiz ve yönlendireceğiz. Böyle hareket edersek farklı politikaların gelişmesine ve ulusal kurtuluş mücadelesinin lehine sonuçlara yolaçabiliriz.

24 Nisan 1999

Ulusal Kongremiz bir halklar mozaiği olarak tarihteki yerini alacaktır

PKK-MK Üyesi Mustafa Karasu yoldaşın Kürdistan Ulusal Kongresi'ne sunduğu mesajdır…

Kürt ulusu, 20. yüzyılda, özellikle yüzyılın son çeyreğinde yürüttüğü ulusal kurtuluş mücadelesi ile ulusal birliği büyük oranda gerçekleştirdiği gibi, güçlü bir ulus olarak 21. yüzyıla adım atmaktadır. Kürt halkının mücadelesi ve ulusal bilinç düzeyi dikkate alındığında, Ulusal Kongre, ilanı geciktirilmiş bir görevin yerine getirilmesi olmaktadır. Silahlı savaşım düzeyi, serhildanları, tüm parçalardaki gelişmelere duyarlılığı, en son Başkan Apo'nun esir düşmesiyle birlikte Kürdistan'ın tüm parçalarında aynı anda ayağa kalkması, Kürt halkının Ulusal Kongre'yi fiili olarak gerçekleştirdiğini gösteriyordu. Bizler şu anda fiili olarak gerçekleşen Ulusal Kongre'yi resmileştirmenin onurunu yaşamaktayız.

Şu açıktır ki, Kürdistan ve Kürt halk gerçekliği sözkonusu olduğunda, birlik olmanın kendisi dahi çok önemli bir gelişmedir. Birlik olamama sendromu ve kompleksini yaşayan Kürdistan halkı için Ulusal Kongre çok fazlasıyla olumlu psikolojik etki yaparak kendisine güvenini yükseltecektir. Doping işlevini görecek Ulusal Kongre, Kürdün gücünü her alanda katlamalı artmasına yol açacaktır.

Ulusal Kongre platformunun kongre programını, ulusal kurtuluş mücadelesinin geldiği düzeyi ve siyasal gerçekleri dikkate alarak, ulusal istemlere cevap verecek düzeyde olgunlaştıracağına inanıyoruz. Bir daha belirtelim ki, programı önemsemekle birlikte, konrgeyi gerçekleştirmenin başlı başına önemli, tarihsel bir adım olduğu tartışmasızdır.

Tüm parçalarda ve dünyanın her tarafında verilen mücadele ve yapılan çalışmalar sonucu her alanda imkanlar fazlasıyla birikmiştir. Ulusal Kongre, bu imkanların ulusal politika çerçevesinde daha verimli ve etkili olmasını sağlayacak, gelişmelerin önünü açarak zaferi yakınlaştıracaktır.

Kürdistan genelinde büyük gelişmelere ve önemli ulusal sorunlara ancak Ulusal Kongre ile cevap vermek mümkünken, bu görev yakıcı ve yaşamsal ihtiyaç olarak önümüzde dururken, çağrılan bazı örgüt ve kişilerin ya herhangi bir devletle, ya da Ulusal Kongre'nin kuruluşunu örgüt çıkarına görmeyen bir örgütle ilişkisi nedeniyle kongreye katılmamaları, böyle tarihi önemdeki süreçlere yakışmayan tutumlardır. Önümüzdeki süreçte ulusal sağduyunun her kesimde hakim olacağını, sözkonusu örgüt ve şahsiyetlerin de Ulusal Kongre'ye güç verecek biçimde bu platformda yer alacaklarına inancımızı da vurgulamak istiyoruz.

Ulusal Kongre'nin kuruluşu aynı zamanda ulusal yaraların tedavisinde de çaredir. Ulusal Kongre gerçekleştikten sonra hiçbir örgüt ve birey ihanete bulaşmaya, ulusal politika dışına düşmeye kolay kolay cesaret edemeyecektir. Tarihimizde olumsuz rol oynayan ihanet uru, kongre ile birlite hızla iyileştirilecek, ya da ulusal bünyeden sökülüp atılacaktır.

Ulusal tarihimizde ilk defa bu düzeyde özgürlük imkanı ve umudunu yakalamış bulunuyoruz. Yine ilk defa birlik olmanın ihtiyacını bu kadar yakıcı hissediyor ve bir araya geliyoruz. Bu gelişme, hakimiyetlerini ulusal zaaflarımıza dayandıran sömürgeci güçler için bir darbe niteliğindedir. "*Kürtler bir araya gelemez, ortak iş yapamaz*" yargısı, kongre ile tarihte kalacak, "*birbirine düşür-böl-yönet*" politikası, ulusal kurtuluş mücademize karşı bir silah olarak kullanılamayacaktır.

Ulusal Kongre, Ortadoğu'da Kürtlerin inkar edilemez büyük bir ulus olduğunu bir daha gözler önüne serecektir. Bu gelişme; Ortadoğu'daki diğer halkları Kürt halkıyla birlikte özgür ve eşit koşullarda yaşamanın kaçınılmaz ve gerekli hale geldiği sonucuna vardıracak, bölge devletlerini de Kürt sorunu karşısında daha gerçekçi yaklaşmaya götürecektir. Ulusal Kongre, Ortadoğu'da her zaman komşu olarak yaşayacağımız halklar ve onun demokratik temsilleriyle ilişkileri geliştirecek, Başkan Apo'nun esir düşmesi sonrası 35 Arap örgütü tarafından gösterilen dostluk tutumunu ve diğer olumlu yaklaşımları somut desteğe dönüştürecektir. Yüzümüzü biraz Ortadoğu'ya çevirdiğimizde bunu rahatlıkla tespit edebiliriz.

Ulusal Kongremiz, halklar ve dinler mozaiği olan Mezopotamya'nın tüm değerlerini kucaklayarak, dünyanın en demokratik ve zengin renkliliği içeren bir platform olarak tarihteki yerini alacaktır. İnsanlığın beşiği olan bu toprakların insanlarına ve kurumlarına da ancak bu bilgelik, olgunluk ve kapsayıcılık yaraşır.

Ulusal Kongremizin gerçekleşmesi bizleri sevindirip geleceğe olan umudumuzu arttırırken, diğer yandan Başkan Apo'nun esir düşmesi tümümüzü kaygılandıran ulusal bir sorun olarak karşımızda durmaktadır. Sömürgeci güçler tarihte ulusal isyan ve ulusal kurtuluş önderlerimizi idam sehpalarında katletmek istemişlerdir. Qazi Muhammed, Şêx Said, Seyit Rıza ve Güney Kürdistan'da Şehid Şahab ve arkadaşları örneğinde görüldüğü gibi gerçekleştirmişlerdir de.

Sömürgeci Türk devleti Başkan Apo'yu da idam etmeyi amaçlamaktadır. Başkan Apo'nun ulusumuza yaptığı hizmetler ve katkıları dost-düşman herkes tarafından bilinmektedir. Sonradan bir idamın acısını ve sahiplenememenin vicdan azabını çekmemek için şimdiden Başkan Apo etrafında kenetlenmek, esaret konumunu bir ulusal dava olarak görüp sahiplenmek, kongremizin temel görevlerinden biri olmalıdır. Ulusal Kongremiz, tüm ulusu Önderliğe sahiplenecek biçimde birleştirip, tavrını ortaya koyarsa, sömürgeciler Önderliğimize dokunmaktan çekinecek ve Önderliğimizi er-geç siyasal muhatap almak zorunda kalacaklardır.

Kongrenin Değerli Üyeleri!

Ulusal Kongre özlemini sürekli canlı tutan halkımız, kongrenin ilanını mutlaka büyük bir coşkuyla karşılayacaktır. Nitekim heyecanını şimdiden duymaktadır. Kongre delegesi olarak biz de bu heyecan, coşku ve onuru yaşamaktayız.

Delege olarak çalışmalarınıza fiili katılıp desteğimizi sunmak isterdik. Ne var ki maddi olarak şimdi bunu gerçekleştiremiyor, bu mesajla duygu ve düşüncelerimizi aktarmakla yetiniyoruz. İçinizde bulunmasak da kongre iradesinin ulusal politika çizgisinde doğru kararlar alıp uygulayacağına inancımız tamdır. Bu nedenle bulunmayışımızı eksiklik olarak görmüyoruz. Kongre oturumları olduğunda mesaj, düşünce ve önerilerimizi yine sunmaya çalışacağız.

İlk dönem için bir önerimiz olacaktır. Takdirini kongre bileşimine sunuyoruz.

Önderliğimiz esaret altındadır. Başkan Apo'nun Kürt ulusuna yaptığı hizmetler gözönüne getirildiğinde fiziki olarak aramızda bulunmayan bir kongre üyesi olarak, "*Başkan Apo'nun Onursal Başkan seçilmesini öneriyorum.*"

Tarihimiz için yeni bir aşama olan ve halkımız tarafından özlemle, sabırsızlıkla beklenen Ulusal Kongre ilanını tekrar kutluyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

En sıcak sevgi ve selamlarımla...

25 Mayıs 1999
Mustafa Karasu
PKK-MK Üyesi

"Yeni Dünya Düzeni"nde NATO'nun rolü

● Mehmet Yılmazer

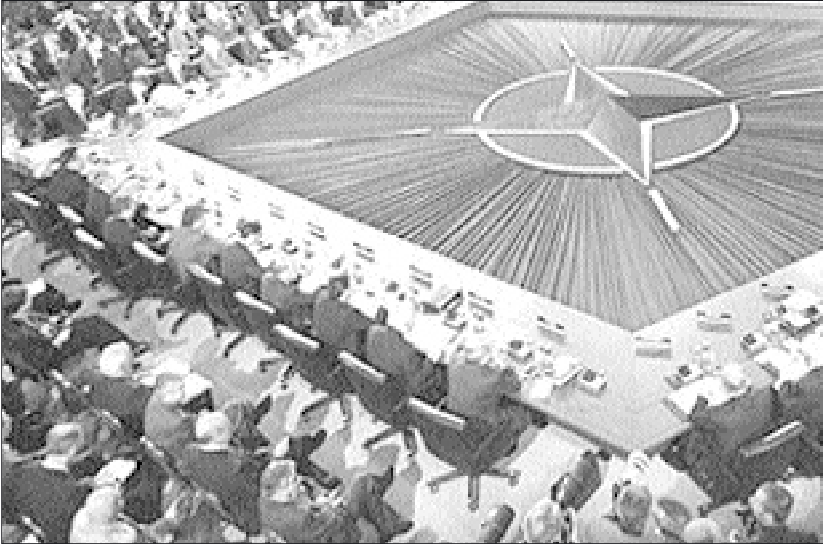
NATO, düne dek sosyalizme karşı "*hür dünyanın savunma gücü*"ydü. Oysa dünya '80'li yılların sonundan itibaren oldukça hızlı bir şekilde değişmektedir. Bu çok çarpıcı değişimin sonucu olarak NATO da kendine yeni "*kimlik*" ve yeni bir strateji arayışına çıkmıştır. Ancak bugünün dünyasında, yani her an dengelerin değişebildiği günümüz koşullarında bu kimliğin kolayca bulunacağını ummak yanlış olur.

Herkesin bildiği gibi NATO'nun 50. yıl toplantısında bu yolda önemli adımlar atıldı. Ancak sadece taslakta şekillendi. Kesin söylenebilmiş henüz hiçbir şey yoktur. NATO'nun gerçek "*düşmanı*" ortadan kalktığına göre, bu dev askeri örgütlenme hangi temelde varlığını sürdürecektir? Bu sorunun sadece sorulması bile NATO'nun bundan sonra sürekli bu basınçla yaşayacağı anlamına gelir. Bugün çok net ve açık olarak tanımlanabilen bir düşman yoktur.

Ünlü ABD'li yazar Huntington'un dediği gibi "*uygarlıklar savaşı*" mı kapıdadır? Hristiyan dünyası buna göre mi hazırlanmalıdır? Fukuyama'nın "*tarihin sonu*" tezi çok çabuk iflas edince, tarihin nasıl akabileceği üzerine insanlık öngörülerde bulunmaya çalışıyor. NATO çevrelerinde tartışılan ve belli ölçülerde karara bağlanan tek temel stratejik değişiklik, "*alan dışı operasyonlara*" onay verilerek NATO artık sadece Atlantik'in iki yakası için bir "*savunma örgütü*" olmaktan çıkıyor. Bütün dünya üzerinde askeri operasyon yapabilecek bir saldırı örgütü haline geliyor.

Ancak iş burada bitmiyor, esas olarak NATO'nun sorunu tam da bu noktada başlıyor. "*Alan dışı operasyonlar*" yeni stratejik yöneliş olarak belirlenmiştir. Fakat bu "*alan dışı*" kavramının hiçbir belirgin tanımı yoktur. Dolayısıyla her somut olay karşısında NATO bu konuyu tekrar tekrar tartışmak zorunda kalacaktır.

Körfez Savaşı sırasında neredeyse tüm dünyanın Saddam'a karşı cephe alması, Birleşmiş Milletler'i öne çıkartmıştı. O günlerde yapılan tartışmalar hatırlanırsa artık Birleşmiş Milletler'in dünya olaylarına emperyalizm lehine müdahale aracına dönüştüğü ve NATO'nun da bunun askeri gücü olabileceği kanısı yaygınlaşmıştı. Ancak bu öngörüler doğrulanmadı. Daha sonraki gelişmelerde Birleşmiş Milletler hareket yeteneğini yitirdi. Kuveyt'in işgali sırasında Sovyetler de ABD'nin taktik hattına düşünce, geçici olarak Birleşmiş Milletler açısından böyle bir görüntü ortaya çıkmıştı. Bu geniş ittifakın ömrü uzun sürmedi. Birleşmiş Milletler'in askeri operasyonlarına karar veren Güvenlik Konseyi tam anlamıyla parçalandı. Bir kutupta ABD, İngiltere, diğer kutupta Rusya ve Çin, Fransa ise genel olarak ortada davrandığı için bu kurum karar alamaz hale geldi.

NATO 50. yıl toplantısı

Körfez Savaşı'ndan sonra geçen yıllarda Birleşmiş Milletler öne çıkmak şöyle dursun, gittikçe silikleşti, kendisi hakkındaki öngörülerin tersine dünya politikasının odak noktasından uzaklaştı. Bunun yerini NATO doldurmaya başladı. Şimdi NATO için benzer öngörüler yapılıyor. Hatta öngörülerden öteye NATO bünyesinde alınan somut bazı kararlarla bu kurum dünyanın yeni düzeninin jandarmalığına soyunuyor. Görünüş böyle. Ancak biz biraz görünenin arkasını kurcalayalım.

NATO'nun geleceği ile ilgili görünüşten öteye değerlendirmeler yapabilmek için "*Yeni Dünya Düzeni*"nin temel özelliğini bir kez daha vurgulamakta yarar vardır. Sosyalizmin yıkılmasından sonra "*iki kutuplu dünya*" dengesi dağıldı. Bu geçici süreçte ABD belirgin bir biçimde öne çıktı. Ancak "*Yeni Dünya Düzeni*"nin esas özelliği bu değil, büyük güçler tarafından dünyanın yeniden paylaşımının '90'lı yılların başlarından itibaren hızlanmasıdır. Dünyada bugün güç durumları birbirinden oldukça farklı, fakat dünya politikasında etkili olan başlıca beş merkez vardır. ABD, Avrupa, Japonya, Rusya ve hızla devreye giren Çin. Yaşadığımız günlerde bu beş güçten özellikle üçü "*Yeni Dünya Düzeni*"nin daha aktif aktörleri durumundadır. ABD, Avrupa ve Rusya dünyanın yeniden paylaşımında oldukça gerilimli hatalarda karşılıklı çekişiyorlar. Bu güçlerin bugünkü durumlarından hareketle bir değerlendirme yapılırsa, ABD'nin üstünlüğü yeterince açıktır. Ancak dünyada akan süreçlere bakıldığında bu dengelerin her an yeni gelişmelere gebe olduğu görülebilir.

Bir gerçekliğe daha vurgu yapılmalıdır: Bugün dünyanın yeniden paylaşımında en aktif iki güç Amerika ve Avrupa'dır. Rusya'nın tepkileri daha çok her geçen gün yeni mevziler kaybetmesine gösterdiği tepkiler seviyesindedir. Japonya ise şimdilik Pasifik dengelerinden derin ve sessiz yol alıyor.

Gerçeklik bu olunca Amerika ve Avrupa sürekli bir paylaşım gerilimi yaşadıkça NATO'nun yeni stratejisi nasıl uygulanacaktır? "*Yeni Dünya Düzeni*"nin harekete geçirdiği güçler ve onun temel mantığı NATO'nun merkezi iradesi üzerinde dağıtıcı bir etki yapmaktadır. 50. yıl toplantısında bu açıkça görülmüştür. İngiltere ve Fransa'nın öncülüğünü yaptığı bir tasarı yoğun tartışmalar ve özellikle Türkiye'nin itirazlarından sonra kısmen onaylanmıştır. "*Avrupa Güvenlik ve Savunma Kimliği-ESDİ*" adını taşıyan bu tasarı Avrupa'nın kendi askeri örgütlenmesini hedefliyor. Elbette bu askeri örgütlenme "*NATO içinde*" kalarak yapılacaktır. NATO'nun teknik ve altyapısı kullanılarak örgütlenecektir. Kapsam alanı Avrupa Birliği ülkeleriyle sınırlıdır.

NATO'nun merkezi iradesinde böyle bir çatallanmanın ortaya çıkması raslantı ve gelgeç bir eğilim değildir. Dünyanın yeni dengelerinin ve yeniden paylaşımın mantığının doğal bir sonucudur. Bu nedenle NATO stratejisini bütün dünyaya müdahale edebilecek şekilde genişletirken, aynı zamanda müdahale iradesi de çatallanmaktadır. Dünyanın günümüz emperyalizmi tarafından yeniden paylaşımı, genel olarak emperyalizme direnecek pek çok irili ufaklı devletin ve direniş hareketinin ezilmesi için NATO gibi bir kurumu gerekli kılıyor. "*Üçüncü dünya*" denen alan kapitalizmin yoksulluk denizidir. Bu denizde her gün binlerce insan boğulup gitmektedir. O nedenle, bu insanlar Batı'nın zengin adacıklarına çıkmak istiyorlar. Bu gerçeklik günümüz dünyasında geniş bir göç dalgası yaratmıştır. Bilindiği gibi böylesine büyük bir göç dalgası tam I. Dünya Savaşı öncesi yaşanmıştı. O zamanın "*Yeni Dünya*"sı Amerika, bu göç dalgasını büyük ölçüde emmişti. Ve bir ölçüde ABD'nin gücü de bu göçen nüfusun yaratıcı enerjisinden kaynaklanmıştı. Ancak bugün "*gemi dolmuştur.*" Dün "*Yeni Dünya*"ya güç katan göç, bugün taşınmaz bir yük olmaktadır. Bu, Avrupa için de geçerlidir.

Üçüncü dünyanın pek çok alanı kapitalizmin geleceği açısından "*riskli*" bölgeler haline gelmiştir. Ortadoğu'da; Türkiye, Mısır ve Suudi Arabistan'dan hangi birisinde yaşanacak bir çökme, emperyalizm açısından dayanılmaz sonuçlar doğurabilir. Latin Amerika'da Meksika ve Brezilya aynı şekilde bu kıtanın iki hareket ettirici büyük gücüdür. Onlardaki bir denge kayması dünyada pek çok taşı yerinden oynatır. Buna benzer dünyanın her hassas bölgesinde emperyalizm açısından stratejik öneme sahip kritik noktalar vardır. NATO, bu alanlardaki "*istenmeyen gelişmelere*" karşı müdahale gücü olarak varolmak zorundadır.

Öte yandan, NATO içinde iki büyük emperyalist merkez, dünyanın yeniden paylaşımına soyunmuşlardır. Onlar arasındaki çıkar farkları ve bölgelere stratejik olarak farklı mantıklarla yaklaşmaları NATO'nun merkezi iradesini zayıflatan bir etki yaratmaktadır. Aslında Birleşmiş Milletler'in başına Körfez Savaşı'ndan sonra gelen, belki de Balkan Savaşı'ndan sonra NATO'nun başına gelecektir. NATO, Amerika demektir. Sovyetlerin varlığında bu gerçeklik Avrupa açısından bir sorun değildi, yeni dünya dengelerinde ise büyük bir sorundur. Dolayısıyla NATO'nun yeni "*kimliği*" veya "*yeni stratejisi*" sadece Sovyetler'in olmadığı bir dünyada "*Batı dünyasının*" çıkarlarını korumaktan ibaret değildir. Batı dünyasının çıkarları her geçen gün yeni çelişkilerle çatallanmaktadır. Bu zeminin üzerinde nasıl bir NATO karargahı şekillenebilir? Politik zemini oldukça derin çatlaklar taşıyan bir askeri karargah fazla yürüyemez. Daha sonra değineceğiz, NATO'nun Balkan Savaşı'ndaki stratejisi bu çatlaklar nedeniyle sığ kalmış, bu nedenle belki de NATO'ya açık bir yenilgi veya en fazla bir "*Pyrus zaferi*" getirecektir. Savaşın gerektirdiği askeri hedefler siyasete tercüme edilip NATO karargahında konuşulunca, askeri mantığın hemfikir olduğu konularda siyaset farklı düşündüğü için hareket atıl kalmaktadır.

NATO'yu bu gerçeklikler temelinde kavramak gerekiyor. Bu "*dünya jandarması*", "*en yüksek teknikle*" donatılmış olsa da, strateji boşluğu nedeniyle krizli bir sürece girmiştir. Bir Amerikan generalinin dediği gibi; stratejik boşluğu teknik dolduramaz. (Strategıc Review, Bahar '96) Bunu Balkan Savaşı çok açık şekilde doğrulamıştır. NATO, bu temel nedenden dolayı çok yüksek tekniğe sahip olmasına rağmen "*strateji boşluğu*" nedeniyle, daha doğrusu NATO'daki iki merkezin dünyaya farklı stratejik duruşlardan yaklaşması nedeniyle, aynı zamanda oldukça zaaflı bir süreçten geçmektedir. Sosyalizm karşısında iradesini önemli ölçüde Amerika'ya teslim eden Avrupa, artık "*Güvenlik ve Savunma Kimiliği*" kazanma yoluna çıkmıştır. Bu noktadan itibaren NATO'nun stratejik zemini belli yönleriyle erimeye, bozulmaya başlamıştır.

Bu konuda bir diğer çekişme noktası "*NATO'nun genişlemesi*"dir. Genişlemeyi Amerika iştahla isterken, özellikle Almanya bu konuda ayak sürmektedir. Çünkü NATO'nun genişleyeceği ülkelerde aynı zamanda Almanya'nın öncülüğünde Avrupa Birliği de genişleme sürecindedir. Bu sürecin hızını, ABD, NATO genişlemesiyle yakından denetlemek istemektedir.

Gelecek süreç, dünyanın yeniden paylaşım gerçekliği üzerinde NATO'ya nasıl bir kimlik verecektir? Hatta yekpare bir kimlik verebilecek midir? Bu soruların cevabını yeni dünya dengeleri verecektir. Dengelerin biraz daha yakından incelenmesine Balkan Savaşı'nın ilk sonuçlarını irdeleyerek başlayalım.

NATO'nun Balkan sınavı

Batı medyası savaşın kaybedilip kaybedilmediğini tartışıyor. "*Görünmez*" uçaklarıyla şu koca NATO'nun haline bakın! Öyle anlaşılıyor ki bu Balkan Savaşı provasının sonuçları Körfez Savaşı gibi olmayacaktır. Körfez Savaşı'ndan büyük bir "*zafer*" edasıyla çıkan ABD ve NATO, savaşın faturasını da kolayca Suudi Arabistan ve Kuveyt'in önüne koymuştu. Şimdi ortada ne zafer var, ne de fatura ödemeye hazır petrol zengini bir ülke... Bu savaş askeri alanda kazanılsa bile, moral ve sosyal olarak şimdiden kaybedilmiştir.

Eğer Batı medyasına inanacak olursak, NATO bir "*soykırımı*" engellemek için "*insanlık görevi*" uğruna Yugoslavya'ya müdahale etmiştir. Yugoslavya iç savaşının nasıl başladığına ve '92 yılından beri hangi basamaklardan bu noktaya tırmandığına bakmak, bunun büyük bir yalan olduğunu ortaya koyar. Almanya'nın doğrudan, Avrupa'nın da dolaylı desteği ile ilk soykırıma Hırvatlar başladı. Dar görüşlü Alman dış politikası Hırvatistan ve Slovenya'yı etkisi altına alıp sorunu kapatabileceğini sanmıştı. Ancak görüldüğü gibi Balkanlara '92 yılında bir kez daha düşen ateş yedi yıldır yanıp durmaktadır. O dönem Alman dışişleri bakınının başını yemişti, şimdi de koalisyonun başını yiyeceğe benziyor.

Sırplar neden bütün Batı'nın hışmını bu kadar üzerlerine çekiyor? Sırbistan, Bakanlarda "*Yeni Dünya Düzeni*"ne karşı bir direnç noktasıdır. Sosyalizmin yıkılmasıyla hemen bütün Doğu Avrupa, Batı'nın etki alanına girdi. Ancak yüzyıllardır Balkanlar hep Batı'nın dışında kalmış, bir türlü "*Batılılaşmamıştır.*" Bu "*vahşi*" ve "*inatçı*" toprakların artık Batı uygarlığının normlarına getirilme zamanı gelmiştir. Ancak Miloseviç, bu gidişin önünde engeldir.

Bir yandan Avrupa Birliği, öte yandan NATO, Doğu Avrupa'da genişleme yolundayken, bu direnç noktası bugün değilse yarın, hele Rusya'nın biraz ayağa kalktığı günlerde, bütün bu ilerleyişi sekteye uğratabilir. Avrupa'nın etkisiz kaldığı, bir türlü içinden çıkamadığı Balkan sorununa otonunda ABD müdahalesi zorunlu hale geldi. Bosna-Hersek'e müdahale çabuk sonuç vermişti, bunun da öyle olacağı sanıldı. ABD usta taktikleri ile Arnavutları Sırplara karşı kışkırtıp NATO müdahalesini kaçınılmaz hale getirdi. Ve bu saldırıyı Rusya'nın en zayıf olduğu bir zamanda yaptı. "*Yeni Dünya Düzeni*"nin mantığı açısından Doğu Avrupa'nın ve Balkanlar'ın fethinde tek direnç noktası kırılmak zorundaydı. Bugün kırılmadığında yarın bu direnç alanı büyüyebilirdi.

Olaya doğrudan müdahale etmeye başladığı andan itibaren ABD, hızla ortamı germiştir. O güne kadar Kosova'nın otonomisi üzerine yürüyen pazarlıklar, birden ABD'nin kışkırtmasıyla Kosova'nın bağımsızlığına sıçramıştır. Sırplar direndikçe, müdahale "*kaçınılmaz*" hale gelmiştir. Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Sorumlusu, NATO'nun yeni üyesi eski Çek Dışişleri Bakanı Jiri Dienstbier Avrupa'nın görmek istediği günahını şöyle vurguluyor: "*Herkes suçludur. Arnavutlar Tito'nun ölümüyle '89 yılları arasında Sırplar üzerinde baskı yaptılar. Sonra Miloseviç geldi, 'Hiç kimse sizleri ezemez' dedi.*" Bu süreçten sonra olaylar adım adım tırmandı. "*Şimdi şiddetin şeytan üçgenindeyiz. Bundan tek çıkış yolu bu savaşı kaybettiğimizi kabul etmekden geçer. Çünkü yanlış araçlar kullandık. Artık bambaşka bir sürece başlamak zorundayız.*" (Die Weltwoche, 13 Mayıs '99, Jiri Dienstbier)

Büyük gürültülerle, her gün Brüksel'de NATO karagahında gösterişli görüntülerle verilen brifinglerle başlayan savaş ikinci ayına girerken, hâlâ ortada sonuç yoktur. Üstelik "*yenildik*" sesleri oldukça sık duyulmaya başlanmıştır. Koskoca NATO "*küçücük Sırbistan*" karşısında hâlâ bir sonuç alamamıştır.

Henüz erken olsa da, NATO'nun Balkan Savaşı'ndan bazı önemli sonuçlar çıkartılabilir:

İlki; yüksek teknik ve görünmez uçaklarla ilgili yaratılan efsaneler paramparça olmuştur. ABD'nin ikide bir Demokles'in kılıcı gibi salladığı teknik üstünlüğün büyüsü bozulmuştur. Üstelik bu "*akıllı silahlar*" oldukça fazla hata yapmışlardır.

İkincisi; stratejik boşluğu tekniğin dolduramayacağı bir kez daha kanıtlanmıştır. Hava bombardımanıyla kendini sınırlayan NATO, "*kara savaşını*" göze alamayarak, stratejik ufkunu daraltarak, daha savaşa başlamadan "*zafer sarhoşluğuna*" kapılmıştır. Teknik dev, Sırpları küçümsediği ölçüde, savaşın moral yanını şimdiden kaybetmiştir.

Üçüncüsü; Balkanlar'daki savaş provası tam da NATO'nun genişleme adımları

atılırken yaşanıyor. Sonuç, NATO'nun çekim gücünü büyük ölçüde azaltacaktır.

Dördüncüsü; savaş, NATO karargahının ne ölçüde kırılgan olduğunu ortaya koymuştur. Avrupa ülkeleri arasında hedef seçimi, savaşın şiddeti, kara harekatına yaklaşım konusunda sürekli çelişkiler yaşanmıştır. Savaş uzar, kayıplar artarsa NATO içi çelişkilerin derinleşmesi kaçınılmazdır.

Son olarak; savaşın sözde amacı ile sonuçları tam bir zıtlık göstermektedir. "*İnsanlık adına*" davrandığını iddia eden NATO, iki halk için de yıkım getirmiştir. Milyonlar korkunç bir yıkımla yüzyüze gelirken, bu "*insan hakları*" kahramanları "*asker kaybı*" vermemek için, "*güvenlikli yüksekliklerden*" bomba yağdırırken bol bol hata yaparak çok sayıda insan kaybına neden oldular. Bu büyük yalan, emperyalist merkezlerin bayağı çıkar hesaplarını belki bir süre için örtebilir. Ancak çok kısa bir süre.

"Doğu Avrupa'nın paylaşımı çok ilginç bir süreçle yürüyor. Bir yanda Almanya'nın Doğu'yu markla sessiz sedasız işgali, öte yanda '92'de Yugoslav İç Savaşı olarak başlayan, bugün NATO'nun saldırısıyla tepe noktasına tırmanan Balkanların savaşla fethi içiçe yürüyor. Doğu Avrupa ve Balkanlar'da sosyalizmin yıkılışından sonra tek bir irade biçiminde olmasa da, Avrupa bu alanın paylaşımında doğal olarak hızlı adımlar atmıştır."

Gökkuşağının altından geçince cinsiyet değiştirmek gibi, NATO da Sovyetler yıkılırken yükselen toz duman arasında cinsiyet mi değiştirmiştir? NATO bugüne dek hangi halkın "*kurtuluşuna*" yardım etmiştir? '92'den beri Balkanlarda üçyüzbin kişi kırama uğramıştır. Bir askerine kıyamayan NATO, bu cehennem ortamında "*insanlığı*" nasıl savunacaktır? Videolarla çekilmiş bombardıman görüntüleri vermekle insanlık kurtulabilecek mi? NATO bu büyük insanlık yalanını kullanarak aslında kendi yolunu tıkamaktadır. Balkan Savaşı bu yalanın uzun süremeyeceğinin bütün işaretlerini veriyor. Emperyalizm kendisi için tehlikeli bir oyuna girmiştir. İnsanlığı iki dünya savaşına sürüklemiş, elli yıldır soğuk savaş yıllarında askeri diktatörlükleri desteklemiş, bölgesel savaşlarda milyonların kırılmasına yol açmış, kendi topraklarında bencilliğin zirvelere tırmanmasıyla insanlığı yitirmiş olan emperyalizmin, insanlığı savunmaya kalkışması çölde bir serap görüntüsünden daha uzun ömürlü olamaz.

Balkanlarda ABD ve Avrupa çekişmesi

NATO'nun geleceğini dünya paylaşımındaki güçlerin durumu belirleyecektir. Özellikle ABD ve Avrupa arasındaki paylaşım mücadelesi bu konuda en belirleyici olandır.

Sosyalizmin yıkılışından hemen sonra Körfez Savaşı'yla ABD dünya ölçüsünde egemenliğini kurdu. Ancak süreç aktıkça bu egemenlik aşınmaya başladı. Bugün dünyada yeniden paylaşımın en canlı yaşandığı üç alan vardır: İlki şüphesiz Ortadoğu'dur, diğeri Kafkaslar'dır, sonucusu Doğu Avrupa'dır. Bu alanlarda Doğu Avrupa ve Kafkaslar tamamen Sovyetlerin yıkılmasından sonra paylaşıma dahil olan alanlardır.

Ortadoğu'da ABD Körfez Savaşı'yla kesin bir üstünlük kurarken, bunu sadece Sovyetlerin çöküşüyle Rusya'ya karşı değil, aynı zamanda Almanya ve Japonya'nın da aleyhine yapmıştır. Körfez Savaşı'ndan bir müddet önce Almanya ve Japonya, İran ve Irak üzerinden petrol kaynaklarına ulaşma yolundaydılar. Bu devletlerde belli anlaşmalar yapılmıştır. Ancak Saddam'a karşı savaşta bütün bu anlaşmalar yırtıldı, ABD bölge petrollerinin hemen tamamını denetimine almış oldu. Ancak bu egemenlik Körfez Savaşı'ndan sonra geçen on yılda yavaş yavaş aşınmıştır. Özellikle Almanya ve Fransa bölgede ABD'ye rağmen politika yapma çabalarına girmişlerdir. ABD'ye karşı Suriye, İran ve Irak'dan oluşan direnç hattında Avrupa, politika yapmanın yollarını arıyor. Henüz belirgin bir yol alınmamış da olsa, ABD'nin Körfez Savaşı'yla kurduğu üstünlük yavaş yavaş aşınmıştır. Saddam'a karşı son başlatılan, ancak Kosova Savaşı'yla arka plana kalan tasfiye operasyonu, bu aşınmalara karşı ABD'nin atmayı planladığı bir adımdır.

Kafkaslar'da Rusya'ya karşı kesin bir egemenlik kuramayan ABD, bu alanda Avrupa'ya hiçbir inisiyatif bırakmamıştır. Petrol paylaşımında bazı Avrupa petrol tekellerinin adı geçse de fazla bir ağırlığa sahip değildirler. Bu bölgede daha çok Rusya ve ABD tam bir egemenlik savaşı vermektedir. Rusya açısından bu bölge olağanüstü önemlidir. Rusya Kafkaslar'ı kaybetmeye hiçbir zaman katlanamaz. Böyle bir durumda Rusya Fedarasyonu çok daha küçük parçalara bölünebilir. ABD bu hassas denge üzerinde yürüyor. Yayı ne ölçüde gereceğine dikkat etmek zorunda olduğunu biliyor ya da bilmesi gerekir. Bir noktadan sonra Rusya'nın dayanma sınırları aşılmış olabilir.

Doğu Avrupa'nın paylaşımı çok ilginç bir süreçle yürüyor. Bir yanda Almanya'nın Doğu'yu markla sessiz sedasız işgali, öte yanda '92'de Yugoslav İç Savaşı olarak başlayan, bugün NATO'nun saldırısıyla tepe noktasına tırmanan Balkanların savaşla fethi içiçe yürüyor. Doğu Avrupa ve Balkanlar'da sosyalizmin yıkılışından sonra tek bir irade biçiminde olmasa da, Avrupa bu alanın paylaşımında doğal olarak hızlı adımlar atmıştır. Hatta bu alanın fethedilmesinde Avrupa rakipsiz görünüyordu. Bütün Doğu Avrupa'nın AB'ye alınması çalışmaları adım adım ilerliyordu. Bu adımların öncüsü elbette Almanya'ydı. Bu bölgede adeta "*Almanya Birleşik Devletleri*" kuruluyordu. Sanki 17. yüzyılın Avrupa egemeni Habsburg Hanedanlığı yeniden sahneye çıkmaya hazırlanıyordu.

Ancak bu gidişe ABD başlıca iki yönden müdahele etti. Birisi NATO'nun genişleme projesidir. NATO'nun Doğu Avrupa'da genişlemesi bu alanların askeri olarak ABD'ye bağlanması demekti. Hatta ABD bu konuda Avrupa Birliği'nden daha hızlı davrandı. Henüz AB'ye girmeden Polonya, Çek Cumhuriyeti ve Macaristan NATO üyesi oldu. Bunun anlamı şudur: Bir ülke NATO'ya girince önce hava savunma sistemi NATO standartlarına göre yenilenir. Dolayısıyla AB ile entegrasyon için kullanılacak milyarlarca dolar, NATO ile "*entegrasyona*" akacaktır. Almanya, NATO'nun genişlemesini istemiyor. Ancak istemese de bu gidişi engelleme şansı yoktur. Bir bakıma ABD bu alanda Almanya'nın genişlemesinin belli ölçülerde önünü kesme yoluna çıkmıştır. Bunun aracı ise NATO'nun genişlemesidir.

ABD'nin bu bölgeye diğer müdahalesi, bilindiği gibi Bosna'ya hava saldırısıyla başladı. Yugoslav İç Savaşı'nı başlatan Almanya, onu kayıtsızca izleyen Avrupa, sonunda işin içinden çıkamayınca "*çözüm*" için ABD'yi devreye soktular. Bu tarihten sonra ABD bu bölgede kendi etki alanını genişletmek için bütün yolları denemeye başladı. Yugoslavya'ya yapılan son NATO saldırısı oluşumuyla, tarzıyla ve sonuçlarıyla esas olarak tam bir "Amerikan politikası"dır. Avrupa, bu gelişmelerde çoğu zaman sürüklenen konumundadır.

Avrupa, kendi "*güvenilik ve savunma kimliği*"ni arıyor. Bu yola NATO'nun 50. yıl toplantısında çıkılmıştır. Yine aynı Avrupa 2000'li yıllarda tek para birimi euroya geçmek için tüm hazırlıklarını yapmıştır. Dolar karşısında küçük gerilla birlikleri gibi olan Avrupa paraları, şimdi tek ve güçlü bir düzenli ordu halinde ABD'nin karşısına konumlanacaktır. ABD, "*özgürlük*" ve "*liberal ekonomi*" adına bütün bunlara kolayca evet demeyecektir. Zaten bir yandan Dünya Ticaret Anlaşması'nın (WTO) hazırlıkları çerçevesinde ABD ile AB arasında Cenevre'de yoğun bir "*ticaret savaşı*" yaşanmaktadır. Avrupa "*taviz üstüne taviz verdiği*" için bol bol eleştiriliyor.

Balkanlara NATO müdahalesi, aslında ABD'nin Avrupa'ya bir Lübnan hediye etmesidir. Savaş sırasında bombardımanlar yoğunlaşınca dolar borsalarda yükselmiş, euro düşüşe geçmiştir, Çernomirdin'in devreye girmesi ile barış turları başlayınca euro yükselmeye başlamıştır. Savaşın "*insanlık adına*" ilan edildiğini ileri sürenlere aslında sadece bu savaş borsası bile en güzel cevabı vermektedir.

Yeniden paylaşımda en önemli bölgelerden birisi olan Doğu Avrupa ve Balkanlarda sadece Avrupa ve Rusya değil, aynı zamanda Amerika da rolünü derinleştirmeye başlamıştır.

Sosyalizm yıkıldıktan sonra üç emperyalist merkezden Avrupa ve Japonya bir noktadan, ABD ise farklı bir stratejik noktadan dünyaya bakmaktadırlar. ABD daha Sovyetler yıkılır yıkılmaz "eski ve yeni dünya düzenleri arasındaki farkı" açıkça ilan etmişti. Avrupa ve Japonya bu uyarıya yeterince kulak asmadılar. *"Eski ve yeni düzenleri arasındaki temel fark, önceki dönemin koşullarında zenginleşenlerin –Almanya, Japonya kastediliyor bn.– beklendiği gibi, yeniden oluşumun maliyetlerini paylaşacak olmalarındadır." (World Policy Journal, Yaz '92)*

Burada ABD'nin soğuk savaş yıllarında "*zenginleşen*" ülkelere açık bir tehdidi vardır. "*Zaferin rantını benimle paylaşmak zorundasınız!*" Bu uyarıya kulak asılmadığı noktada ABD, çeşitli yollarla devreye girip faturayı "*zenginlerin*" önüne koymaktadır. Bu temel gerçeklikten dolayı ABD, "*Yeni Dünya Düzeni*"nde stratejik olarak gerilim politikalarından yanadır. Avrupa ve Japonya ise "*barış içindeki bir dünyada*" mark ve yenleri yüksek teknikli metalarla sessiz sedasız sınırları geçip, ekonomileri fethetmek istiyorlar. Bu temel stratejik fark emperyalist merkezlerin birbirlerine göre üstünlüklerinin farklı noktalarda yığılmış olmasından kaynaklanıyor. Bu gerçeklikten dolayı Balkanlara ABD'nin müdahelesi Avrupa tarihinde yeni bir sürecin başlangıcı olarak algılanmalıdır. Amerika bu noktadan Avrupa politikasını sürekli kurcalayabilecektir. Bugün stratejik konumlarından dolayı dünyadaki bütün gerilim alanları genellikle son tahlilde ABD lehine politik zemin hazırlamaktır.

NATO, Türkiye ve Kürdistan

50 yıla yaklaşan üyeliği sırasında hep kendisini NATO'nun "*fedaisi*" gibi hissetmiş, "*komünizme karşı kale*" olduğunu sanmış Türk devleti, belki de ilk kez 50. yıl toplantısında konumunun ciddi bir "*tehdit*" altında olduğunu görmüştür.

Toplantıda İngiltere ve Fransa'nın önerisiyle getirilen "*Avrupa Güvenlik ve Savunma Kimliği-ESDİ*" yoğun tartışmalara neden olmuştur. Bu "*kimliğe*" en fazla itiraz eden Türkiye'dir. Avrupa'nın NATO sınırları içinde yeni bir askeri örgütlenmeye gitmesini savunan bu tez, bunun kapsamını Avrupa Birliği üyeleriyle sınırlamaktadır. Bu noktada Türkiye, "*üye olmadığım bir kurumun aldığı kararlara uymam*" diyerek tümüyle ESDİ'ye karşı çıkmıştır. Bu kavramın geçtiği "*her paragrafa*" itiraz etmiştir. Sonra bir "*yumuşama*" sağlanmış, ESDİ'nin aldığı kararlar NATO merkezinde onaylandıktan sonra Türk devletini bağlayacaktır. Bu uzlaşmanın bir çözüm olmadığı ortadadır. Bu Haziran'da AB'nin başlatacağı toplantılarda konu yeniden ele alınacaktır. Türkiye, büyük olasılıkla Avrupa güvenlik sisteminin dışına itilecektir.

AB'ye alınmayarak 70 yıllık "*Batılılaşma*" hayalleri kırılan Türkiye, şimdi de NATO içinde itip kakılan bir konuma düşebilir. Bunların nedeni elbette "*Yeni Dünya Düzeni*"dir. Türkiye, Balkanlar, Kafkasya, Ortadoğu üçgeninde üç büyük gücün paylaşım alanının en gerilimli noktasındadır. AB, dış politikasında ABD'ye sıkıca bağlı bir Türkiye'yi iç dengeleri açısından uygun görmedi. Bunun mimarı elbette Almanya'dır. Bölgede ABD-İsrail hattını seçen Türkiye, AB'den dışlanınca oldukça derin hayal kırıklığına uğradı. Dün Sovyetlerin varolduğu günlerde Türkiye için "*bir tek Batı*" vardı. Ancak "*Yeni Dünya Düzeni*"nde artık "*Batı*" tek değildir. Tek olmamakla da iş bitmiyor, bu iki merkez hızlanan bir tempoyla birbirleri ile sürtünmektedirler. Türk devleti, Rusya'yı da katarsak, üç büyük gücün gerilim alanındadır.

Türkiye'nin ünlü stratejik değerinin nasıl sadece coğrafyaya bağlı olmadığını son gelişmeler açıkça göstermiştir. Ekonomisiyle Avrupa'ya, silah ve "*savunma sistemiyle*" ABD'ye bağlı olan Türkiye, Avrupa'dan dışlandığı durumda, ABD için de fazla "*değerli*" olmayabilir. Önümüzdeki yıllar bu konuda gerilimlerin yaşanacağı bir süreç olacaktır. Üç merkezin gerilim odağında duran Türkiye, "*dışarıdan*" gelen yoğun baskılarla yaşayacaktır. Kosova savaşında NATO'nun "*bir dediğini iki etmeyen*" Türkiye, böylece Avrupa'ya nasıl Yunanistan'dan daha sağlam bir müttefik olduğunu kanıtladığını sanıyor. Oysa gerilimin temelinde dünyanın yeniden paylaşımı vardır. Eğer bu noktada Türkiye, Avrupa için yeterince "*yararlı*" değilse kaçınılmaz bir biçimde çeşitli uygulamalarla yola getirilmeye çalışılacaktır.

Öyle anlışılıyor ki yakın gelecekte bu kez Türkiye'nin NATO'daki konumunun da tartışıldığı bir politik kuşatma başlıyacaktır. Türkiye iç politikasındaki gelişmeler de dikkate alınırsa, sanki I. Dünya Savaşı öncesi İttihat Terakki günlerini yaşanmaktadır. Bir Enver Paşa çıkacak mı? Bilinmez. Ayrıca bölge ve dünya böyle bir macerayı ne ölçüde kaldırabilir?

Son günlerde Kosova Savaşı nedeniyle Batı basınında yorumlar yapılırken oldukça sık olarak "*Kürt sorunu*"na da atıfda bulunuluyor. Hatta NATO'nun Türkiye'ye de müdahale etmesi gerektiği üzerine yorumlar yapılıyor. Henüz "*yetkili ağızlardan*" benzer bir yorum gelmedi. Batı'nın "*özgür*" basını bu konuda yazıp yorum yapmakta elbette herhangi bir sınıra tabi değildir. Bu dolaylı yönlendirmeler ve yorumlara ne söylenebilir?

Eğer NATO'nun Kosova'ya "*bir insanlık dramını durdurmak*" için müdahale ettiğine inanabilirsek, en azından onbeş yıldır yoğun bir şekilde Kürdistan'da yaşanan "*insanlık dramı*" nedeniyle bu bölgeye de bir müdahalenin yapılabileceği düşünülebilir. Ancak bu duruş noktasının siyasi olarak çok naif olduğu yeterince açıktır. NATO'nun böyle dramlarla davranışa geçmediğini bizzat Kürdistan'daki onbeş yıllık savaş göstermiştir. Afrika'da iki milyona yakın insan yarım yılda imha olmuştur. Fakat bir Afrikalı yazarın alayla vurguladığı gibi, "*kara insanlar beyazların yarı değerindedir.*" (Wambui Mwangi)

"ABD kontrol edebileceği bir gerilimden yanadır. Kürdistan, ABD için Irak, İran ve hatta Türk devleti üstünde gerektiğinde baskı yaptığı bir hareket alanıdır. Avrupa için ise, 'Kürt sorunu' bölge ülkeleriyle istediği tarzda ilişki kurmasını engelleyen bir problemdir. Özellikle İran ve Irak'la ve belli ölçülerde Suriye'yle ilişkilerini geliştirmeyi amaçlayan Avrupa, hep ABD'nin bölge üzerinde yarattığı gerilime takılmaktadır. O nedenle Avrupa bölgede gerilimin düşmesinden yanadır. Ancak bunu sağlayacak gücü yoktur."

Balkanlara baktığımızda NATO müdahalesi için en azından sağlam iki temel görüyoruz. İlki; "*Yeni Dünya Düzeni*"ne bir biçimde direnen bir Sırbistan, Avrupa ve ABD'nin dayatmak istediği düzene karşı durmayı sürdürüyor. Öte yanda kendi "*kurtuluşunu*" tümüyle NATO'ya teslim etmiş bir halk; Kosovalı Arnavutlar. Böyle bir durum, NATO'nun müdahalesi için verimli bir zemin meydana getirmektedir. Elbette bu kadarı yetmez, güç dengeleri de böyle bir müdahaleyi zorluyorsa, o zaman süreç başlayacaktır.

Kürdistan'a baktığımızda aslında Washington anlaşmasıyla ABD bölgeye bir müdahale yapmıştır. Bölgedeki gerçeklikler ve güç dengeleri dikkate alındığında bu alana "*Kürt sorunu*" nedeniyle NATO'nun topyekün bir müdahalesi oldukça zordur.

Ancak NATO'nun 50. yıl toplantısında ortaya atılan "*Avrupa Güvenlik ve Savunma Kimliği*" eğer ciddi boyutlarda bir güç olur ve davranış yeteneği gösterebilirse dünyanın her alanında farklı süreçler yaşanmaya başlayabilir. Böyle bir gelişimin halkların lehine olması oldukça zayıf bir olasılıktır. Bu dönem, emperyalist paylaşımın daha keskinleşeceği bir zaman dilimi olabilir. Fakat Avrupa'nın böyle diri bir kimlik göstermesi oldukça zor görünüyor.

ABD ve Avrupa ardındaki gerilim Kürdistan'a henüz yeterince yansımıyor. Öcalan'ın Avrupa'da siyasal çözüm arayışları sırasında ortaya çıktığı gibi, Avrupa'nın ABD ve bölge üzerinde yön verici hiçbir etkisi yoktur. Kürdistan'ın "*Yeni Dünya Düzeni*"ndeki yeri nedir? Bu soruya ABD ve Avrupa'nın farklı cevaplar verdiği ortadadır. Daha da ötesi bugün ne Avrupa, ne de ABD bu soruya somut cevaplar veremiyor. Bölge dengeleri öylesine hassas ve değişkendir ki, gelecekle ilgili somut konuşmak oldukça zordur. Ancak Amerika ve Avrupa'nın stratejik duruşlarındaki farklılık nedeniyle bölgedeki davranışları da buna uygun olarak farklıdır. ABD kontrol edebileceği bir gerilimden yanadır. Kürdistan, ABD için Irak, İran ve hatta Türk devleti üstünde gerektiğinde baskı yaptığı bir hareket alanıdır. Avrupa için ise, "*Kürt sorunu*" bölge ülkeleriyle istediği tarzda ilişki kurmasını engelleyen bir problemdir. Özellikle İran ve Irak'la ve belli ölçülerde Suriye'yle ilişkilerini geliştirmeyi amaçlayan Avrupa, hep ABD'nin bölge üzerinde yarattığı gerilime takılmaktadır. O nedenle Avrupa bölgede gerilimin düşmesinden yanadır. Ancak bunu sağlayacak gücü yoktur.

Sonuç;

NATO'nun yeni stratejik hedefi "*alan dışı operasyonlardır.*" Yani dünyanın neresinde emperyalist merkezleri tehdit eden bir kıpırdanma varsa, NATO o noktaya müdahale edecektir. NATO, en genel konumuyla üçüncü dünya denen cehennemden, Batı cennetine doğru yönelen veya yükselen öfke ve davranışların yolunu kesip ezmeyi yeni stratejik hedef olarak belirlemiştir. Bu anlamda NATO'nun görev alanında herhangi bir yenilik yoktur. Yenilik bu işi yaparken eskiden karşısında bir düzenli ordu, sosyalist sistem vardı. Şimdi bu ordu da yoktur. NATO, davranışlarında daha "*özgürdür.*" Bu kez sorun kendi içinden gelmektedir. Emperyalizmin dünyayı yeniden paylaşımı, onun Sovyetler karşısında "*tek*" görünen iradesini paralize etmektedir.

NATO, dünyanın çeşitli bölgelerine müdahale ederse, artık karşısında bir düzenli ordu olmadığına göre, halkların yaygın ve gittikçe güçlenecek gerilla birliklerinin kuşatmasında savaşmak zorunda kalacaktır. İnsan kaybetmekten bu kadar korkan, hep "*güvenlikli yüksekliklerden*" bombalama yolunu seçen NATO, halkların gerilla birliklerinin kuşatmasında, büyülü ve gösterişli üstünlüğünü hızla yitirecektir. 21. yüzyılda NATO'nun durumu gelişkin bir gerilla savaşı ortasında çaresizleşen düzenli orduların durumuna dönüşecektir.

Biz parti, parti halk, halk insanlık içindir

● PKK Başkanlık Konseyi

Bugün dünya işçi birliğinin mücadele günüdür; bütün işçi, emekçi ve dünya ezilen halkları tarafından bu saatlerde kutlanır. Dünyada olsun, ülkemizde olsun zulüm altındaki bütün halklar, özgürlüğü olmayan sınıflar, sömürülenler bugün münasebetiyle kendilerini yeni bir mücadele için hazırlarlar. Emperyalizme, sömürgeciliğe, faşizme ve bütün gericiliklere karşı 1 Mayıs'ta özgürlük, bağımsızlık ve eşitlik savaşlarından yepyeni bir başlangıç yapılır. Bu, bugüne kadar böyle olmuştur ve bundan sonra da böyle olacaktır.

"Bildiğimiz gibi bugün sosyalizmin kalesi Kürdistan'dır. Bu kaleyi koruyan partimizdir, bu çalışmaların komutanı Başkanımızdır. İşte emperyalizm bu saldırılarıyla sosyalizmin, eşitliğin, özgürlüğün kalesi olan Kürdistan'ı yoketmek istiyor, ulusal kurtuluş savaşımızı yoketmek istiyor. Yine kalenin koruyucularının komutanı olan Başkomutanımızı yoketmek istiyor. Bunun için de saldırmaktadır. Unutmayalım ki Kürdistan tarihinde bugüne kadar atılan adımlar bütün insanlığı etkilemiştir. Kürdistan'da bir olumsuzluk ortaya çıktığında insanlık da olumsuz bir biçimde etkilenmiştir. Kürdistan'da zulüm hakim olduğu zaman insanlık da kölelik zincirlerinde yaşamıştır."

Emperyalizm, sömürgecilik ve gericilik ne kadar güçlü olursa olsun tarihte de çok iyi görüldüğü gibi dünya işçileri, ezilen halklar ve emekçi sınıflar zulme boyun eğmemişlerdir. Bugün de bir kez daha gösterecekler ki boyun eğme yoktur, olmayacaktır; tam tersine serhildanlar olacaktır, çünkü bugünler kolay kazanılmadı.

Bildiğimiz gibi tarihte insanlık bütün dünyada özgür, eşit bir yaşam için, kurtuluş için ve onurlu bir yaşam yaşayabilmek için oldukça mücadele yürütmüşlerdir. Bu mücadeleleri yüzyıllardan beri, hatta diyebiliriz ki Spartaküs'ten bu yana devam etmektedir. Spartaküs köleci yaşamı kabul etmeyen kölelerin önderidir. Bütün dünyaya hükmeden Roma İmparatorluğu'na karşı başkaldırmıştır. Bundan önce de, sonra da birçok başkaldırı gelişti. Ama Spartaküs, köleci Roma İmparatorluğu'na karşı başkaldırdı ve bütün insanlığın umudu haline geldi. Çünkü insanlar artık özgür, eşit yaşamın yolunun açıldığına inandılar. Bundan sonra köleciler eskiden olduğu gibi istedikleri gibi insanlığın üzerinde artık baskı, sömürü uygulayamayacaklardır. Böylesi bir umut doğdu, bu umut büyüdü ve o adı-sanı olan Roma'yı sarstı. Roma yenilgi noktasına geldi, Roma'yı yenilgiye götüren köleliğe son veren Spartaküs idi. Ondan önce ve sonra yapılan başkaldırı vardı. Ama köleciliğin kaderini belirleyen, köleciliğin yaşamını yenilgiye götüren Spartaküs ile tanınan serhildandır. O zaman bugünkü ABD, Roma İmpartaroluğu idi. Onun da "*hiç kimse Roma'yı yıkamaz, Roma'yı sarsamaz*" biçiminde bir iddiası vardı. Ama görüldü ki ezilen köle sınıflar eğer serhildana "*evet*" der, bunun için düşünce-karar gücü olur, onu uygularlarsa hiçbir güç bunlar karşısında tutunamaz, bu güçler ne kadar büyük olurlarsa olsunlar tutunamazlar. Spartaküs Serhildanı Roma İmpatorluğu'nu sarstı, ama o gün yıkmadı. Bu süreç uzun sürmedi, Roma yenildi ve yıkıldı. Roma İmparatorluğu Spartaküs'ü yakalayıp öldürdüğü zaman "*kimse beni yenilgiye götüremez, yıkamaz*" diyordu. Ama tarih böyle yürümedi. İnsanlar o zamanlar Roma İmparatorluğu'nun yıkılabileceğini akıllarına bile getirmiyorlardı. "*Roma mahşere kadar olacak*" diyorlardı, ama öyle olmadı. Köleler onu sarstı ve bu isyanın devamı ile köleci Roma İmparatorluğu parçalandı, belli bir süre sonra onun yerine ortada hiçbir şey kalmadı.

Her zaman ezilen, sömürülen sınıflar ve halklar, ezenlere karşı başkaldırmıştır. Ezilenler "*biz bu yaşamı kabul etmiyoruz,*" ezenler ise "*iktidarımız sınırsızdır, bu bize allahın bir vergisidir, asla yıkılmaz, siz başaramazsınız*" diyorlardı. O zaman bu biçimiyle birçok savaş yürütüldü. Ezen sınıflar, büyük devletler yıkıldı ve ezilenler adım adım özgürlüğe doğru ilerlediler. Bildiğimiz gibi kölecilik yerini feodalizme bıraktı. Bunu sağlayan sömüren sınıflar değil, sömürülenlerdi. Her ne kadar öncülükte diğer sınıflar da yer almış olsa da yine de kölecilik kölelerin eliyle yıkıldı. Feodalizm köylülerin eliyle yıkıldı. Sermayedarlar işçilerin eliyle yıkıldı ve bunun yerine sosyalizm kuruldu. Yani bunlar da gösteriyor ki bir devlet, bir iktidar ne kadar büyük olursa olsun sonuna kadar yaşamaz, yaşayamaz. Eğer ezilen sınıflar, halklar karar verir ve bu kararlarıyla eyleme geçerlerse o zaman büyük güçleri de yenilgiye uğratabilir ve amaçlarına ulaşabilirler. İnsanlık tarihi başlangıçtan günümüzü kadar göstermiştir ki sınırsız olan hiçbir rejim yoktur. Ezilen halklar ve sınıflar kadar eylem sahibi iseler mutlak hedeflerine ulaşırlar. İnsanlık tarihi bu gerçeğin ispatıdır. Ama yine de dünya emperyalizminin, faşizmin, sömürgeciliğin, gericiliğin iddiası "*benim iktidarım sonsuzdur, sınırsızdır, sürekli devam edecektir, hiç kimse beni yıkamaz, yenemez*" biçimindedir. Biz de diyoruz ki bu büyük bir yalandır. Emperyalizm sistemi ne kadar büyük olursa olsun yine de yaşayamaz. Gelecek burjuvazinin değil proletaryanındır, emekçi sınıflarındır.

Sömürgecilik, gericilik yaşayamaz, gelecekte başarı ezilen halklarındır. Nasıl ki insanlık tarihinde ezilen sınıflar, halklar emperyalizme, sömürgeciliğe karşı bir mücadele içinde olmuşlarsa bugün de bir mücadele içindedirler. Şimdi dünya emekçileri, ezilen halklar, işçi sınıfları birçok kazanç-değer üzerine bu mücadelelerini sürdürmektedirler. Yani ideolojik, felsefik, siyasi açıdan tecrübe ile oldukça güçlü bir bilinçleri vardır. Büyük bir mirasa sahiptirler. Eğer bugün sosyalizmin birinci tecrübesi yenilmiş de olsa yine de insanlığa birçok değeri bırakmıştır. Yine emperyalist ülkelerdeki işçiler oldukça büyük bir miras yaratmışlardır. Yine ezilen halkların felsefik, ideolojik, siyasi yönden çok güçlü mirasları vardır. Bu miraslarla emperyalist, faşist, gerici güçlerden daha güçlü odaklara karşı savaşabilir ve başarabiliriz. Bunun temelleri vardır, bu gerçeği çok iyi bilmemiz gerekir. Emperyalizm bu korkusunu ortadan kaldırmak, ömrünü biraz daha uzatabilmek için her gün dünya işçilerine, emekçilerine, ezilen halklarına karşı ruhsal, felsefik, ideolojik, siyasi ve askeri olarak bir saldırı içerisindedir. Özellikle de sosyalist sistemin yıkılmasından veya daha doğrusu sosyalist sistemin dağılmasından sonra bu iddiasını daha da büyütmüş bulunmaktadır. "*Sosyalizm bana karşı tutunamaz*" diyor. Ama hepimiz şunu çok iyi biliyoruz ki; bu sadece sosyalizmin bir tecrübesiydi. Ondan önce de bazı tecrübeler vardı. Bunlar belli bir ilerleme sağladılarsa da, bunlar yetmediyse de sosyalist sistemde insanlığın bir tecrübesiydi ve yetmiş yıl yaşadı, birçok gelişmeye de yol açtı.

Bugün emperyalizm "*insan hakları*" diyor. Halbuki demokrasi ve insan hakları; emperyalizmin, sömürgeciliğin, faşizmin karakteri dışındadır. Demokrasi, özgürlük, eşitlik sosyalizmin birer değerleridir. Bunun için de eğer sosyalizm bazı şeylerden sözediyor veya ihtiyaç hissediyorsa bu da proletaryanın başarısıdır. Yani dünya işçi, emekçi kesimleri ve ezilen halklarının başarısıdır. Onlar emperyalizmi, faşizmi, sömürgeciliği bugün "*eşitlik, insan hakları, özgürlük*" demeye zorlamıştır. Bugüne kadar yürütülen hiçbir savaş amaçsız olmamıştır. Hiçbir şey bundan iki yüzyıl öncesi gibi değildir. İnsanlığın sağladığı gelişmeler daha çok sosyalizm yoluyla olmuştur, yani sosyalist sistem bunlara yol açmıştır. Ama neden böyle oldu? Çünkü sosyalist sistem gelişmeleri belli bir yere kadar getirdi, ama daha sonra cevap olamadı. Cevap olamadığı noktada bildiğimiz gibi kendini dağıttı. Sovyetler Birliği, ABD'nin veya başka bir emperyalist gücün saldırılarıyla yıkılmadı, yine diğer sosyalist ülkeler de öyle, hiç kimse saldırılarla sosyalizmi yıkamadı. Sosyalist sistem kendi içindeki ayaklanmalarla da yıkılmadı, kendi kendisini dağıttı. Yenildi demiyoruz dağıldı. Bunlar da sosyalizmin gerçeğini göstermektedir. Eğer sosyalizm insanlığı geliştirir bir pozisyonda, onun hizmetindeyse o zaman kendisini korur, insanlığa hizmet edemediğini gördüğü anda veya insanlığın öncülüğünü yapamadığı zaman kendisini dağıtmaya başlar. Zaten Marks'ın, Lenin'in, Engels'in gerçeğinde bu vardır. "*Bizim hedefimiz devletin dağıtılmasıdır*" diyorlar. İnsanlar kendi ihtiyaçlarına, gereklerine göre hareket edip onları temin ettikleri aşamada sosyalizm komünizm aşamasına geçmiş demektir. Bu noktaya geldiğinde sömürgeciliğe ve gericiliğe ait olan fitne-fesatçılık ortadan kalkıp ezilen-ezen, sömüren-sömürülen ortadan kalktığında devlet olgusu da ortadan kalkar, iktidar kalmaz, herkes kendi kendini idare eder. Sosyalist sistemin bu yenilgisinde de hep bunun izlerini görüyoruz, çünkü tamamen böyle değildir. Yani sosyalizm büyük bir iddiayla "*ben ezilen, sömürülen emekçi sınıfları özgürleştireceğim, onlara karşı özgür, eşit bir yaşam vereceğim*" iddiasıyla ortaya çıktı. Bu noktada da birçok adım atıldı. Unutmayalım ki insanlık, emekçinin yaşamını teminat altına alınması, hatta sekiz saatlik çalışma süre kısıtlaması demokrasi, özgürlük ve ezilen halkların kurtuluşu bir bütün olarak Ekim Devrimi'nden sonra gerçekleşti, yani Rusya'da gerçekleşen devrimden sonra oldu. Bu devrim bir proleter devrimiydi. Yani 20. yüzyılın başında gerçekleşen Ekim Devrimi, bütün dünya insanlığının ilerlemesi için yolaçtı, demokrasi, eşitlik, özgürlük yolunda ilerleme sağladı. Ezilen halklar, sosyalizmin onlara verdiği bu ruhla bilinçlendi. Sosyalizmin öncülüğü ile ezilen halklar bir bir özgürleşti ler. Onun için diyoruz ki; 20. yüzyıl devrimler yüzyılıdır, devrimlerle başladı. İnsanlık bu yüzyılda hem en büyük acıları yaşadı, hem de en güzel mutlulukları tattı. Hem en büyük zulümleri gördüler, hem de en büyük özgürlükleri yaşadılar. 20. yüzyıl iki binyıl kadar bir ilerlemeyi, gelişmeyi insanlık tarihinde sağladığı her yönüyle gelişmeleri ortaya çıkardı. Demokrasi, özgürlük, ezilen halkların kurtuluşu, bilim ve teknikte gelişmeler sağladı. Bu bir tesadüf olayı değildi. Neden? Çünkü 20. yüzyıl proletaryanın devrimiyle gözünü açtı. 1917 yılında Rusya'da Çar'a, emperyalizme, burjuvaziye ve bütün gericiliklere karşı proletarya veya modern köleler başkaldırdılar ve özgürleştiler. Ve herkes özgürlük, eşitlik için ayağa kalktı. Bu biçimiyle 20. yüzyıl devrimler yüzyılı oldu, devrimle başladı ve devrimlerle devam etti.

Şu anda 20. yüzyılın sonlarına doğru gidiyoruz. İşte bu son yıllarda da emperyalizm, sömürgecilik, gericilik "*ben insanlığın eline devrimlerle geçen bütün gelişmeleri, devrimin ruhunu, bilincini, özgür yaşamı yine mezara koyup onu ortadan kaldıracağım*" diyor. Emperyalizm bu iddiadadır, bu temelde saldırmaktadır. "*Sovyetler Birliği ve sosyalist sistem yenilmiştir, dönem benim dönemimdir. Artık ben insanlık adına ne varsa hepsini toprak yapacağım, ben dünyaya hakimiyetimi 'Yeni Dünya Düzeni' adı altında geliştireceğim*" diyor. Bildiğimiz gibi emperyalizm insanlık karşısında büyük bir savaş açmıştır. Gericilik, faşizm insanlığa karşı bir savaş içindedir. Bunun için bugün de Sırplar üzerine ateş yağdırmaktadırlar. Durum onların gösterdiği gibi değildir. Onlar insanlığı teslim almak istemektedirler, insanlığın bütün gelişmelerini yenilgiye uğratmak istiyorlar. Bunun işaretleri nedir? Bildiğimiz gibi bugün sosyalizmin kalesi Kürdistan'dır. Bu kaleyi koruyan partimizdir, bu çalışmaların komutanı Başkanımızdır. İşte emperyalizm bu saldırılarıyla sosyalizmin, eşitliğin, özgürlüğün kalesi olan Kürdistan'ı yoketmek istiyor, ulusal kurtuluş savaşımızı yoketmek istiyor. Yine kalenin koruyucularının komutanı olan Başkomutanımızı yoketmek istiyor. Bunun için de saldırmaktadır. Unutmayalım ki Kürdistan tarihinde bugüne kadar atılan adımlar bütün insanlığı etkilemiştir. Kürdistan'da bir olumsuzluk ortaya çıktığında insanlık da olumsuz bir biçimde etkilenmiştir. Kürdistan'da zulüm hakim olduğu zaman insanlık da kölelik zincirlerinde yaşamıştır. Medya hareketinden tutalım Eyyubi'nin hareketinden bugüne kadar Kürdistan'da ortaya çıkan küçük-büyük bütün hamlelerde düşman hamle yapıp başardığında insanlık kaybetmiş, halkımız hamle yaptığında ise insanlık başarılı olmuştur.

20. yüzyılın sonlarında partimizin yürüttüğü, Başkanımızın öncülük ettiği yalnız Kürdistan'la sınırlı kalmayıp genişleyen Ortadoğu devrimidir, bundan da öteye bir dünya devrimidir. İşte bu Kürdistan'ın kalesi hiçbir devrim gibi değildir. Bütün devrimlerden daha çok insanlığın haklarını savunmaktadır, insanlığın temsilini yapmaktadır. Bunun için de diyoruz ki insanlık kurtuluşunu sosyalizmde, bugün Kürdistan'da yürütülen ve sosyalizmin kalesi olan ulusal kurtuluş savaşımızda görüyor. Bu aynı zamanda eşitliğin ve özgürlüğün de kalesidir. Partimiz bu kalenin koruyucusudur, Başkanımız da bunun komutanıdır. Bu kalenin yenilmesi için ABD emperyalizmi, İsrail siyonizmi ve TC sömürgeciliği bir ittifak içindedir ve emperyalizmin sistemiyle, gücüyle ve dünya gericiliğiyle bu kaleyi yıkmak istiyorlar. Önderliğimize yapılan komplo da bu esaslar üzerinde yapıldı, bu komplo hâlâ devam etmektedir. Unutmayalım ki komutan fiziki değildir; komutan ruhsaldır, felsefektir, ideolojik, siyasidir, yaşamsaldır. Önderliğin ruhu, felsefesi, ideolojisi, ortaya koyduğu siyasi esaslar ve önümüze koyduğu yaşam konularında düşman fiziki olarak bazı sonuçlara ulaşabilir ama hiçbir zaman bu kalenin komutanını, koruyucularını yokedemez. Ki emperyalizm fiziki imhadan çok ağırlıklı olarak bu ruhu, felsefeyi, ideolojiyi, siyaseti, yaşamı öldürmek istiyor. Bu temelde bir saldırı içindedir. Büyük bir propaganda ile devrimin sesini

kesmekle insanlığı, halkımızı kandırmak istiyor. Bundan daha çok partimizin endamlarını kandırmak istiyor ki burada amaç yoldan çıkarıp saptırmaktır. Bize zarar verebilirler, ama başarılı olamazlar. Neden? Çünkü biz kökleri tarihe dayanan bir partiyiz. Bu iki açıdan önemlidir. Birincisi; bir anlamda insanlık Kürt halkıyla başlamıştır, yani insanlığın medeniyete doğru gittiği yer Mezopotamya'dır, medeniyet Mezopotamya'da ortaya çıkmıştır, yani Kürtlerin üzerinde yaşadıkları topraklarda. Kürtler oldukça uzun süreden beri bu topraklarda yaşamaktadırlar. Bunun için Kürtlerin bir tarafı insanlığa dayanmakta ve gücünü buradan almaktadır. Diğer taraftan bizler sosyalist bir partiyiz; insanlığın mücadelesinden, işçilerin kurtuluş mücadelesinden ve emekçilerin kurtuluş mücadelesinden güç almaktayız. Yani bunların ikisi de bizim güç kaynağımızdır. Bir taraftan sosyalizmden, insanlıktan, tarihte zulme karşı savaşlardan güç almaktayız. Bunlardan kuvvet alan bir gücün yenilmesi mümkün değildir. Bunun için diyoruz ki; bu sosyalist kalenin komutanı tarihten gelmiş ve tarihin sonuna kadar yaşayacaktır. Burada istenilen bu komutanın savaşçılarının bu kaleyi çok iyi savunmasıdır. Onun ruhunu, felsefesini, yaşamını temsil etmesidir. Eğer bu kalenin koruyucuları herhangi bir yanlış işleme girmezlerse o komutan öldürülemez, yokedilemez. Nasıl ki tarihi başlangıcından gelmişse tarihin sonuna kadar da gidecektir, insanlık tarihine damgasını vuracaktır. Bizler böyle bir komutanın savunucularıyız ve ona layık olmamız gerekir. Emperyalizm "*ben 20. yüzyılı devrimlerin yenilgisiyle tamamlayacağım*" diyorsa biz de "*bütün dünya devrimlerinin temsilini bugün bizler yapıyoruz*" diyoruz.

Eğer 1917'de 20. yüzyıl Ekim Devrimi'yle başlamışsa Kürdistan Devrimi'yle de tamamlanacaktır. Yani emperyalizmin saldırıları ne kadar büyük olursa olsun bu gerçeği yokedemezler. Emperyalizmin, gericiliğin, faşizmin 20. yüzyılı devrimlerin yenilgisiyle tamamlamak için büyük bir iddiası var. Biz de diyoruz ki biz insanlığın temsilini yapıyoruz, dünya emekçi insanlarının, ezilen halkların temsilini yapıyoruz. Bunun için devrimi yenilgiye doğru götüremezsiniz. Biz de bu devrimi yaşatacağız. Parti Önderliğimizin dediği gibi "*20. yüzyıl devrimlerin başarısıyla başladı, devrimlerin başarısıyla tamamlanacaktır.*" Önderliğimizin bizden istediği de budur.

"Bu sosyalist kalenin komutanı tarihten gelmiş ve tarihin sonuna kadar yaşayacaktır. Burada istenilen bu komutanın savaşçılarının bu kaleyi çok iyi savunmasıdır. Onun ruhunu, felsefesini, yaşamını temsil etmesidir. Eğer bu kalenin koruyucuları herhangi bir yanlış işleme girmezlerse o komutan öldürülemez, yokedilemez. Nasıl ki tarihi başlangıcından gelmişse tarihin sonuna kadar da gidecektir, insanlık tarihine damgasını vuracaktır. Bizler böyle bir komutanın savunucularıyız ve ona layık olmamız gerekir. Emperyalizm '*ben 20. yüzyılı devrimlerin yenilgisiyle tamamlayacağım*' diyorsa biz de '*bütün dünya devrimlerinin temsilini bugün bizler yapıyoruz*' diyoruz."

Bize en son olarak kongre sürecinde yetiştirdiği konuşmaları bunlardı. Bunun için VI. Kongre; emperyalizme, siyonizme, gericiliğe, faşizme karşı dünyanın devrimini, devrimin kalesini burada koruyacak, 20. yüzyılı devrimlerin başarısıyla tamamlayacaktır. Önderlik bizden bunu istedi. "*20. yüzyıl devrimlerin başarısıyla başladı, devrimlerin başarısıyla tamamlanacaktır.*" Bizim sloganımız, öncümüz budur. Bu bir tarihi görevdir ve bizden büyük sorumluluklar istemektedir. Biz de bu rolü oynayacağız. Bunun için de günlük sorumluluklarımıza cevap olmamız gerekir. Bu göreve, sorumluluğa nasıl cevap olacağız? "*Kürdüz, mazlumuz, güçlüyüz, zayıfız, düşman bizi düşürmüş*" sözleriyle cevap olamayız. Emperyalizm, sömürgecilik, ihanet bizden bu cevabı istemektedir. Önderliğimizin, "*insanlığın bizden istediği nedir? Onlar da diyor ki; 'Kürtler nasıl ki tarihte büyük işler yapmışlarsa, sen bugün bir büyük işler başarabilirsin, yapabilirsin. Sen Newroz'la ezilen halkların özgürlüğünü onlara armağan edip Newroz'la bütün ezilen halkları aydınlattın*" diyor. Emperyalistler Haçlı Seferi adı altında müslüman halklarını ve Ortadoğu ülkelerini talan etmek isterlerken yine Kürtler ayağa kalktı ve o zamanki emperyalist saldırılara "*dur*" dediler, onları geldiklerine pişman ettiler, Ortadoğu ve müslüman halklarını özgürleştirdiler. Biz de diyoruz ki 20. yüzyılın sonlarında bizler yine bu işi başarabiliriz.

Kürtler tarihte büyük işler yapmışlardır, ama az yapmışlardır, eksik yapmışlardır. Biz yeni işler yapmamızın zamanının geldiğini söylüyoruz. Perişanlık, kölelik bizim için değildir. Biz bütün bunları reddediyoruz. Önderliğimiz özgürlük-eşitlik için insanlıkta yücelmeyi istiyor, aydınlığı, bilinçlenmeyi istiyor, insanlık için bir başarı istiyor. Bunlar büyük değerlerdir, onun için bizler de büyük şeyler yapacağız. Bu yolda yürüyeceğiz, bu ruh, ideoloji, felsefe, yaşam bizde oturtulmuştur. Bunlar büyük bir mirastır, Önderliğin ortaya çıkardığı bir mirastır. Bu miras bizden yeni bir yaşam kurmamızı istiyor. Yeni bir yaşam için gereken yüceliği göstermemiz gerekir. İşte biz bunu yapacağız. Bunun için küçük düşünmeyeceğiz, basit yaşamayacağız. Kendimiz için değil insanlık için, halkımız için ve onların temsili önderlik için yaşayacağız. Bu temelde böyle bir yaşama ulaşabilmek için her şeyden çok günlerimizi büyük bir sorumlulukla yaşayacağız. "*Bize ne?*" demeyeceğiz, "*benim gibi*" demeyeceğiz, "*ben*" demeyeceğiz. Hepimiz "*halkımız, insanlık*" diyeceğiz, "*bunların toplamı önderlik*" diyeceğiz. "*Nasıl layık olacağız, bizler bunlar için neler yapabiliriz?*" esasları üzerinde uyanacağız ve yaşamımızın her anını böyle düzenleyeceğiz, yaşayacağız. Burada elbette ki önümüze engeller çıkacak, zaten emperyalizm elini içimize uzatmaktadır, faşizm-gericilik birçok yönüyle elini içimize uzatmaktadır. Eskiden sömürgeciliğin içimize koyduğu ruhla iki Kürt bir arada yaşayamıyordu. Önderlik o ruhu öldürdü. "*Ben yoldaşlıklarını öldürüp kendi ruhumu yeniden dirilteceğim*" diyor. Ulusal Önderimiz Kürdistan'ın dört parçasındaki Kürtleri, yurt dışındaki, yurt içindekileri bir araya getirip bir parça haline getirdi. Bugün Kürdistan'ın her parçasından, yurt dışından gelen arkadaşlarımız var. Daha Kürt tarihinde görülmemiş büyük bir olaydır. Bu birlik ruhudur. İşte bu ruh Kürtleri varetmekte, güç haline getirmektedir. Bu da Kürtler için başarının tek yoludur. Biz bunu yerine getirdik ve düşman da buna kahrolmaktadır. "*Bu Kürtler daha önce elimde bir oyuncak gibiydi. Ben kardeşi kardeşe, komşuyu komşuya kırdırtıyordum*" diyor. Ama bugün Önderlik bütün Kürtlerin birliğini oluşturmuş durumdadır. Ama düşman günümüzde de bu ruhu öldürmek istemektedir. Bu yaşamı, bilinci öldürmek istemektedir. Bizler de hayır diyoruz, başarıya doğru gidebilmemiz için bu birliktenliği, ulusallığı, ruhu, felsefeyi, yaşamı korumamız gerekir. Öyle bir korumalıyız ki hiç kimse elini ona uzatamasın, dağıtamasın. Bu gericiliktir, ihanettir, sömürgeciliktir. Önderlik Kürtlerin birliğidir, ruhudur, felsefesidir, ideolojisidir, yaşamıdır. Bunun için diyoruz ki; her şey olabilir, ama biz birliktenliğimizi elden bırakmayacağız. Hiç kimse bunu bozamaz. Kürtler nerede yaşarsa yaşasın her yerde Kürtlerin birliğini oluşturacağız. Hiç kimsenin aramızda en küçük bir çelişkiyi bile çıkaramayacağı kadar güçlü bir birliği kuracağız. Kürtlerin kurtuluşunun, zaferinin bir yolu budur. Kürtlerin büyümesinin yolu buradan geçmektedir. Bundan başka hiçbir yol yoktur. Birinci şart budur.

İkincisi yoldaşlıktır. Bilinmeli ki Önderlik etrafında üç-dört arkadaşı olduğu dönemlerde bir tek kuruş parası yoktu. Kürt halkının bu yaşamı, insanlığın öldürülmesidir. Bu kabul edilemez. Eğer hiçbir şey yoksa bile "*bu yaşamı reddediyorum, devrime başlayacağım*" dediğinde hiçbir şeyi yoktu, yurtsever bir halk da yoktu. Neleri vardı? Sadece ölümüne birbirlerine bağlı olan bir grup arkadaşı vardı. Başta Haki Karer yoldaş "*sen bu davayı Kürt halkında düşürülen insanlığı yeniden özgürleştirmek, yüceltmek için yapmak istiyorsun, biz de bunun için varız*" diyordu. Bu yoldaşlıktı ki para olmadığı zaman para buldu, bu yoldaşlıktı ki aç oldukları zaman tahammül edilen çalışmaları yürüttüler, bu yoldaşlıktı ki partimizin üzerine bir bir gelen saldırıları kırdı. Bildiğiniz gibi sosyal-şovenizm daha partimiz küçük bir grup iken onu boğmak istiyordu. Bunun için her yönüyle üzerine geldi. Kürt gericileri, reformistler daha güçlü idiler ve onlar da o dönemde partimizin üzerine gelip onu boğmak istiyorlardı. Ülke içinde ve ülke dışında ne tutunabilecekleri bir yerlerdi vardı, ne silahları, ne de paraları vardı. Onların sırtını yere getirmeyen bir tek şeyleri vardı, o da yoldaşlıklarıydı. Birbirleri için hem yaşamaya, hem de ölüme hazırdılar. Toksalar beraber olmak, açsalar beraber olmak istiyorlardı. Şu anda bazıları bu ruhu öldürmek istiyor.

Yoldaşlar!

İster düşmanın uzattığı eller olsun, ister bireyciliğimizden, düşkünlüğümüzden kaynaklı içimizdeki ellerden olsun bizim yoldaşlığımıza saldırmak isteyenlere müsade etmeyelim. Kendisinden güç aldığımız bir şey olsa, düşmanın baskısı, işkenceleri ne kadar büyük olursa olsun sırtımızı yere getiremez. Ama bir tek şartla; eğer yoldaşlığımız güçlü olursa, onu zayıflatacak hiçbir şeye sebebiyet verilmezse hiç kimse sırtımızı yere getiremez. Burada yüksek bir sesle söyleyebiliriz ki; zorluklar ne olursa olsun güçlü bir yoldaşlıkla bizler o zorlukları aşıp başarı kazanabiliriz. Eğer yoldaşlıkta bir zayıflığımız ortaya çıkarsa ne insanlığımız kalır, ne de Kürtlüğümüz kalır. Tarih yüzümüze tükürecek, onbinlerce kez İdris-i Bitlisi'den, Mesut Barzani'den daha çok bize lanetler yağdıracaktır. Buna layık değiliz. Tarihin bizim hakkımızda kötü yazmamasına layıkız. Bundan da öteye "*onlar kahramandı, onlar başarının kahramanlarıydı*" biçiminde sözlere layığız. Bunun için diyoruz ki herkes her şeyi yapsın ama yoldaşlığa elini uzatmasın, yoldaşları birbirine karşı soğutmasın, yoldaşları birbirine düşman konumuna getirmesin. Ne adı altında olursa olsun buna müsade etmeyin. Bu dönemde bize gerekli olan yoldaşlık, yoldaşlık, yoldaşlıktır. Bunun dışında hiçbir şey değildir. Bize karşı olan bir düşman saldırısı var, bunu çok iyi görmemiz gerekir.

Önderliğimizi ruhta, felsefede, ideolojide, siyasette, yaşamın her alanında yaşayabilmemiz için düşkünlüklerden uzak yaşamamız gerekir, yani yüce bir yaşam yaşamamız gerekir. Yenilgi bize layık olan değildir. Unutulmasın ki Önderliğimiz "*köle, düşkün Kürdü sevmeyin*" diyor. Yani "*vatanımdan önce evim, halktan önce ailem*" diyen, "*halktan önce ben*" diyen Kürt kötüdür, ona lanetler yağdırılmalıdır. Önderliğimiz bunu lanetlemiştir. Halkı için yaşayan, ne zorluklar olursa olsun özgürlük için yaşayan, düşmanları ne kadar güçte olursa olsun insanlığa sahip çıkan Kürdü yaratmıştır, onu istemektedir. Önderliğin istediği militan da budur. Bizler onun temsilini yapacağımızı söylüyorsak düşkünlüğü reddedip yüceliği, yükselişi kendimize esas almalıyız. Önderliğimizin esas hedeflerinden birisi buydu. Ancak bunlarla büyük başarılara ulaşılabilir, insanlığın kalesi olan Kürdistan'ı koruyabiliriz. Ancak bu biçimde karşı saldırılar ne kadar büyük olursa olsun püskürtebiliriz. Ancak o zaman yüce komutanımıza layık savaşçılar olabiliriz.

20. yüzyıl nasıl ki devrimlerin başarılarıyla başlamışsa, Başkan Apo komutanlığındaki devrimle de tamamlanacaktır. Biz bu büyük hamleyi yapacağız. Ancak o zaman sosyalizmin, dünya işçilerinin temsilini yapabiliriz. O zaman ancak dünya emekçi, ezilen halkların temsilini yapabiliriz. Çünkü Önderliğimiz bütün bunların toplamıdır. Önderliğimiz nasıl ki Kürt halkının özgürlüğüdür, bir o kadar da insanlığın kurtuluş umududur. Ne kadar Kürt halkının umuduysa, özgürlüğüyse o kadar da işçi sınıfının özgürlüğüdür. Bu gerçeği bu biçimde bilmemiz gerekir. Bundan başka hiçbir şeyi kabul etmeyeceğiz ve bu temelde döneme yaklaşacağız, günlük sorunlarımızı çözeceğiz. Bir de bileceğiz ki Önderliğin kitabında çözümsüzlük, çaresizlik yoktur. Herkes de çözümler üzerinde düşünmelidir. Yine kendisinde bir sorumluluk duygusunu geliştirmelidir. Herkes sorunlara yaklaşırken "*bu sorunun çözümü benden isteniyor*" demelidir.

1 Mayıs Dünya İşçi-Emekçi Birlik Mücadele Günü'nde bütün devrim değerlerimize dönüp bakıp kendimizi buna göre hazırlayacağız. Buna göre günlük çalışmalarımızı yürüteceğiz, bu temelde bir bir sorunlarımızı çözeceğiz. Gerilla savaşını, halk serhildanlarını ve fedai savaşını başarıya doğru götüreceğiz, bu temelde cevap olacağız. Burada hatalar, yetmezlikler kimden kaynaklı olursa olsun acımasızca üzerine gideceğiz. En sevdiğimiz yoldaşımızın bile bu kutsal davamızın önünde engel olmasına izin vermeyeceğiz. Hiç kimse kendisini engel konumuna getirmemelidir ve kimsenin engel olmasına, devrimci yaşamımızın bize zehir etmesine izin vermemelidir. Bu geriliklerin elimizi kolumuzu bir zincir gibi bağlamasına izin vermemeliyiz. Bütün bu zincirlerin hepsini kıracağız. Ne yazık ki bugün bile bu engeller ortaya çıkmakta, yaşanmaktadır. Bu engeller nelerdir? Hemen hemen bütün arkadaşlarda ortaya çıkan bireyciliktir, kariyerizmdir. Birisi "*şurası benim*" diyor, diğeri "*ben kendimimim*" diyor. Yoldaş sen kendinin değilsin, partinin bir bölümü de senin olamaz. Hepimiz özgürlük için varız, hepimiz başarı için varız, parti için varız. Hiçbirimiz kendimize ait değiliz, başkaları da kimsenin değildir. Yani parti zorlu bir süreçten geçmektedir. "*Kendimizi partiye dayatacağız, parti de kabul edecek*" biçiminde düşünüp kendini dayatmak büyük bir gaflettir, bunda ısrar etmek ihanettir. Unutmayalım ki kadın olsun erkek olsun, eski olsun yeni olsun, bilinçli olsun bilinçsiz olsun bu böyledir. Bizler kendimiz için değiliz, parti içiniz, halk içiniz, hiçbir kimse bizim üzerimizde tasarruf geliştiremez, partimizin resmiyeti neyse biz de ona göre yürüyeceğiz. Bugün Önderliğin temsilini Başkanlık Konseyi yapmaktadır, o hepimizin iradesidir, hepimiz ona bağlıyız. O fiili olarak devrimin önderliğini yapmaktadır. Herkes birlikte çalışmalı ki o da çalışmalarında başarılı olabilsin. Hangi sebepten olursa olsun "*Ben Başkanlık Konseyi'nin denetimine girmeyeceğim*" demek doğru değildir.

Dünya İşçi-Emekçi Mücadele Günü'nde kendimizi Önderliğe ulaştırmalı, kararlılığımızı güçlendirmeliyiz. Hepimiz kendimiz olmaktan çıkıp partinin olmalıyız ki parti de halkın olsun, halk insanlığın olsun. Doğru olan yol budur. Yani kendimiz olmaktan çıkıp partinin olmalıyız, parti de kendisi olmaktan çıkıp halkın olacak, halkımız da kendisi olmaktan çıkıp insanlığın olacaktır. Önderliğin yolu bizden bunu istemektedir. Hangi biçimiyle olursa olsun bireyciliği, tasarrufu Önderlik reddetmektedir. Bu şekilde iyi bir muhasebe yapıp doğruya ulaşalım. Bunun anlamı nedir? Fedailiktir. Fedai ne kendisi için, ne de bir başkası için yaşamayan kişidir; parti, halk, insanlık için olan kişidir. Yani parti için bir kişi, halk için olan bir parti, insanlık için olan bir halktır. İşte fedailik budur. Bütün bunların toplamı Önderlik'tir. Biz "*Önderliğimiz insanlığı, özgürlüğü, özgür kadın ve erkeği temsil ediyor*" demiyor muyuz? Evet. O zaman biz de kendimiz olmaktan çıkıp bir başkası için yaşamayacağız. Hepimiz parti için, parti halk için, halk insanlık için yaşayacaktır. Fedailik budur. Kendimizi ruhta bu noktaya ulaştıracağız. Felsefeyle, ideolojiyle, yaşamla bir bütün olarak bunlar bizde büyük bir devrim olmaktadır. 20. yüzyılın büyük bir devrimle sonuçlanması anlamına gelir. Bu biçimiyle devrime yaklaşacağız. Bunun dışında hiçbir şey kabul etmeyeceğiz. Apoculara sadece ve sadece layık olan başarıdır, özgürlük, eşitliktir. Bunun dışında hiçbir şey bize layık değildir. Basit bir yaşam için düşmana teslim olmak bize layık değildir, yenilmiş

"Yeni bir yaşam için gereken yüceliği göstermemiz gerekir. İşte biz bunu yapacağız. Bunun için küçük düşünmeyeceğiz, basit yaşamayacağız. Kendimiz için değil insanlık için, halkımız için ve onların temsili önderlik için yaşayacağız. Bu temelde böyle bir yaşama ulaşabilmek için her şeyden çok günlerimizi büyük bir sorumlulukla yaşayacağız. '*Bize ne?*' demeyeceğiz, '*benim gibi*' demeyeceğiz, '*ben*' demeyeceğiz. Hepimiz '*halkımız, insanlık*' diyeceğiz, '*bunların toplamı önderlik*' diyeceğiz. '*Nasıl layık olacağız, bizler bunlar için neler yapabiliriz?*' esasları üzerinde uyanacağız ve yaşamımızın her anını böyle düzenleyeceğiz, yaşayacağız."

bir devrimcilik bize layık değildir, başa bela olan bir devrimcilik bize layık değildir. Tekrar tekrar söyleyelim; bize layık olan başarıdır, özgürlüktür, eşitliktir. Bunun dışında başka hiçbir şey kabul edilmemelidir. Önderliksiz yaşam, zafersiz ve savaşsız Kürdistan olmaz şiarını yerine getirip bu temelde bugünün anlamını vereceğiz. Yani bunu bir küpe yapıp kulağımıza takacağız.

Önderliğin mukaddesliği bizden ne istiyor? Bunu çok iyi bilince çıkarmalıyız. Günde en az bir saat bunun üzerinde düşünmeliyiz. O zaman göreceğiz ki hiç kimse bizi kandıramaz. Ancak bu biçimde her gün kendimizi eksikliklerimizden, hatalarımızdan temizleyebiliriz, her gün yeni bir insan olabiliriz. Eğer müslümanlar günde beş defa allahı akıllarına getiriyorlarsa bizler de Önderliğimizi aklımıza getirmeliyiz. Neden? Çünkü Önderlik'te insanlığın tarihi gizlidir, özgürlük, eşitlik gizlidir. Bizim için de özgürlük, eşitlik, insanlık kutsaldır. Bunların hizmetinde olmak için her gün Önderliğimizi aklımıza getirip bizden ne istendiğini sorgulamalıyız. Bu biçimiyle eksikliklerimizden arınıp Önderliğin yolunda mütevazi bir çalışma yürütebiliriz. Ancak bu temelde bizler fedaileşebiliriz ve başarıya gidebiliriz. 20. yüzyılı başarılı bir devrimle tamamlayan bir yüzyıl yapabiliriz. Önderliğimiz bizden bunu istemektedir. Bizler de bunu yerine getireceğiz. Ancak bu temelde Önderliğimize söz verebiliriz. Bu dünya emekçi, işçi, ezilen halkların, sınıfların mücadele gününde bizler de özgürlük, eşitlik, insanlık için fedai olacağımıza söz veriyoruz. Önderliksiz yaşamı, zafersiz Kürdistan'ı tanımıyoruz diyoruz. Önderlikli bir yaşam zaferli bir Kürdistan'a kadar giden bir fedai olacağız. Ve bu temelde devrimin hizmetinde yürüyeceğiz. Önderliksiz yaşam, zafersiz Kürdistan olmaz şiarını bir kez daha yükseltirken bütün arkadaşların dünya emekçiler gününü kutluyoruz.

Yaşasın Başkan Apo!

Yaşasın 1 Mayıs!

Önderliksiz yaşam, zafersiz Kürdistan olmaz!

1 Mayıs 1999

Devrimci red ve kopuş

Sakine Cansız

Herhangi bir olayla bağ kurma, ona ulaşma ve onda bir şeyleri arama, kendine ait bir şeyler bulma çabası bir reddi ve kopuş durumunu içerir. Demek ki varolan eksiktir, yetersizdir, onu tamamlayacak unsurların ortaya çıkarılması gerekliliği vardır. Reddedilenden kopuş ihtiyacı ile, aranan bulma refleksleri bir arada olmak durumundadır. Yani red, bir kopuş eylemidir. Düşüncede, duyguda kabul görmeyeni, yanlış olanı reddedebilecek düzeye getirmeyi başarabilmektir. Ve yine yerine konulacak olanı doğru, yerinde belirlemek ve bir önceki durumu aşacak şekilde yenilenmeyi sağlamaktır.

Düzenden kopuş, eskiden, çirkinden kopuş, geleneksellikten kopuş, erkekten kopuş, aileden kopuş... Tüm bu kopuşların temelinde bilimsel red ölçüleri olduğu oranda yenilenme şansı da yakalanmış olur. Aslında hepsi aynı tarihsel süreçlerin, benzer toplumsal özelliklerin ve güncel gerçeklikle gelecek arasındaki diyalektik ilişkilerin ürünü olarak ortaya çıkar veya karşı karşıya gelirler.

Her kopuş, bir sürecin ürünüdür. Olay ya da olgular kendi doğal süreçleri içinde iç çelişkelerini yaşayarak ve kendilerini koşullayan bütün dış etkilere rağmen onu olgulaştırarak tamamlamışsa, gireceği yeni sürece hazırdır demektir. Tersi durumda, yani kendi yaşam zeminlerinde çelişkileriyle gelişip açığa çıkmamışsa, hem dış etkilerin yönlendiriciliğine çabuk girer ve hem de iç çelişkilerin fırtınasına kapılarak beklenmedik durumlarla karşılaşır.

Buna bir de üçüncü bir durumu eklemek mümkündür. Bu da yaşama gelişme şansı ağır basan, ama çelişkileri yönlendirmede, olasılıkları hesaba katmada yetersiz, ağır dış etkiler altında olmasına rağmen, tüm özellikleri birarada tutarak gelişme yaratmayı başaran durumdur.

Kürdistan'da kadın hareketinin gelişme sorunları, yaşadığı süreçler ve sonuçları gözönüne alındığında, tüm bu çelişkilerin içiçe yaşanarak bugüne gelindiği söylenebilir. Çoğu kez bizdeki kadın hareketinin ortaya çıkış özelliklerinin hiçbir kadın hereketiyle kıyaslanamayacağı, farklı koşulların ürünü olarak özgünlük arzettiği söylenmektedir. Bunun teorik olarak ortaya konulması kolay gelebilir. Kaldı ki kıyaslanamayacak kadar farklı özellikler taşıması birçok benzerliğin olmasını inkar etmez. Sadece yaşadığı tarihsel, sosyal gerçekliğin çok daha zor ve karmaşık olduğunu ortaya çıkarır. Dolayısıyla sistemden red ve kopuş süreçlerinin baştan sona kadar sancılı ve savaşımla dolu olması kaçınılmazdır.

Bugün yaşanılan gerçeklik bunu çok daha net gösteriyor.

Eşit-özgür birlikteliği mutlaka kurarak geliştirmeliyiz

Aslında YAJK'ta gerçekleşen kadının yeni tarihidir. Eskiyi red ve kopuş adımı, bütün tarihsel süreçleri tersine çevirecek ve insanlığın başlangıç gününe, yani özüne yeniden dönecek kadar zamanı büyük kucaklayacak bir özgürleşme idealini içermektedir. Bu, özgürlüğün sonsuza kadar akması kadar bir şeydir. Yani bir rivayet değildir. Çünkü YAJK'ın dayandığı ideolojik, felsefik temel bilimseldir, açığa çıkarıcıdır, çözümleyicidir ve tamamlayıcıdır. Bu anlamda YAJK, Önderlik felsefesini kadının bütün yaşam gözeneklerine taşıyarak en saklı kalan ve en temiz olan özüyle buluşturması eylemidir. Burada tarihin bütün geri, çirkin yanlarıyla ve kadında binlerce yıllık köleliğe dönüşmüş, en derinleşmiş biçimiyle bir eylem yürütülmektedir. Kadını bulmak da, kadının buluşması da bu eylemin zaferindedir. PKK'de kadın bulunmuştur. Bu buluş, kendini kadında eriterek ve kadını da kendinde yaratarak gerçekleşti. Önderlik felsefesinin özü budur! Bunu da en başta büyük özgürlük idealini paylaşarak, iradeleri yanyana koyarak, kölelikten arınmış ortak ruh güzelliğine ulaşarak ve asla özgünlüğe dokunmayarak, onu yaşanmamış, ama yeniden yaratılış koşullarında filizlenen bir yüceliğe eriştirerek başardı. Zilanlaşma, bu yaratılış eyleminin en somut örneğidir.

YAJK'a özgürlük ruhunu veren ve bütün iç çelişkileri ayaklandıran bu büyük kopuş eylemi, çok önemli bir özgürleşme geleneğini yarattı: Kendini bütün parçalanmışlığa, geriliğe, tutuculuğa, bireyselliğe, ilkesizliğe karşı muazzam örgütleyen, eylemselleştiren ve mutlaka sonuç alan bir kadın haline getirmek!..

YAJK yeni bir çalışma dönemine girerken, bu geleneğin büyük uygulama gücünü oluşturmak durumundadır. Başkan Apo, yaşamsallaşan Zilan gerçeğini tam da bu dönemde görmek istiyor. Çünkü Zilan; içte ve dışta partimize, Önderliğimize, halkımıza, bir bütün olarak devrimimize dayatılan tüm saldırılara karşı parti birliğini, ulusal birliği, cins birliğini çizgi savaşımı temelinde koruyarak ve büyüterek; Önderliğe nasıl cevap olunacağını çok çarpıcı olarak öğretti. İç yenilenmenin ifadesi bu büyük hissetmeyle mümkündü.

Bugün dayatılan koşullar çok daha büyük hissetmeyi ve onun köklü iç yenilenmesini zorunlu kılıyor. Çünkü hemen her şey bunu yapmanın, başarmanın gerekçesi olmuştur.

Başkan Apo'nun en çok emek verdiği, gelişmesinden en çok haz duyduğu, her özgürlük eylemini kendinde yeni başarılara dönüştürdüğü ve devrim kadar, Kürdistan kadar, özgürlük kadar değer verdiği YAJK'ı partileştirirken, bizzat Önderliğin tarzıyla, yani her reddi, her kopuşu bilinçlenmenin, örgütleşmenin, ordulaşmanın ve savaşmanın devrimci dinamiti haline getirerek; kadının ortak iradesini bunlarda müthiş yansıtarak ve erkekle bu temelde eşit-özgür birlikteliği mutlaka kurarak geliştirmeliyiz. Bu noktada geriye çeken hiçbir engel kabul edilmemelidir. Çünkü mevcut gelişme potansiyeli kendini her noktada yeniden düzenleme imkanı yaratmakta, gelinen bilinçlenme düzeyi ise sınıf, cins savaşımını içe ve dışa güçlü yöneltme kararlılığı oluşturmaktadır. Bu noktada da Başkan'ın savaşım tarzını çok iyi anlamak gerekiyor.

Karşı-devrim kendisini hangi zeminde, hangi olgular üzerinde güç haline getirmişse, hangisini esas dayanağı yapmışsa, hangi noktada kendisini kurumlaştırmışsa, Başkan Apo tam da o temel halkalardan başlatarak savaşmıştır. Yani her birinde kendini güç haline getiren devrimci koşulları yaratarak, yeni özellik kazandırarak ve öz dinamiklerini muazzam harekete geçirerek gelişmeye yol açmıştır. İdeolojik zemini yaratmaktan tutalım ordu yaratmaya, bir insanla ilişkilenmekten tutalım kadını, ulusu yaratmaya kadar her gelişmeye damgasını vuran bu Önderlik tarzıdır. Sistem şimdi bu tarzı çözmeye çalışıyor. Bunu, daha çok gelişme yaratma, sistemi tersinden dönüştürme ve özgürleşme koşullarını kendi içinde yakalama şansı olan alanlardan başlayarak ele almaya ve Başkan Apo'ya bu şekilde ulaşmaya çalışıyor.

> **"PKK'de kadın bulunmuştur. Bu buluş, kendini kadında eriterek ve kadını da kendinde yaratarak gerçekleşti. Önderlik felsefesinin özü budur! Bunu da en başta büyük özgürlük idealini paylaşarak, iradeleri yanyana koyarak, kölelikten arınmış ortak ruh güzelliğine ulaşarak ve asla özgünlüğe dokunmayarak, onu yaşanmamış, ama yeniden yaratılış koşullarında filizlenen bir yüceliğe eriştirerek başardı. Zilanlaşma, bu yaratılış eyleminin en somut örneğidir."**

Önderlik, felsefik, ideolojik, örgütsel yaşam gerçekliğimizdir

"*En tehlikeli*" görülen önderliksel tarza yönelimler bu temelde devam ediyor. Düşman için, yaratanı yarattıklarıyla vurmak en tercih edilen olmaktadır. 15 Şubat öncesi ve sonrası planlarında ve uygulama yöntemlerinde bu açıkça ortaya çıkmıştır. Özellikle de 15 Şubat'tan sonraki beklentiler, bu konudaki hesapların içyüzünü daha belirgin hale getirdi. Düşman, örgütsel birliğin dağılacağını, halkımızın ulusal birliğinin ve örgütlüğünün bozulacağını, tek tek mevzilerimizin korunamaz duruma geleceğini bekliyordu. Pratik uygulama alanlarındaki boşluklarımız, hata ve eksiklerimiz, partileşmeyen, Önderlik'le uyuşmayan yanlarımıza umut bağlıyordu. Ancak bu konuda önemli bir gerçeklik gözardı edildi ve hesabı iyi yapılamadı. Çünkü Önderlik, felsefik, ideolojik, örgütsel yaşam gerçekliğimizdir. Ve süreç baştan sona kadar daha sıkı ve doğru birleşmenin, daha çok iradeleşmenin gerekçesi oldu.

Düşmanın bu dönemde Başkan Apo'nun özgürleştirme çalışmalarını tek tek hedeflemesi, özünden saptırması çabaları karşısında gündemi doğru yakalamak ve en ufak bir boşluğa meydan vermeden tüm yönelimleri boşa çıkarmak büyük önem taşıyor. Özellikle gelişmelerle direkt bağlantılı olarak Kadın Özgürlük Hareketimizi daha yakından izlemesi, buradan başlayarak yönelmek istemesi ve bunu açık bir şekilde dile getirmesi dikkat çekicidir. Son dönemlerde ABD başta olmak üzere, diğer bazı devletlerin istihbarat raporlarında "*PKK kadınları tehlikelidir, yönelmek gerekir*" biçimindeki değerlendirmeleri rastgele ve sıradan söylenmiş değerlendirmeler değildir!

Başkan Apo'nun bu sahaya ilişkin beklentileriyle, düşmanın beklentileri arasındaki farkı ve bağlantıyı doğru kurmak, dönemin özelliği ile yanlış, yanılgılı yaklaşımları birbirine karıştırmadan hareket etmek önemlidir.

"*Önce kadının özgürleştirilmesi, bu halkadan tutarak da devrimin zaferli kılınması...*" tespiti ve yakalanan düzey en çok da bu dönemde kendini yaşamsallaştırabilir. "*Kadın devrimi*" esprisi tamı tamına ideolojileşmiş, örgütleşmiş, ordulaşmış ve dengeleri direkt etkileyen kadını yaratma gerçeğidir. Toplumdaki devrimci çözülüşün gerçekleşmesi, erkeğin ve kadının eşit-özgür irade birliği bu temelde anlam bulur. Ve bu, sadece bir döneme, bir alana, ya da herhangi bir çalışma özelliğine göre şekillenip anlam kazanmıyor. Bu nedenle genel gelişme düzeyi ile öncülük düzeyinde yakalanan ölçü biraz farklı ele alınmak durumundadır. Çünkü yaratılmak istenen genel bir özgürlük düzeyi, onun kendini belli alanlarda temsili değildir. Böyle olsa bugüne kadar oluşan bütün kadın hareketlerinden daha kapsamlı, daha uzun süreli bir mücadele sonucu yaratılmış büyük değerlerin sahibi bir kadın hareketinden herkes rahatlıkla sözedilebilir.

Açıktır ki, uygulama sorunları olarak adlandırılan birçok şeyin sınıf bakış açısıyla, bireyin kendinde yarattığı özgürleşme konumuyla direkt ilişkisi vardır. Yaklaşımlar tekrar tekrar değerlendirildiğinde aslında birçoğunun özünde bu alanın gelişmesine karşı duyulan korku ve rahatsızlık yatmaktadır. Salt anlam verememekten ve yeterince soruna eğilmemekten, ya da karşılıklı bazı hatalardan kaynaklı yetersiz yaklaşımlar değildir bunlar. Genelde sorunlar bu şekilde ele alınmakta ve esas yanılgıya da burada düşülmektedir. Fakat sorunu bu çerçevede adlandırmak, bugüne kadar sığınılan bir gerekçe olmaktan öte bir işe yaramadı. Oysa, kadın hareketinin özelliği doğru kavranmadı ve karşı çıkış mantığı bazı doğrularla, hatta parti dili de sıkça kullanılarak hep gizlendi. Hem devrimimizin en özgün yanı olarak anıldı, ama hem de belli sınırlarda tutulmaya zorlandı. İhtiyaçları, gelişme zeminleri ve hareket tarzı ile amacı, hedefleri birbirinin karşısına konuldu. Başkan Apo'nun alana biçtiği rol, kadının alanı sahiplenme biçimi ve kendisini konumlandırma yöntemi arasındaki dengesizlik kavranamadı. Yaşanan sorunlar karşısındaki görevler, tepki ve önyargılarla karışık çözümsüz tavırlara saplanılarak unutuldu veya yerine getirilmedi. Sonuçta kadın hareketinin örgütlenmede, savaşta, sosyal yaşamın her alanında katalizör bir rol oynadığı bir türlü görülemedi.

Denilebilir ki '*en tehlikeli kadınlar PKK'li kadınlardır...*' belirlemesi, dikkatle üzerinde durularak söylenmiş –tam tersinden de olsa– gerçekliği çok çarpıcı ifade eden bir belirlemedir. Ve Önderlik en çok bu alan özgülünde değerlendirilmeye çalışılmıştır. Bunda yadırganacak bir durum yoktur. Ancak başlı başına bir devrim özelliğinde yaratılan kadın hareketi de kendi içinde yeni bir sürece girmiş ve bu anlamda devrim ayağı bu sahada, biraz daha kadının öz iradesine dayandırılarak sağlamlaştırılmış; eşit ve özgür birlikteliğe, onun dava yoldaşlığı temelindeki ortaklığa bir adım daha atılmıştır. Zilanlaşma bunun çarpıcı ve somut ifadesidir. Ve bu ifadenin özü; emperyalist, sömürgeci-faşist sistemin kadın ve erkekte yarattığı tüm geleneksel, geri yanlardan, içe dönük yanlış, yanılgılı, gelişme yaratmayan, birleştirici olmayan yaklaşım ölçülerinden, düşmanı cesaretlendiren duyarsız ve sorumsuz duruşlardan tüm bağlarını koparmaktı.

Zilan bunlarda patladı ve tam da bu noktada muazzam bir birliğe, anlamlı bir yoldaşlığa yolaçtı. Yani Zilan; bizim için yüceliğine erişilmesi gereken yoldaş, düşman için ise, korku duyulan, tehlike saçan bir kadın oldu!..

Yaratılmak istenen, devrimimizin tüm araçlarında etkin olmayı başaran, onlara özgürleşmenin emek gücünü katan, yetkinleştirmeyi kendi cephesinden tamamlamayı hedefleyen ve her koşulda sahiplenen, ama mutlaka ortak iradeyi sağlayarak paylaşan özgür kadınlar topluluğudur. Böyle bir topluluk elbette Önderlik tarzının, özgürlük değerlerimizin ve zaferimizin en anlamlı teminatı olacaktır.

Ancak bu gelişmeyle birlikte büyüme ve kendini merkezileştirme sorunlarının yaşandığı, bu konuda hem kadın, hem de erkek yoldaşlardan kaynaklı yetersizliklerin, hataların, yanılgıların, önyargıların, hatta henüz fazla farkedilemeyen, ama örgüt, önderlik kaygısı şeklinde ifade edilen ciddi yanılgıların ve çeşitli sınıf özelliklerinden kaynaklı eğilimlerin olduğu düşünüldüğünde, süreci daha duyarlı, daha sorumlu ele almanın gereği daha iyi anlaşılıyor.

Özellikle düşmanın Önderliğe, O'nun yarattığı sisteme, önem verdiği değerlere çok yönlü ve yoğunca yöneldiği bir dönemde; içte ilkelere dayalı, gelişmeleri doğru yakalayan ve anında cevap olan politikalarla güçlü karşılığı verebilen bir mekanizmayı oturtma ihtiyacı her zamankinden daha yakıcıdır. Gündemi farklı şekilde uğraştıran her şeyin eskisinden daha büyük zarar vereceği biliniyor.

Kendi öncülüğünü yaratamayan hiçbir kadın hareketi gelişemez

Kadının partileşme süreci YAJK'la başlamıştır. Kürdistan'da devrimci kadın

hareketi nicelik ve nitelik büyümeyi YAJK'laşarak açığa çıkaracaktı ve bunun da biricik yolu kadının kendi öz bilincini örgütleştirmesi, pratikleştirmesidir. Kendi öncülüğünü yaratamayan hiçbir kadın hareketi gelişemez. Bu öncülük, ideolojik, politik-örgütsel güç olmaktan başka bir şey değildir. Kadının kurtuluş ideolojisi, onun tarihsel, güncel, gelecek yaşam perspektifleridir, özgür yaşam uğruna savaşım projesidir, kendini tanıma, yeniden yaratma, cins birliğini bu temelde sağlama, erkekle eşit-özgür irade ortaklığını yaratma, dolayısıyla doğru birlik oluşturma ve kurtuluşu kesinleştirme kararlılığıdır. Yani amacı ve hedefi özgürleşmeye ve özgürleştirmeye kilitlenen Önderlik felsefesidir.

Kadının partileşmesi ise, kendi güç kaynaklarına devrimci-sosyalist tarzda inmesi, derinliğine ve genişliğine yayılarak her alanda ifadesini bulması, iradeyi inisiyatifleştirmesidir. Bunu farklı yorumlamaya, farklı anlamlar yükleyerek muğlaklaştırmaya hiç kimsenin hakkı yoktur, buna izin verilmez!

Bu temelde kopuş ve red, bu temelde her türlü yaşam, savaş ve özgür gelecek plan-projesi oluşturmanın asla sorun yaratmayacağı, tam tersine özgünlüğü daha güzel, daha anlamlı ve daha sürükleyici kılacağı açıktır. Yani iradileşmek kendiliğinden olmamakta, bunun koşullarını yaratmak ve yakalamak kolay gerçekleşmemektedir. Her şeyden önce geçen süreç bunun tecrübeleriyle doludur. Sancılı ve bir o kadar da değişime yol açan, güven yaratan durumlar ortaya çıktı. Bunlar sorunları aşmada katkı sunabilecek zenginliktedir.

Özgürlük, birliktelik

En çok kaybedilen nokta, kaba redçiliği devrimci kopuşun yerine koyma, dolayısıyla örgütü erkek örgütü görerek son tahlilde hem erkeği, hem de partiyi karşıya alma noktası oldu. Yine en çok reddedilen yerde tekrar dönüp "*muhtaç*" olmak da aynı şekilde kaybettirdi. Çünkü burada inisiyatif ile kaba-ilkel biçimindeki özerkleşme birbirine karıştırıldı. Özgünlüğün inisiyatif gücü ile sözü edilen özerkliğin tutarsız, ilkesiz redçiliği temelde farklıdır ve kadını götüreceği yer erkek egemenliğidir ve özgür ölçüler, bu savaşım tarzıyla kazanılmaz.

Bunun bir diğer versiyonu erkek iktidarsızlığıdır."*Parti ortamı özgürdür, zaten kadında özgün örgütlülüğünü oluşturmuş, kimse karışmıyor*", ya da "*ne yaparsa yapsın, isterse ayrılsın, ayrı parti kursun, ne hali varsa görsün*" mantığıyla yaklaşım, fazla samimi olmayan, ortak amaç ve onun ruh birlikteliğini yansıtmayan bir yaklaşımdır. Bu aynı zamanda kendini partinin sahibi görme yaklaşımıdır. Güvensiz, önyargılı ve tahammülsüzlüğü içeren bu bakışın özünde, "*nasıl olsa dönüp bana muhtaç olursun, o halde özgürlük savaşımından vazgeç*" anlayışı yatmaktadır. Bu, açık inançsızlığı ve olmazı içeren bir iktidarsızlık özelliğidir. İktidarsızlığın neredeyse bütün özellikleri barındıran, ama iktidarmış gibi görünen, onun üzerinde de kendine göre tasarruf geliştiren, kadının güçlülüğünü, ya da güçsüzlüğünü kaba ölçülerine vuran ve anlam vermediği, kabul etmediğine de acımasızca vuran bu egemenlik hastalığı kadını zorladığı kadar, erkeği de zorlar ve yoldaşça birliğe zarar verir. Bu özellik zayıflık anlarını kollar ve her fırsatta yararlanmayı, ortamı tahrik ederek saptırmayı, hatta en radikal geçinerek çeşitli suçlamalara gitmeyi bir kurnazlık yolu olarak seçer. Ölçülerin, ilkelerin hakim olmadığı bazı anlarda belki de en çok "doğruları" konuşan partili geçinir!

İki tarafta da kaba redçilik biçiminde yansıyan bu özellikler, gelenekselliği aşmayan, ideolojik, politik, örgütsel derinlikten uzaklıktan kaynaklanan ve günlük pratik ilişkiler içinde üsluba ve yaşam tarzına yansıyan, geriye çeken, tedbir alınmadığı zaman tehlikelere çok çabuk zemin olan özelliklerdir.

Ve bunlar gelişen kadını istemez; yenileşme, büyüme, yaratma, yüceleşme yani özgürleşme duyguları, tutkuları olan zeminlerinden hep ürküntü duyarlar. Çünkü mevcut sınıf özellikleri, gerçeklikleri buna terstir. Çünkü emeğin özgücü, onun insanlaşan, yayılan ve yaşam haline gelen özgürlük ruhuna erişme iddialine büyük sarılmamışlardır.

Bu anlamda YAJK, yani partileşen kadın hareketi bütün bunların panzehiridir. Tüm kadın ve erkek yoldaşlar bu panzehiri doğru kullanmakla görevlidir. Bunda en ufak bir hata kendi özümüze zehir katmak olur ki, buna da yüreklice savaşan hiçbir yürek ve beyin gelmez.

Devrimci reddi ve kopuşu uçurumlar yaratmadan, gerçeklikle aramıza duvar örmeden gerçekleştirmek, özgür birliğin ateşine su katmadan gürleştirmek zamanıdır. Bu zamana ancak Önderlik sığar, özgür kadın ve erkek sığar...

Bu özellikteki kadın, aslında özgücünü örgütleyebilmiş kadındır.

● *baştarafı 24. sayfada*

dile gelen enternasyonalizmdir.

Oluşumuyla birlikte enternasyonalizmi esas alan ve Türkiye devrimci hareketi içinde mayalanan PKK gerçeğinde dile gelen, şehitlerde anlamını bulan enternasyonalizm sözden öte yaşamsallaştırılarak devrime hizmet ve dönemin sorunlarına çözüm gücü olamaktır. O nedenledir ki çıkışı, enternasyonalist ve partileşme yolunda atılan ilk adım da enternasyonalist savaşçı büyük önder Haki Karer yoldaşın anısınadır. Partileşme PKK'de anıya verilen bir karşılık, dönemin sorunlarına bir çözüm gücü olma ve enternasyonalizmdir.

PKK mücadele tarihi bu anlamda enternasyonalizmde bir derinleşmedir. Bu öyle bir derinleşmedir ki, her kilometre taşı döşendiğinde şehitlerle bütünleşmeyi, yeni yeni şehadetlerde daha bir içerik kazanmayı birlikte getirmiştir. '82'de İsrail siyonizminin Lübnan işgalinde kardeş Filistin halkının kanıyla kanlarımızın karışması, Diyarbakır Zindanı'nda büyük komutan enternasyonalist savaşçı **Kemal Pir** yoldaşın ölesiye sevdiği yaşam uğruna canını feda etmesidir. "*Devrimler çağı kapanmıştır*" safsataları ile sosyalizme rahmet okunmaya çalışıldığı bir süreçte gelişen Kürdistan Devrimi enternasyonalizmin en somut gelişme biçimi olmuştur. Parti Önderliğimizin başlattığı tarihi "*Roma yürüyüşü*" bu anlamda salt Kürdistan Devrimi'nin uluslararası alana taşırılması değil, dünya sosyalizminin Parti Önderliğimiz tarafından dünyanın ortasından kapitalizmin ortaya çıktığı sahada savunulmasıdır. Onun içindir ki, Parti Önderliğimiz için "*Çağımızın Spartaküsü, yüzyılımızın son devrimci çıkışının sahibi*" tanımlamaları yapılmıştır.

Bu dünya devrim şehitlerine bağlılığın da bir gereği olan, günümüzün sorunlarına tek çözüm gücü olacak olan sosyalizmin, enternasyonalizmin Parti Önderliğimiz şahsında dile gelişinin ete-kemiğe bürünmesinin dışında başka bir anlam ifade etmemektedir. Parti Önderliğimize karşı geliştirilen uluslararası komplonun damarlarının uzandığı bir kaynak da burasıdır. Bu aynı zamanda anılara bağlılığın günümüzün somut, görev ve sorumlulukların hangi temelde nasıl bir gelişme seyri izlemesi gerektiğinin de bir göstergesidir. Nasıl ki Parti Önderliğimiz dünyaya açılarak enternasyonalizmin savunuculuğunu sergilemişse, bugün enternasyonalizm de tüm dünyada Parti Önderliğimizde dile gelen değerleri savunmaktır. Bunun gereklerinin yerine getirilmesi, karşı-devrimlerle kapatılmak istenen yüzyılımıza devrimci bir çıkışla yanıt verilmesi, böylece de yeni yüzyıla devrimlerle bir giriş yapması anlamına gelecektir. PKK'de diriliş anlamına gelen şehitler ve Onların anılarına bağlılık yeni bir devrimci çıkışla bu şekilde daha da zengin bir içeriğe sahip kılınacaktır. Enternasyonalizm ve diriliş bu anlamda tam bir bütünlüğe kavuşturularak, yeni bir süreçte devrimci bir hamleye dönüştürülerek dönemin görev ve sorumluluklarının çözüm yolunu gösterecektir. Ki PKK'nin ilk ortaya çıkışında da bu gerçeklik vardır. O nedenledir ki, yüzyılımız kapatılıp yeni bir yüzyıla girişte görev ve sorumlulukların yerine getirilmesi kaçınılmaz olarak bu sonucu ortaya çıkaracaktır.

Partimizin ortaya çıkışında nasıl ki enternasyonalizm temel bir öge olmuşsa, diriliş de aynı muhtevaya sahipti. Üzeri betonlanarak tarihten silinmekle karşı karşıya bırakılan bir halka yeniden hayat emarelerini kazandırmaktı. Çünkü "*bir daha ayağa kalkamaz, öldü*" denilen, yok sayılan bir halkı yeniden ayağa kaldırmak ancak yeniden bir dirilişle mümkündür. Bunu da sağlayan partimiz oldu. Partileşme yolunda atılan adımların başlangıçlarını teşkil eden Haki Karer yoldaşın şehadeti bizzat sömürgeciler ve onun uşakları tarafından gerçekleştirilirken nasıl ki devrimimiz ve onun enternasyonalist özü boğulmak istenmişse, halkımızın yeniden tarih sahnesine çıkışı, dirilişi anlamına gelen mücadelemize yerli gericiler ve işbirlikçiler tarafından geliştirilen saldırı da devrimizin ulusal ve diriliş yönünü boğmaya yönelik olarak geliştirilmiştir. Bu, devrimimize sömürgeciler ve işbirlikçiler tarafından verilen bir karşılıktır. O nedenledir ki, aşiretçi-feodal eşkiya çeteleri tarafından Halil Çavgun yoldaşın katledilmesinin anlamı da bu şekilde somutluk kazanmıştır. Bu bağlamda Haki Karer yoldaş proletarya enternasyonalizminin, Halil Çavgun yoldaş da proletarya yurtseverliğinin seçkin temsilciliğini yaparak, devrim mücadelemizdeki yerini almışlardır.

Nasıl ki PKK ve mücadele tarihimiz enternasyonalizmde bir derinleşme, içerikte zenginleşme anlamına gelmişse, aynı şekilde yurtseverlik ve dirilişte de aynı gelişme seyrinin sahibidir. Gelişen devrimimizin sömürgeciliği darbelediği, halkımızın artık bağımsızlık ve özgürlük istemlerini dile getirdiği, mücadelesini yükselttiği bir süreçte karşı-devrimin dayattığı 12 Eylül faşizminin zindanlarında Dörtler'in o muhteşem eylemliği bunun pratikte sergilenişidir. Nasıl ki sömürgeciler Dersim İsyanı'nın bir soykırımla bastırılmasının ardından "*Bir daha bu halk dirilemez*" demişlerse, 12 Eylül'le birlikte yine aynı teraneyi tutturmuşlardı. "*Kılıcı salladık, hepsinin kellelerini aldık. Geride kalanlar ise kılıç artığı*" demişlerdi. İşte böylesi bir süreçte, sömürgeci vahşetin sözcüklerle anlatılmasını bile olanaksız kılan bir düzeye çıkartıldığı zindanlarda Mazlum Doğan yoldaşın direniş bayrağını devralarak Dörtler'in geliştirdikleri o soylu eylem tam da dirilişi ifade etti. Onun içindir ki; **Ferhat, Necmi, Mahmut** ve **Eşref** arkadaşlar özelde zindanda, genelde ülkemizde insanlarımız üzerine atılan ölü toprağın üzerimizden atılmasının adı oldular. **Ramazan Kaplan** ve diğer yoldaşlar da gerillada dirilişin nasıl zaferle taçlandırılacağının yolunu gösterdiler. Şehadetlerle derinleşen, halkımızın yeniden tarih sahnesine çıkışını anlatan diriliş, tüm görkemliliğine rağmen halkımıza ölümü mübah görenler tarafından sürekli boğulmakla karşı karşıya bırakılarak tehdit altında tutulmaktadır. O nedenledir ki halkımızda diriliş ve bunun mücadeleyle sürekliliği, kaçınılmaz bir yaşam felsefesidir. Bu da diriliş uğruna sürekli şahetleri yaşama anlamına gelmektedir. Şehitlerimizin sayısının binlerle ifade edilmesi gerçeğinin anlamı da budur.

Bugün halkımıza dayatılan ulusal imha çok daha geniş bir kapsamla sürdürülmektedir. Bu da sürekli bir dirilişi yaşamayı, bu anlamda mücadeyi daha ileri bir düzeye taşırmayı zorunlu kılmaktadır. Sömürgeciler bunu en üst düzeyde devrimimize saldırarak, Parti Önderliğimizi imha ederek gerçekleştirmek istemektedirler. Parti Önderliğimize yönelik her türden saldırı, halkımızın dirilişini boğmaya yöneliktir.

Bu gerçeklik, şehitlerimizde dile gelen dirilişin bugün hangi anlama geldiğini bizlere çok açık bir şekilde göstermektedir. Şehitlerimiz son sözlerinde Parti Önderliğimize olan bağlılıklarını dile getirmişlerdir. Zilan yoldaş o tarihi eyleminden önce bıraktığı mesajda Parti Önderliğimize bağlılığını "*canımdan başka verecek bir şeyim olsaydı!..*" diye dile getirmiştir. Son nefeslerini verirken Parti Önderliğimize bağlılığını dile getiren şehitlerimizde dile gelen dirilişi en üst düzeyde temsil eden Parti Önderliğimize karşı geliştirilen saldırılara yanıt olmak bu anlamda diriliş bayrağını en yükseklerde dalgalandırmak anlamına gelecektir. Şehatlerin diriliş anlamına geldiği devrimimizde dirilişin yolunu gösteren Parti Önderliğimiz, seve seve canını devrime adayan, her şeyini bu uğurda katık etmeye hazır olanları buna yönelten yegane güçtür, ilham kaynağıdır, meşaledir. O nedenledir ki, sömürgeciler ulusal dirilişimizi boğmak için bu çıkış kaynağına yönelerek sonuç almak istemektedirler. Bu da dirilişte sürekli ve zaferin elde edilmesinde asıl olanın ne olduğunu ortaya koymaktadır. Sömürgecilerin Parti Önderliğimize yöneldiği bir ortamda, Parti Önderliğimizle buluşmanın esas olduğu gerçeği tüm açıklığı ve netliğiyle ortaya çıkmıştır.

Parti Önderiliğimize geliştirilen uluslararası komplonun ardından Parti Önderliğimizin tutsak edilmesi ve bunu takip eden süreçte halkımıza, gerillaya her açıdan imhanın dayatılmasının nedeni bu gerçeklik içinde gizlidir. Sömürgeciler bu doğrultuda her türden saldırıya başvurmaktadırlar. Halkımızın en ufak ulusal istemine dahi tahammül göstermezlerken, gerillaya yönelik en vahşi ve barbar saldırıların sahibi olmuşlardır. Halkımızın uluslararası alanda sesinin kısılmak istenmesi ve 14 Mayıs '99'da Cûdî'de kimyasal bomba ile 20 yoldaşımızın katledilmesinin anlamı budur. Parti Önderliğimiz şahsında ulusal imhanın dayatılarak dirilişin boğulmaya çalışılmasına karşı, topyekün ulusal dirilişi zaferle taçlandırmak olduğu gerçeği açıktır. Yüzyılımızın son devrimci hamlesini yaparak yeni bir yüzyıla girişi sağlamak isteyen devrimci bir önderliğe verilecek en anlamlı yanıt da budur. Diriliş burada devrimle tamamlanacak, enternasyonalizmle buluşmaya dönüşecektir. Parti Önderliğimiz şahsında dile gelen devrimimizin bu yönü emperyalizmi, sömürgecileri ve onların işbirlikçilerini korkuttuğu ve bundan böyle sonlarını getireceği için, tüm bu karşı-devrimcilerin yoğun işbirlikçiliği ve saldırılarını da beraberinde getirmiştir. Bu da devrimimizin enternasyonalist ve diriliş yönüne karşı olanların, devrimimizin birlik yönüne karşı oluşlarının nedeni de ortaya koymaktadır. Bu nedenledir ki, halkımızın enternasyonalizmine ve dirilişine karşı olanlar birliğe de karşıdırlar. Karşı olmakla birlikte, halkımızın bu tür istemine karşı geliştirilen saldırıların da ortağıdırlar.

Bölünüp parçalanmış, sömürgeleştirilerek yokedilmek istenen halkımızın yaşayacağı devrimin içinde tekrar birliği yaşamak istemesi ve onun önüne ulaşması gereken bir hedef olarak koyması, onun doğallığıdır. Ki başka türlüsü de mümkün değildir. Bölünmüşlük, parçalanmışlık onu yok oluşa götürmüşse bunu tersine çevirmek onun için bir zorunluluktur. Bu halkımızın dirilişinin, enternasyonalizminin zorunlu ayrılmaz bir parçası ve tamamlayanıdır. O nedenledir ki, çıkışıyla birlikte Kürdistan Devrimi ilk adımlarının atıldığı parçayla değil, Kürdistan'ın tamamına karşı sorumluluğun da sahibir. Sömürgeciler Kürdistan'ın herhangi bir parçasında halkımıza karşı yöneldiğinde aslında tüm halkımıza karşı yönelmişlerdir. Bu yüzden daha ilk çıkışıyla birlikte devrimiz kendini diğer parçalara ve halkımıza karşı sorumlu görerek değişik görevlerin de sahibi kılmıştır. Bu sebeple ülkemizin diğer parçalarına karşı ilgisiz değildir. Partimiz bu gerçekliği programında "*Birleşik Kürdistan*" hedefiyle dile getirmiştir.

Bu gerçeklikten korkan sömürgeciler, devrimimizin temel ilkelerinden olan bu yöne de saldırarak bunun gelişmesinin önüne baştan geçmek istemişlerdir. Bunu işledikleri cinayetlerle, geliştirdikleri saldırılarla ortaya koymuşlardır. Bu saldırılar esnasında yaşanan şehadetler ise, şehitlerimizde dile gelen halkımızın ulusal birliği ilkesinin temsilcisi olmuşlardır. O nedenledir ki, Mehmet Karasungur yoldaş şahedete ulaştığında sadece partimizin bir şehidi değil, halkımızın ulusal birliğinin şehididir. Bugün halkımızın birliği sadece teorik bir belirleme olmaktan çıkmış, duyguda, pratikte sergilenen, tutumda yaşanan somut bir olgu haline gelmiştir. Bu, ülkemizin yer aldığı Ortadoğu'ya biçim vermeye çalışan sömürgeci ve en zorba güçleri devrimimizi boğma temelinde bir araya getirmiştir. Halkımızın bu düşmanları bugün en yoğun saldırıları dayatarak sadece bir parçada değil, neredeyse ülkemizin bütününde hakımızı imha ile karşı karşıya bırakan saldırıların sahibidirler. **16 Mayıs '97'de Hewlêr**'de işbirlikçi-hainler tarafından gerçekleştirilen katliam da bunun en somut örneğidir.

Şehitlerimizde dile gelen ulusal birlik bu anlamda günümüzde bu yolda atılacak adımların ve belirlenen görevlerin ne olduğunu da ortaya koymaktadır. Partimiz bu doğrultuda temel önermelerini belirlemiştir. Ve tüm parçalardaki hakımız da bu önermelerin ışığı altında hareket edeceklerini pratik olarak göstermişlerdir.

Parti Önderliğimize karşı geliştirilen uluslararası komplo ile başlayan süreç, her parçadaki halkımızı, dünyanın dörtbir yanına yayılmış insanlarımızı biraraya getirerek aynı ruhta ve aynı hedef doğrultusunda buluşturmuştur. Bu, şehitlerimizde dile gelen ulusal birlik ilkesinin en somut bir biçimde dışa vurumundan başka bir şey değildir.

Ulusal birlik ve şehitlerimizde dile gelen bu ilke, bu ilkenin belirlenmesinde somut yaşanan bir olgu haline gelmesinde, kuşkusuz belirleyici olan Parti Önderliğimizdir. Ve bu ilkede derinleşme, buna zenginlik katmak da ancak bu ilkenin yaratıcısı Parti Önderliğimiz şahsında görev ve sorumluluklarının yerine getirilmesi ile mümkün olacaktır.

Her parçada halkımızın Parti Önderliğimize karşı geliştirilen ve sonuçlandırılmak istenen komploya karşı geliştireceği mücadele burada öne çıkmaktadır. Halkımıza, onun birliğine ve tüm bunların yaratıcısı olan Parti Önderiliğimize karşı geliştirilen saldırıya yanıt, şehitlerimizde dile gelen ulusal birlik ilkesine sahiplenmek ancak bununla mümkündür.

Dünya proletaryası ve emekçilerine ilk günün adanmışlığı ile başlayan Anadolu halklarının önder devrimcileri **Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, İbrahim Kaypakkaya, Mahir Çayan, Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alparslan Özüdoğru** ve daha nice devrimcinin, yaşamını feda ederek derin izlerin kazındığı devrimimizin önder kadroları Haki Karerlerin, Halil Çavgunların, Mehmet Karasungunların, İbrahim Bilginlerin, Ferhat Kurtayların, Eşref Anyıkların, Necmi Önerlerin, Mahmut Zenginlerin, Ramazan Kaplanların, Ömer Özsökmenlerin yaşamlarını katık ettikleri Mayıs ayında verdiğimiz daha nice şehitlerle şehitlerimizde dile gelen enternasyonalizm, diriliş, birlik gibi temel ilkelerimizin ve yeni toplum hedefinin simgesi Parti Önderliğimiz karşısında görev ve sorumluluklarımızı her zamankinden daha hayati bir şekilde yerine getirmekle karşı karşıya bulunduğumuz bir süreçte Mayıs ayı şehitlerimizi anıyoruz.

Şanlı şehitler ayımız Mayıs'ta yerine getirilmesi gereken görev ve sorumluluklar bu temelde belirlenmiş oluyor. Partimizin VI. Zafer Kongresi'nde, kongremizin gerek hazırlık ve yaşandığı süreçte Parti Önderliğimiz bunların neler olduğunu çok somut bir şekilde ortaya koymuştur. "**Ya zafere, ya mezara**" sloganıyla zaferden başka seçeneğimiz yok perspektifiyle partileşmede, ordulaşmada, yaşamda yeniden yapılanma bir hedef olmaktan öte bir zorunluluk olarak önümüzde duruyor.

Bu temelde de şanlı şehitler ayında Parti Önderliğimizin ışıklı yolunda yürüyen ve öğrencisi olduğunu iddia eden bizlerin, şehitlerimize bağlılığın bir gereği olarak da, Önderlikle, O'nun çizgisiyle bütünleşmek, Önderlik eksenine oturan bir mücadelenin sahibi olmak önümüzde duran temel görevdir.

Bu temelde herkes şanlı şehitler ayı Mayıs'da görev başına!

Mayıs şehitleri Önderlik çizgisinde yürüttüğümüz enternasyonalizm, diriliş ve birlik mücadelemizde yaşıyor!

● PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın VI. Kongre'ye Sunduğu Örgütsel ve Politik Rapor'dan– II

Çizgimiz zafer çizgisi, kongremiz zafer kongresidir

● baştarafı 1. sayfada

dayattınız. Bunun sonucu da kocaman bir bölge savaşını göze almak, kendi irademi zorlayarak ve belki de en tehlikeli konumlara sokarak, meçhul bir hareket tarzına yönelmek, onu esas bir güce dönüştürmek gibi bir durumdur. Bunun da esas sorumlusu merkezimiz ve önde gelen kadrolarımızdır.

VI. Kongre'ye başlarken hep şunu söyledim: Bu anlayışla ve bunun önde gelen sorumlularıyla benim eskisi gibi yürümem gerçekten mümkün değildir. Ayrışma kararlılığını sürekli yenileyerek geliştiriyorum. Özellikle bu anlayışın içeriğini vermek istiyor ve bunun için çalışıyorum. Kimlerin neyi nasıl temsil ettiğinin hikayesini uzun uzun anlatmak benim görevim değil ve bu fazla gerekli de değil. Eğer kişi bunda kendini bilinçli bir biçimde göremiyorsa, zaten onun iflah olacağı da düşünülemez. Kaldı ki herkese fazlasıyla bireysel eleştiri de yapılmıştır. Yine kişi kendisine ilişkin söylenenlere şimdi bile saygılı olursa, kendisini anlamakta zorluk çekmeyecektir.

Suni dengeler kırılacak

Tekrar vurgulayayım: Ben hep sizinle kendi aramdaki bu suni dengeyi hep kırmaktan bahsediyorum. Bu sadece benim yürüyüşüm için değil, daha çok sizin yürüyüşünüz için çok zorunlu bir şanstır. Belki ben az söylüyorum, belki tam ortaya koyamıyorum. Aslında sizler bunu daha iyi çözmelisiniz. Sadece düşmanı çözmemekle veya ona karşı laubali davrandığınızı belirtmekle kendi konumunuzu ortaya koyamazsınız diyorum. Aynı şekilde Önderlik gerçeğini doğru çözmemek, bu konuda sorumluluk göstermemek ve inanılmaz olumsuzluk, saygısızlık, pratik aşındırma temelinde bir çabanın sahibi olmakla da işlerin gelişmesinin önünde büyük bir engel teşkil ettiniz. Bu benim için çok açıktır. Aynı şey genç savaşçılar ve kurulan birlikler için de geçerlidir. Savaşçıların değerine, potansiyeline ve özellikle ihtiyaç duyulan eğitimlerine, doğru yönetimlerine merkez veya önde gelen komuta yapısının yaklaşımı gerçekten inanılmaz boyutlardadır.

Gaflet, bazen ihaneti aşacak kadar mücadelemize zarar vermiştir. Hele merkezin buna doğru bir çözüm gücü göstermemesi, bunu öyle sıradan bir iş gibi ele alması ve neredeyse yönetim adına yönetimsizliği dayatması affedilemez boyutlara ulaşmıştır. Hâlâ bu genç fedai yapıya gereken eğitim gücünü göstermemenizi, sayıları binlere varan bu insanları kaçırtmanızı veya imhayla karşı karşıya bırakmanızı nasıl izah edeceğinizi, durumunuzu nasıl ortaya koyacağınızı merakla bekliyorum. İşin en püf noktalarından birisi de budur. Bu oportünizmi nasıl yaptınız? Gerçekten bunun ne anlama geldiğini hâlâ kavramamakla hangi tehlikeyi teşkil ettiğinizi nasıl göreceksiniz? Çok açıkça belirtmek durumundayım ki, siz bu savaşçıların –ki çoğu Parti Önderliği'ne inanmıştır– inanmışlığının ve bir de bizim gerçekten büyük tarihsel çabalarımızın üzerine kuruldunuz. Burada kimse az çaba harcadınız demiyor. Fakat bu çabalar ne sürecin gerçeğine, ne de Önderliğin taktik çalışmalarına göredir. Belki kendinize göredir, ama bu kesinlikle PKK'nin çizgisine göre değildir. Şimdi bunun verdiği zararlar var ve hâlâ kendinizi bundan ne kadar koparmak istediğinizi de anlamakta zorluk çekiyorum.

Özellikle merkezimizin ve birçok karargahımızın çalışmaları için birkaç bariz örnek vereyim. Bizim gerek '95'ten beri Zap'ta düşündüğümüz Anakarargah, gerek daha önce Botan'da düşünülen Anakarargah ve şimdi Doğu hattındaki karargah çalışmalarına, yine bunlara benzer faal düzeyde birçok karargahın durumuna bakıldığında muazzam ölçüde geliştirilecek bir çizginin, gerilla çizgisinin ısrarla kendiliğindenliğe ve keyfiliğe kurban edildiği görülecektir. Acaba bunun hesabını nasıl vereceksiniz? Hangi uyduruk nedenlerle kendinizi bundan sıyıracaksınız? Bu çok önemlidir. VI. Kongre'nin başarısı bu karargah çalışmalarına karşı gösterdiğiniz tutumla netleşecek ve tayin edilecektir.

Mevcut gücün sıradan düzenlenmesiyle birlikte, bu karargahlara dayalı olarak düşmana askeri açıdan büyük kayıplar verdirilebilirdi. Bunların gereklerine asgari düzeyde kulak vermeyişiniz, merkez olarak, komuta yapısı olarak bunu yapmayışınız, sizin ölümcül bir suç içinde kaldığınızı ve bundan kolay kolay kurtulamayacağınızı gösterecektir. İster örgütün, ister düşmanın savaş yasaları açısından olsun, size bunu ödettirecektir. Yani siz belki bunu amatörlüğe bağlayarak, "*biz bu işi böyle ele aldık, böyle alıştık, böyle götürdük; bunun anlaşılmayacak, kabul edilmeyecek neresi var*" diyebilirsiniz. Bunları siz kendi kendinize söyleyebilirsiniz, ama bana söyleyemezsiniz. Çünkü işler hiç de sandığınız gibi değildir. Burada tarihi işler kaçırılmıştır ve bunun hesabını vermeden kendinizi gerçekten kurtaramayacağınızı bilmelisiniz. Tabii bir vicdanınız ve beyniniz varsa, hesabınızı buna karşı vermelisiniz.

Özellikle belirtmek istediğim husus şudur: Sizin bu savaş tarzınızın yenilgiyi önleyemeyeceği herhalde çok net olarak ortaya çıkmıştır. Sadece yenilgiyi değil, çok rahatlıkla sağlanabilecek gelişmeleri bile değerlendirme zahmetinde bulunmayışınız çok garip bir tarzdır. Şimdi unutmayalım ki çok basit bir mevzi düzünlenmesi bile bizi müthiş sonuçlara ulaştırılabilirdi. Ama bunu bile yapma tenezzülünde bulunmayan birçok önde gelen sözümona komuta kişiliği, bundan birinci dereceden sorumludur. Bir manganın bile doğru düzenlenmesi yapılmamıştır. Çoğu "*şu tepeye, şu köye git*" adı altında imhaya yatırılmıştır. Bu çok açıktır. Ve merkez neredeyse adeta alışkanlık halinde bunu izleme gereği bile duymadan sorumsuzluk içinde sürüp götürdü.

Ben binlerce defa söyledim, siz, "*cephe birimi köye gitti*" diyorsunuz. Her gün ikisi-üçü imha ediliyor. Bin defa böyle olmaz dedim, ama bunları kim yapıyor? "*Arkadaş filan görev aldı, şuraya gitti, bir mayın patladı iki ayağını kaybetti, yüzlercesi yaralandı*" deniliyor. Tüm yapı bununla meşgul oldu. Halbuki tüm bunlar bir disiplin, söylenene anlam verme işidir. Ama ucuz yönetim anlayışıdır, ihtiyaç duyar, "*haydi birim görevli şuraya git, bir şeyler al, ver.*" Bunlar sizin için çok kolaydır. Ama unutmayım ki, bunlar ihanetten daha tehlikeli yaklaşımlardır. Binlerce kişiyi bu temelde şuraya veya buraya göndererek imha ettirdiğinizi acaba farkedecek misiniz?

Şimdi bütün bunları benim adıma yaptınız. Ama benim de her zaman bu olaylara isyan ettiğim ortadadır. Bu pratiğinizi hiçbir zaman onaylamadığımızı, büyük eleştiri ve öfkeyle karşıladığımızı herhalde gözönüne getirmekten artık geri durmayacaksınız.

Zarar vermemek için dünyayı karşıma aldım

'90'dan sonra dev bir ordulaşma, dev bir gerilla savaşımını yaratma imkan dahilindeyken, yine kitleselleşme ve fazlasıya kurallara hakim olma mümkünken, acaba işlerle nasıl oynandı? Daha da kötüsü, bir sahte komuta tarzı –başta Botan olmak üzere– birçok alanda nasıl başbelası haline geldi? Hâlâ umduğu şeyi bulamayanların hainlere kaçmasına neden olan bu komuta tarzı değil midir? Bunların sıradan bir vatanseverliklerinin kalmadığı, ama en etkili kişilik olarak kalmak istedikleri çok açıktır. Peki bu duruma nasıl gelindi? Halbuki bunlar partiden ideoloji ve politika gücüyle beslenebilirlerdi. Ama burada yetkiyle gözyumdunuz ve bunlar herhalde TC'nin bize dayattığı zarardan daha zararlıydı.

İşte bunlar önde gelen sorunlardır. Bundan merkezin yanısıra, adı çıkmış komutanlar sorumludur. Bütün bunlar size kolay geldiği için öyle yaptınız. Şimdi defalarca bunu tekrarlamam; işin bundan sonra peşinin bırakılmayacağı noktasındadır. Tüm günlerin harcandığı, tarihi emeklerin heba edildiği, aslında düşmanın bile veremeyeceği zararın verildiği anlamındadır. Ben bundan kurtulmak için dünyayı karşıma aldım. Şimdi ne olacak? Tek bibiriniz bile bunu aşmak için neyi karşınıza alacaksınız? Kendinizi örtbas etmekten kurtarabilecek misiniz? Lafta onaylayıp pratiğini hiç kabul etmemiş gibi davranarak, kendinizi yutturmaya acaba nasıl kılıf uyduracaksınız?

Başırıya kendinizi inandırmış mısınız?

Yani şunu söylemek istiyorum: Gerçekten önce yaşamak istiyor ve buna inanıyor musunuz? Gerçekten yaşama iddianız var mı? Gerçekten başarıya kendinizi inandırmış mısınız? Bunu öğrenmek istiyorum. Yalnız bana dayanarak yaşamak değil, bunları da doğru anlamalısınız. Acaba bu dürüstlüğü kendinize itiraf edecek misiniz? Bunlar önemli. Yani hiçkimse, hatta siz bile kendinizi böyle taşıyamazsınız.

Şimdi PKK olayında karşınıza şu çıkıyor: "*İşte biz eskiler veya gönüllüler bir şeyler yaptık, artık sıra Biz nasıl etkide bulunursak işler biraz da öyle gelişecektir. da yaşamda*" diyorlar. Ama nasıl bir yaşama olayı? "*Zaferi fazla zorlamaya, fazla yaratıcı olmaya, fazla eğitici olmaya gerek yok. Gençler yetişti, onlar bu işi yapar*" deniliyor. Böyle aile usulü ile hareket ediliyor. Size hayır diyorum! Ben bu yaşlılardan hesap sorarım. Bir aile gibi olur mu? Onlarla muhattap bile olmak istemediğimi söylemeliyim.

Şimdiye kadar benden istenilen biçimlendirmeyi belki yapamadım, ama bir çoğunuzun örgüt bağlarını kestirmeyerek, aç bırakmayarak, temel araç-gereçlerinizi temin ederek ve en önemlisi de sizleri mükemmel rol oynayabileceğiniz alanlara ulaştırarak, gerisini tamamlarsınız diye düşündüm. Bunlar öyle basit çalışmalar değildi. Biz, yaratıcılığınıza ve yiğitliğinize güvenerek "*gerisini getirirler*" diye bir yaklaşım içine girdik. Ama şimdi

bakıyorum da, takdir etme duygusunun bile kalmadığını anlıyorum. Bu böyle olursa, siz bundan sonra zafer için ne yapacaksınız? Kendinizi nasıl yaşatacaksınız? Bunları açık ortaya koyacaksınız. Hiçbir şey yapmadan "*bende eskisinden daha onurlu, daha başarılı yeni gelişmeler var*" derseniz, hiç mi hiç sizinle olamayız. Bunları kabullenmek enayi olmakla özdeştir.

Biz bu son gelişmeleri hiçbir insanoğlunun tanıklık edemeyeceği ve aklına bile getirmeyeceği bazı durumları yaşarak o büyük sabrı gösterdik. Siz, işi bilmiyorsunuz. Kararlılık, tarz, umutsuzluk, zorlama da demeyeceğim, tüm bunların ötesinde bir durumda yaşamak, dünyayı karşısına alarak yaşamak, yaşama gücü göstermek tahmin edebileceğiniz bir şey değildir. Belki herkes bir başka ülkeye gitmiş, hicret etmiştir. Örneğin Muhammed deve sırtında Mekke'den Medine'ye hicret etmiştir. Artık oradaki bütün halk kendisine kucak açmıştır. Oldukça fazla iltica gücü vardır, karşılayanlar kucak açmışlardır. Bu tarihte de, günümüzde de böyledir. İşin kuralı da böyledir. Bizim için ise, hiçbir şey böyle değildir. Dünyanın en azgın terörü peşimize düşmüştür, dayanmak istediğimiz güçlerin korkuları yüzünden en üst düzeyde bile olsa dönüp arkasına bakmaması gibi bir durum sözkonusudur. Bu nedenle biz, en büyük eylem kişiliği, örgüt kişiliği olarak yürüme gücünü göstердik.

Eğer siz bu dünyadan bir şey anlıyorsanız ve biraz siyasetten payınızı almışsanız bunu nasıl izah edebilirsiniz? Ne siyasal sistem, ne de hukuk sistemi bize göre değildir, bizim için çalışmıyor. O zaman nasıl yaşayacaksınız? Diyelim ki dağdasınız, dağa dayanarak yaşama imkanınız var, silahlarınıza dayanarak yaşama imkanınız var. En önemlisi kendinize göre bir yaşam umudunuz var. İstediğinizde ülkenin dört yönüne dönüp yürüme umudunuz bulunuyor. Bu konularda hiçbir sıkıntınız olmadığı gibi, bunları bir sorun olarak da göremezsiniz. Ama bizim için hiç de öyle değildir. Nereden bakarsanız bakın, her yerden kapalıdır. Ne dayanacağınız bir silahınız, ne dayanacağınız bir dostunuz, ne de en ufak arşınlayacak bir yeriniz olur.

Bütün bunlar da benim kişiliğimle orantılıdır. O zaman ne yapacaksınız? Bütün zindanlarda ölüm orucuna yatılır, layık olunur. Dağda intihar eylemine girişilir, insan sıkıştığında kendi sonunu getirir. Burada o da yok veya yapamazsınız. Kitleler hâlâ sizden mucize bekliyor. Bunları gözönüne getireceksiniz. Çünkü biz yürürken böyle yürüyoruz, ama bunu da gözardı edeceksiniz! Oysa sizi yaşatan bu yürüyüştür. Neyi nasıl yaşattığımızı, nasıl ayakta tuttuğumuzu bilmemek bir marifet değildir! Sorumluluktan kurtulmak için cehaleti esas yürütebilecek ve sağı solu bastıracaksınız, isminize sığınarak kendinize kandıracaksınız! Sizler müthiş fanatiksiniz, bunu biraz kırmak için bunları söylüyorum.

Gerçekten siz ülkenizde yine yoldaşlarınızla bir şeyler yapacağınıza inanıyor musunuz? İnancınız sağlam mıdır? Gerçekten anlamlı bir yaşam istiyor musunuz ve bunun için gereken mücadelenin nasıl bir yanıt istediğinin farkında mısınız? Ama bakın, şimdiye kadar alışkanlıklar biçiminde dayattıklarınızdan farklı bir şey istiyorum. Tekrar söylüyorum, bizi dünyada en fazla kahreden husus, o alışkanlıklarınız, özellikle merkez düzeyinin alışkanlıklarıdır. Şimdi bunların merkez olmadıkları açıktır. Bunlar nasıl bir merkezcilik yapıyorlar, buna şaşıyorum. Birbirinizi asla ikna etmeyen tavırlarınızın ve tabii bunu, gittiği her yere taşıran özelliklerinizin verdiği zararı ölçmeyecek misiniz? Ve bunu değerlendirmemekle bir halka karşı işlediğiniz suçun ne kadar vahim olduğunu farkedemeyecek misiniz?

Hem yaşamı, hem ölümü basitleştirmişsiniz, sıradanlaştırmışsınız

Bir de şunu farkedin: Bu halinizle acaba kimsenin sizi yaşatabileceğine, size saygı göstereceğine inanıyor musunuz? Şimdi yine cehalet gereği sorumluluk üslenmemek için "*ben bilmiyorum, beni ilgilendirmez*" diyeceksiniz. Lümpen yapı bu konuda bağışıklık kazanmıştır. Ama açık belirtmeliyim ki, artık bununla bir yerlere varmak mümkün değildir. En büyük tehlike, bence bu suni dengenin yıkılması kadar, yaşamı da, ölümü de en anlaşılmaz, en değersiz, en sıradanlaşmış bir biçimde değerlendirmenizdir. Hem yaşam, hem de ölüm için o kadar basitleşmişsiniz ki, o kadar sıradanlaşıyorsunuz ki, sanırım gelişmemenin en temel bir diğer yüzü budur. Kendini bir büyük sorumlu görmek, kendini bir büyük yaratıcı, bir eylemin sahibi gibi görmek sizde gelişmiyor.

Şimdi herhalde şunu kendinize iyi itiraf ediyorsunuz: İmkanlar azken de çokken de, yer iyiyken de kötüyken de, güç azken de çokken de, hemen her şey çok netti. İstenilseydi birisi akıl edip çok büyük bir çalışmayı geliştirebilirdi. Ama bunun içinizden hâlâ çıkmadığını söylemek durumundayım. Suni denge yıkılırken, diğer yandan insan aranızdaki dengeye bakınca dehşete kapılıyor. Bu kendi aranızdaki denge öyle bir şeydir ki, hiçbir örgüt kuralı, örgüt geleneği, yine aslında siyasetin genel hiçbir ilkesi işlemiyor. Bilinen geri Kürt özellikleri parti adı altında kendisini gerçekten çok tehlikeli bir konuma sokmuş. Birbirinizin yoldaşı mı, yoksa düşmanı mısınız? Örgüt ilişkisi içinde örgüt üyesi misiniz, yoksa örgütün hiç tanımayanı mısınız? Ne kadar birbirinizin tamamlayıcısı, ne kadar kolektif bireylersiniz veya bununla ne kadar engel teşkil ediyorsunuz? Bunlara yanıt vermeniz gerekiyor. Şimdiye kadar yapılan yanlışlıkların örgüt üyeliği ile, yine onun başarı tarzı ile alakası olmadığını bilmek durumundasınız. Çok bekledim, çok yardımcı oldum, ama içinizden gözünü gerçekten önemli bir başarıya diken ve onun yaratıcı çalışmalarını büyük bir sorumluluk ve çabayla değerlendiren bir adamı ortaya çıkaramadınız.

Bütün bunları şunun için tekrarlıyorum: Siz yarın aynı mantıkla görev bölümü de yapacaksınız. "*Oh ne güzel, kongreyi tamamladık, çizgi güzel, kararlar güzel*" diyeceksiniz. Ama bu aynı örgüt ve yönetim anlayışıyla öyle bir durum yaratacaksınız ki, düzeltmeye benim ömrüm de yetmeyecek. Bu son halk desteğini, gerillanın moral düzeyini biz sağladık. Sizin o savaştırdığınız gerillanın moral düzeyi, hatta kadroların inanç ve ideolojik düzeyi birleştirilmezse, yine halkın aktüelliği sürdürülmezse, sizin komutanlığınız, merkeziliğiniz acaba karnınızı doyurabilir mi? Bunu çok akıllıca düşüneceksiniz. Bu tarzınızla siz karnınızı bile doyuramazsınız. İsterseniz sizi bazı örgütlerin yanına gönderelim, karşılaşacağınız en ufak sorunda kendinizi net göreceksiniz.

Şimdi "*sen de birleşik bir gücün sorumlusu olarak ad yaptın, kendini yaşatıyorsun*" diyeceksiniz. Şunu açıklamaya çalıştım: Mevcut durumda sizler başta olmaz üzere, tüm örgüt yapımız aslında fazlasıyla zorlanmıştır, çünkü bu zorlanma olmasaydı kendimi bu konumda görmezdim. Hep eğitim isteyen sizler değil miydiniz? Ve biz bunu her gün vermedik mi? Biz bu yüzden gözümüzü bile açmadık. Neden? Çünkü moral veremiyorsunuz. Sizin gibi ünlü komutanlar askerlerden yoksun kalmasınlar, yine dayanabilecekleri mevzileri ve dayanakları olsun diye amansız bir çalışmayı size ulaştırıp, önünüze koyduk. Şimdi dediğim gibi, bu iyi anlaşılmazsa ne olur? Anlaşılmazsa sizden hiçbir iş çıkmaz.

Bela kişiliğiyle yaşayamayız, gerekirse örgütü bırakır kaçarız

Yaklaşık on yıldır çok büyük tarihi bir çalışmayı doğru yorumlayıp kendi payına doğru sonuç bile çıkarmamak, peşinen kaybetmiş olmaktır. Ama kimse artık sizin kaybınıza ortak olmak istemez. Şimdi "*böyle birçok suni kadro çekilebilir*" diyeceksiniz. Düşman da bunu bekliyor. Ben şu noktaya gelmişim; böyle özel yöntemlerle bu insanları bir arada tutmanın gereği yok. Böyle yüz tane ahmak olacağına, beş tane akıllı kişi çıksa biz buna razıyız, buna öncelik veririz. Öyle bir durum yaratılmıştır ki, "*örgüt bizsiz edemez, örgüt bizimle uyuşmak zorunda!*" deniliyor. Hayır! Ben bu örgütü size bırakırım, sizden kaçarım, yine bu kişiliğe kendimi alet ettirmem. Yani kısaca öyle bir kişilik oluşmuş ki, orta yerde sadece problemli kişiliği derinleştirmekle bizi uğraştırıyor. Örgüt diyorsun, gerilla diyorsun önüne bunu koyuyor, eğitim diyorsun onu koyuyor. Biz bu kişiyi tam bir bela gibi görürüz ve bununla yaşayamayız.

Unutmayım ki, bu kişiliği çoğunuz sergiliyorsunuz. Yani vurguladığım gibi, bu tipin en büyük silahını "*ben cahilim, ben anlamazın tekiyim, ben disipline olmam, böyle kabul et beni, nasıl istersen öyle çalıştır*" oluyor. Bir devrimcinin kullanacağı ağız değildir. Siz "*şimdiye kadar neden tahammül edilmiş?*" diyeceksiniz. Şimdiye kadar biraz büyümeniz için tahammül edildi. Düşmanın da bu büyük boğmasını boşa çıkarmak için biraz sabredildi. Yoksa sabredilir gibi değildi. "*Bizi böyle 25 yıldır sürüklemedin mi?*" diyebilirsiniz. Bu da doğru. Büyük örgüt namusunu kurtarmak için böyle davrandım, yoksa sizi çok beğendiğim için değil. Kaldı ki bunu acımasız eleştirilerle her zaman dile getirdim. Bu, sizden korktuğum için değildi. Sadece insanlığa ve yoldaşlığa duyduğumuz güvenden ötürüydü.

Biz teoriyiz, biz çözümlemeyiz, biz taktiğiz, bir tarz ve tempoyuz

Siz değerli katılımcılar!

Sanırım çok tartışıyorsunuz ve elbette tartışmalısınız. Tekrar söyleyeyim; daha önceki konuşmamda da vurguladığım gibi, eğer "*büyüklerimiz söyler biz de yaparız*" derseniz sizden daha büyük şerefsiz yoktur derim. Ortada ne böyle büyükler var, ne de büyükler varsa bile sizin böyle dinlemeye hakkınız var. Bununlu büyük zarar verdiğinizi kesinlikle bilmelisiniz. Böyle bir büyüklük anlayışıyla bize de yaklaşmanız bize en büyük kötülüktür. Biz teoriyiz, biz çözümlemeyiz, biz taktiğiz, bir tarz ve tempoyuz. Biz akıl dolu pratik adımların sahibiyiz. Siz bu yanlarımızı gözardı edeceksiniz ve sonra da "*biz Önderliğe bağlıyız*" diyeceksiniz. Biz artık bu ikiyüzlülükten de fazlasıyla bıktık.

Şimdi bunu da önemle vurgulamalıyım ki, gerçekten siz acaba bundan sonra örgütü yaşamak istiyor musunuz? Acaba siz gerçekten bundan sonra PKK'li olarak yürümek istiyor musunuz? Yine gerçekten savaş militanı olarak kalmak istiyor musunuz? Bu tartışmalarınız bunlara kesinlikle açıklık kazandırmalıdır. Eğer istiyoruz derseniz, o zaman ben size on-yirmi yıllık geçmiş pratik nasıl izah edilir diye soru soracağım. Sanırım bu soruya da fazla bir cevabınız olamaz. O zaman haklı olarak "*siz bundan sonra nasıl yaşayacaksınız?*" diyeceğim. Şimdi bunlar şundan ötürü önemli: İçinizde belki kendini kandıran inatçılar var. Zaten bizde böyle kuru inat, kuru kendine güven yoğundur. Şimdiye kadar böyle dayanabilen anlı-şanlı bir militan bundan sonra zaten zafer yürüyüşü yapar. Ben de eskiden sizin gibi bunları söylüyordum. Hem söylüyordum, hem de müthiş sorumluydum. Ama bu gerçekleri şimdi acı acı görmekten de kendimi alamıyorum.

Bize dayanarak yaşamak nasıl düşünülebilir. Ben yaşayamıyorum ki, siz böyle bana dayanarak yaşayacaksınız. Beni yaşatan tek şey, işte bazı görevlere en akıl dolusu yaklaşım göstermektir. Siz bize dayanarak böyle yaşıyorsunuz. Bu saçma. Bana göre böyle birisi elinde tek bir silahımızı bulundurmasın, nereden gelmişse oraya gitsin! Merkez artık bunu bıraksın. Ben bu merkeze de saygılı olmayacağım. Saygılı olmak zarar veriyor. Bütün bunlar söylenirken, çabanız azdı, bilmem siz kendinizi yaşadınız demiyorum. Devrimin bir ustalık işi olduğunu belirterek buna güç getiremediğinizi söylemek istiyorum. Böyle ise, ülkeye gitmeyin diyorum. Çünkü bu gidiş fayda değil, zarar veriyor.

Şimdi ben bu çıkmazdan çıkmak istiyorum. Bunu da buralarda olduğum için düşünmüyorum. Yıllarca büyük bir acıyla izlediğim durumunuzu aşmak istiyorum. "*İşte öyle olacak, aşıp da ne olacak?*" diyebilirsiniz! Orada aşıp da muhtemelen savaşmak isteyen çok değerli yoldaşlar var. Henüz yozlaşmamış, inanan ve yapmak isteyen böyle çok yoldaş var. İşte bunlar için söylüyorum.

Şimdiye kadar bağlılığınız öyle sandığınız gibi yararlı değildi. "*Ben bu düşmanla nasıl uğraşacağım, örgütün yaşamını nasıl en tatlı bir çekiciliğe sahip kılacağım? Çok büyük zorluklar var, bunlara karşı nasıl ayakta kalacağım?*" kısmen tecrübenize dayanarak kendinize sormanız gereken sorular bunlardır. Bunun gençlikle, eskilik ya da yenilikle ilgisi yok. Sorunu böyle düşünen, cevabını böyle veren bu işte ileriye bir hamle yapma imkanını kazanabilir.

Şimdi benim sıkıntım nedir? Sıkıntım, bunu sağlayamamanız halinde nasıl yürüyeceğinizdir. Şimdiye kadar biz dayandık, şimdiye kadar biz gerçekten hep katkıda bulunduk, ama artık bundan sonrası böyle olmaz diyorum. Olmaması şurada kalsın, bütün emeklerimizin anlamsızlığını da beraberinde getirir. Bütün bunları umudu kırmak için değil, sizi şu noktaya getirmek için söylüyorum: Siz gerçekten ilerlemek istiyor musunuz? Gerçekten kimse size savaşı geliştirmeyin demiyor. Savaşı geliştirebilecek misiniz? Verdiklerimizin hepsi sizin olsun. Gerçekten layık olmayı düşünüyor musunuz? Mevcut namusu veya onur savaşı tarzında değil, "*ben bu düşmanla akıllıca uğraşacağım ve yaşamanın mümküniyetini ortaya koyacağım*" diyor musunuz? İçinizden daha çok kendine yüklenerek, bunun nasıl yapılacağını an be an herkese göstererek çıkanlar olacak mı? "*Yaptık ve başardık, bundan sonra da böyle olur*" demek kolaydır. Hayır! Bu, yine kendini kandırmaktır. Ben bu kadro ile konuşmuyorum, artık bu kadro ile ilişkimi kesiyorum diyorum. Bu komutanla da öyle. Hayır, benim komutanım böyle olamaz. Ben böylesi için çalışamam.

Artık söylüyorum ve ilan ediyorum. Madem ki kongredir, ben böyle örgütleşmedim, ben örgütlülüğü böyle yürütmüyorum, benim hiçbir özelliğim böyle değil, neden size alet olacağım? Geç bile kaldım. Şimdi bunun doğrusu yok mu? Var. Size bunları söylüyorum. Sizi uyarmak herhalde size yapacağımız en önemli iyiliktir. Zorla savaş olmaz, zorla ülkede kalın da demiyorum, serbestsiniz. Nitekim bazılarınız zaman zaman işbirlikçilerin yanına gidiyor, birileri de neden siz olmuyorsunuz? Kalanlara söylüyorum. Yani öfkesi, bağlılığı ve intikam duygusu büyük olanlara, yine kendini başarmaya yatıranlara ve başarı için söz verenlere söylüyorum: Şimdiye kadar ya sizden ya da sizleri yönetenlerden veya savaştığını sananlardan bizim gördüğünüz yaklaşım kesinlikle umut vermez. Binlerce kadro ve savaşçımız boşu boşuna şehit olup gittiler. Bunların size ürkütmekle alakası yok. Sizi uyarmak istiyorum. Böyle yanlıştır, böyle hiçbir yere gidilmez. Niye kendinizi harcadınız anlamında söylemiyorum. Benim söylediğim daha değişik bir şey. Örgüt dıştan dayatmalarla, yalvarmayla, ricayla ve bazı örgüt için avantajlarını kullanmakla, yetkiye dayanarak yürüyecek bir iş değil. "*Sağlam kişiler pek kalmaz*" diyeceksiniz. Ben beş kişinin kalmasını beşyüz kişinin gitmesine tercih ederim. Çünkü ne de olsa, tarihi ancak bu kişiler geliştirebilir.

Şimdi bütün bunları sizden sıkıldığım, size çok tepki duyduğum için söylemiyorum, belki hâlâ inandığım için söylüyorum. Bu insanlar yine değerlidir, yine becerebilirler, inancımdan ötürü söylüyorum. Yanlış anlamayın. Bunun için diyorum ki, alet olmam. Yani daha doğrusu kendini kötü duruma sokarken, beni de işlemez duruma getiriyor.

VI. Kongre yeniden bir parti kuruluşudur

VI. Kongremiz bu temelde gelişmezse ne olabilir diyeceksiniz; kargaşa doğabilir, tartışmalar karmaşık hale gelebilir. Nereye giderse gitsin, kongremiz yeniden bir parti kuruluşudur, gerekirse biz yeniden parti kurarız. İsterseniz herkes bir hizip bile kurabilir, bu da bir çözümdür ya da yeniden bir parti inşa edilir, bu bir çözümdür, görevler taksim edilebilir, bunlar hep çözümdür. Ben bunları dıştalamıyorum. Ama bu tarzınız bana en iblisçe, en ahmakça ve en hammalca, ama aynı zamanda en sinsice bir tarz gibi geliyor. Bu bir yandan en saf bir mümince, ama en köylü kurnazlığı ile içiçe giden bir tarz oluyor. Ben buna ısınamıyorum ve inanamıyorum. İşin en acı tarafı bir kişinin şahsında veya bir hizbite diyerek işin içinden çıkaramıyorum. Öyle kendine has bir durumdur. Ama tatmin olamıyorum. "*Doğaldır, işte böyle olur*" demenizi de anlamam zordur. Hislerim en

"Şimdiye kadar benden istenilen biçimlendirmeyi belki yapamadım, ama bir çoğunuzun örgüt bağlarını kestirmeyerek, aç bırakmayarak, temel araç-gereçlerinizi temin ederek ve en önemlisi de sizleri mükemmel rol oynayabileceğiniz alanlara ulaştırarak, gerisini tamamlarsınız diye düşündüm. Bunlar öyle basit çalışmalar değildi. Biz, yaratıcılığınıza ve yiğitliğinize güvenerek "gerisini getirirler" diye bir yaklaşım içine girdik. Ama şimdi bakıyorum da, takdir etme duygusunun bile kalmadığını anlıyorum."

azından bana, "*sen artık bunlarla yürüyemezsin*" diyor. Getireceğiniz kanıt ne olursa olsun, hislerim bana "*yanaşma*" diyor.

Bir şey yapmayacaksınız demiyorum, yaparsınız. Eskiden daha iyisini yaparsınız, ama bu da hiçbir şey değiştirmiyor. Mesele çok yapmak, eskiden daha iyi yapmak değil. Mesele zihniyetdir. Tüm parti ve bunun bütün pratikleşme düzeyini, sadece savaşa inanma düzeyinde değil, savaşı kazanma düzeyinde ortaya koyamadığınızı, herkese ve bu arada düşmana da göstermektir. Bu olmadıktan sonra, VI. Kongre sonrası yürüyemez. Yürürse ne olur? Sıradan olur, alışageldiği gibi, geçmişi tekrarlama olur. Peki artık biz buna tehammül edebilir miyiz? Mesela ben artık tahammül edemem. Böyle PKK çözülsün. Ben bu bir acıya dayanamam. Siz, bizi böyle acılara götürecek durumlara önderlik ettiniz. Belki de bu anlayış sahiplerinden kurtulmak, benim için kurtuluş olacak. Çünkü inanıyorum ki biz fazla başarısız çalışmadık, her şey aşağı-yukarı başarılıydı. Ama bir tek doğru adım atmamak, başarılı bir adım atmamak da sizin karakterinizin bir gereği oluyor. Bununla olamam diyorum.

Şimdi belki de bu sizin tartışmalara katılımınızı sınırlandırabilir. Zaten bu ahbap-çavuşluğunuz, birbirinizi zorlama alışkanlığınız, bizi bu duruma getiren en önemli nedenlerden birisidir. Çarpıcı, hızlı, yakıcı düşünememek, görevi geliştirememek, tedbiri ortaya koyamamak sizin en temel özelliklerinizdir. Tam köylülerin ikiyüzlü uzlaşmacılığını, tepkiciliğini hiçbir zaman eksik etmediniz. Küçük kalmanızın en büyük nedini de budur. Artık buna paydos diyeceğiz. İstediğiniz kadar acı duyun, ama bu çok daha tehlikelidir. Mesela halkımız en kötü sömürgeciliğin ötesi bir durumu yaşıyorsa, parti içinde de bunu siz temsil ediyorsunuz. Ben nasıl tehammül edebilirim? Sizi bu halinizle nasıl kabul edebilirim? Ve siz nasıl büyüyebilirsiniz? Bunun imkanı yok!

Tekrar bunu söylerken, her şeyi size bırakıyorum. Bütün parti, bütün silahlar, hatta bütün ülke, dağ, taş sizin olsun. Ama artık bu bana dayanarak olmaz! Size bu kadar değer veren insanın kendi canını sizden kurtarması bile herhalde iyi bir şey olur. Çünkü yıllarca bekleyip de özlenen tek bir dirayetli tutum görmemek, duyarlı bir kişi görmemek, sanırım insanın kendi emeği konusunda en nefret duyabileceği bir husustur.

Şimdi ben kendim için neyi düzelteceğim? Belki de sizler için düzeltmek gerekiyor. Eğer namus ve onur sahibi olunacaksa, buna verilecek yanıtla mümkündür. Başka türlüsü müthiş aldanmaktır. Bu da artık yetmez mi? Bu, bu kadar şehidin anısına saygısızlık olmayacak mı? Buna artık güç getirebilecek miyiz? Hatta bu size bile saygısızlık olmayacak mı? Kongre çalışması işte buna son vermek zorundadır.

Unutmayalım ki, çoğunuz doğru-dürüst yoldaşça sorumluluğu söz düzeyinde bile gösteremediniz. Örgütsel ilişkilere hiçbir ilgi bile göstermeyen merkezimiz neredeyse bunu bir alışkanlık haline getirme iddiasındadır. Alışageldik tutum sahibi kişilikleriniz burnundan kıl bile aldırtmıyor. Hayır, yeter artık! Ben girmeyeceğim diyorum!

Bu noktada genç militanlarımıza söylüyorum: Nedenler ne olursa olsun, böyle her şeyi yukarıdan beklemek, şundan bundan beklemek öyle sandığınız gibi bir dürüstlük değildir. Bu bir köylü aptallığıdır, en kolayını seçmektir, kendini yormadan yaşamaktır, kendini hiç taktik ustalığa kavuşturmadan savaşmaktır. Yıllardır bunu yaptınız ve de zorlandınız. Ya imha oldunuz, ya tepki duydunuz. Şimdi bunları bırakmak lazım. Ben bu dünyada neden bu kadar zorlandım? Ben de Talabani ve Barzani gibi yapsam hiç zorlanmam. Kürt işbirlikçileri gibi yapsam, direnmeyip teslim olanlar gibi hareket etsem bu iş birkaç gün içerisinde olup biter. Veya darağacını boylasak, intihar eylemi yapsak biter. Bunlarla şimdiye kadar zaten her şey kaybedilmiş. Bir de ben mi yapayım? Benim yapacağım farklı olacak. Doğru yaptım ve sonuç da budur. Ben benim kadar yapın demiyorum, ama herhalde –hele hele özgürlük koşullarında– yapabileceğiniz çok şey var.

Adeta duvarları anlayışa çekerek yol almak istiyorum

Tabii burada işi genel, ilkesel, ama bütün çalışmalarımıza damgasını vuran anlayışlarınız düzeyinde ele alıyorum. Daha somutlaştırılırsa her bölge, her çalışma grubunda, her kurumda bunlar nasıl yürümüş benim için göstermek zor değil. Ama sorun bu değil. Sorun, işin anlayışına ilişkindir, işin bu konuda sizin şahsınızda nasıl tıkandığına ilişkin olan kısmıdır. Şimdi bunu düşünmüyor değilim. Bu, örgütü sarsıyor. Binbir emekle örgütü buraya kadar getirdik, acaba neden bu sefer böyle yaparak işi zora sokalım? Ben bunu bir borç olarak görüyorum. Çünkü biraz da bu birlik bana dayanıyor. Bu birlik bana doğrudan bağlılıkla kendisini yaşatmak istiyor. Ama ben her zaman böyle varolamam. Onun için diyorum, bu güç bana rağmen de yaşayabilmelidir, hatta bana rağmen de zafere gitmeli diyorum. Bunun için değerlendirmek zorundayım. Dedim ya, gerektiğinde sanki ben yokmuşum gibi zaferi zorlayacak bir duruma da güç getirebilmelisiniz.

Kendini yakmalar, bu intihar eylemleri kendi başlarına pek sorumluca bir iş değildir, bir çare değildir; çaresizliktir. Biz son ana kadar bu çaresizliği kaba olarak benimsemedik. Ben hâlâ planlıyım, yani adeta duvarları anlayışa çekerek yol almak istiyorum. Siz ise en anlayışlı olabilecek insanları bile anlayışsız kılarsanız, sizin iflah olacağınız düşünülemez.

Şimdi, "*biz zorluklardan başka neyi yaşıyoruz?*" diyeceksiniz. Bu doğru. Ama eğer ülkeyi isteme iddianız varsa, çizgi dediğimiz olaya bağlıysak, sadece bunu yapmak yetmez. Zaferi zorlayacak tarzı da bulmak gerekiyor. Biz doğruları söylemek zorundayız. İşte siz yıllarca hediyelerle bunu yaptınız, işin ağırlığını hafifleştirdiniz. Sizin yönetim tarzınız meşhurdur. Tarzınızın bazı numaralarıyla bu savaşın kazanılacağına inanıyor musunuz? İnsanları böyle geri bırakarak savaşın kazanılacağına inanıyor musunuz? Bu insanları geri bırakarak tarihi ve kutsal bir işin yapılacağına inanıyor musunuz? Ama siz bunu yaptınız. Niye kendimizi kandıralım? "*Geriye gücümüz kalmaz, insanlar böyledir*" diyeceksiniz. Kandıracaksınız, hediye vereceksiniz, korkutacaksınız. İşte belki zaafları var, tatmin edeceksiniz ve bu iş böyle yürür gider diyeceksiniz. Sizin anlayışınız budur. Ama bakın! Açıkça söylemeliyim ki, ben inanmadığım bir işi yapmam. Bundan, siz benden daha fedakarsınız, daha iyi dayanıyorsunuz anlamı çıkmaz. Ve nihayetinde ülkedesiniz. Ama ben de diyorum ki, ülkenize sahip çıkacak gücü gösterebilir misiniz? Eğer hâlâ "*bizim aşiret ağası, bizim baba yine bize uzaktan bir şeyler gönderir*" diyorsanız ben de size açık söylüyorum, artık bunun imkanı yoktur. Yıllarca size istediğiniz fedailer gönderildi, para gönderildi, ilgi, halk desteği gönderildi. Şimdi bunlar zora girebilir diyorum. Bizim varlığımız hâlâ size büyük imkan sunuyor, ama bu artık fazla bel bağlanacak bir durum değildir. Kendinizi konuşturun diyorum. Gizli yetenekleriniz, yaratıcılığınız var mı diyorum? Bana saygı için değil, buna hiç gerek yok. Zaten küfretseniz de, saygılı olsanız da, bana değmez bile. Bizzat sizin buna ihtiyacınız var. Siz yaşayabilmelisiniz, hatta büyük başarabilmelisiniz. En azından düşmanınız sizi ciddiye almalı, sizin kendinize saygınız olmalıdır. Bazı büyük işler becermelisiniz. Kesinlikle kendi değerinize layık bir konumu yakalamalısınız. Zaten acı da olsa bunun için konuşma gereği duyuyorum. Dikkat edilirse bütün söylediklerim gelip şuna dayanıyor: Bu çoğunun saçı da beyazlamış, yanlış anlayışlara kendini kaptırmış gidenler acaba hallerinin ne olacağını gözönüne getiriyorlar mı? Dağlar ilkelleştirir, ama çağımızda artık dağlarda ilkel kalmak da mümkün değil. Bir günde adamın altını üstünü getirirler. Burada mesele "*yeterince direndik, öleceksek ölelim, şuraya gideceksek gidelim*" demek değildir. Bence bunu kabul etmeyelim. Eğer ben bu son adımı göğüslediysem, buna katlanmamak içindir. Ağırbaşlılığı, inanç sağlamlılığını, derinliği ve gelişmeleri sağlamaya devam ettirdik. Tabii bu benim için böyledir. Ve ben sanıyorum ki, böyle de yürüyebilirim. Tabii bu benim için böyledir. Sizin durumunuz böyle değildir.

Özellikle çok sorumlu tutulması gereken merkezi ögelerimiz veya bazı ünlü komutanlarımız acaba ciddi düşünüp, ciddi bir iradeye, ciddi bir yaratıcılığa sahip olma gereğini akıllarına getiriyorlar mı? Ben şimdi dünyayı daha iyi görüyorum. Açıkça söyleyeyim ki, kimse bunlara merhaba bile demez. Yani "*sen istediğin kadar savaş, ama ben sadece seni boşa çıkarmakla uğraşırım*" demeye getiriyor. Ve hiç gücünüz de yok aslında. Siz yarın ülkeyi bile kazansanız, bunun dış bağlantısı, dış desteği olmazsa her şey boşa gider. Dediğim gibi, devlet olsanız bile, bunları hep gözönüne getirmek zorundasınız. Tekrar söyleyeyim; ülkenin kurtuluşunu kim istemez, hatta bunu kimse benim gibi istemez. Ama mesele bu değildir. Mesele alışageldiği gibi bir zafer tarzının nereye, neyi nasıl getireceği belli bile olmayan bir durumu bu çalışma vesilesiyle başarmanızdır. Bu konular böyle olmaz, olmamalı diyorum.

Herkes istediği doğruyu, düşüncesini söyleme hakkına sahiptir. Kongre sürecinin bir anlamı da budur. Eleştiri yapma ve görev isteme hakkına da sahiptir. Size bu hakkı tam kullanalım diyorum. "*Öyle sanmıştık büyüklerimizdir, tarzımız şöyleydi*" demek bir aldatmacadır. Bu aldatmacaya bir son verin. Hiç olmazsa benim adıma son verin. Bu aldatmacayla beni kandırmayın. Bütün bunlar kendi aranızda kurduğunuz suni dengeyi kırmak içindir. Böyle bilinci, anlamı olmayan ilişki tarzını artık terketmeniz gerekiyor. Geriye yöneticilik kalır mı? Geriye gerçek yiğitlikler kalabilir mi? Geriye ben bu işi sonuna kadar götürebilirim diyen birisi kalır mı? Beş kişi de kalsa değerlidir. Onlar sürükleyebilir. Ama hiç bahsetmemek, bunun gereğini duymamak kadar kötü bir şey olamaz. Ancak sizin şimdiye kadarki tavrınızda bu gözüktü ve tehlikelidir. İşte bu sefer bunu kaldıracağız.

Şuna hiçbir zaman aldanmayın: "*Şimdiye kadar olumsuzluklara dayanabildiğine göre, bundan sonra da dayanır.*" Hayır, böyle bir durum yok. Her şeyden önce ben kendi açımdan da, Ortadoğu sürecini böyle büyük bir sorumsuzluk olarak görüyorum. Her ne kadar sorumlu çalıştıysam da, tarihe yaraşır ve bir halka her şeyi kazandıran bir çalışmayı başardıysam da, bu çalışma sizin için bir zafer gibi büyük bir imkanı sağlasa da, benim için kendime karşı işlediğim en büyük suçtur. Kendime karşı işlediğim bu suçu aşmaya çalışıyorum. Bir insan kendisini niye bu duruma soksun? Yani kendimi adeta insan haklarını kendi kendine yasaklayan birisi gibi görüyorum. Tekrar söylüyorum; bu bir fedakarlık ve bir başarı hırsının gereğidir. Bir namus meselesiydi, çok anlamlı bulduğum nedenlerle kesintiye uğratmama hırsıydı. Ama sizin bundan çıkardığınız sonuç; en ahlaksız birinin, en kontra bir tipin çıkaracağı sonuçlardan farklı değildir. Hayır, bu sefer bu ahlakınızı atacağız diyorum. Yani ben bu ahmaklığa inanmayacağımı söylüyorum.

Devrimcilerin yaşamının kutsallığına inanıyorum

Muhtemelen bazı hususları daha iyi bilince çıkarmak isteyeceksiniz. Hatta pek anlamlı bir yaşamınızın olduğunu sanmıyorum. Yaşam zaten çok zordur, imkanlar olsa da yaşamak çok zordur. Ben sizde yaşama saygının da fazla kalmadığını görüyorum. Geleneksel Kürt insanının yiğitliği ve yaşama bağlılığı sizde epey aşınmış bulunuyor. Bu beni ciddi ciddi düşündürüyor. Tarihe bakıyorum, halkımızın genel yaşam kavrayışına bakıyorum, bir değeri var. Ama sizin bu laubali, aşınmış dinsellilik midir, devrimcilik midir, sosyalistlik midir, anarşistlik midir, köylülük müdür pek netleştiremediğim karmaşık ve içinde her şey olan bu yaşam tarzınızı aşmalısınız.

Ben devrimcilerin yaşımının kutsallığına inanıyorum. Devrimcinin yaşamının yüceliğine inanıyorum, ama sizinki böyle değildir. Devrimci yaşam ölçülerini çok düşürdünüz. Bu tabii yoldaşlarına değer vermekle bağlantılıdır. Mesela tecrübeliyseniz, birikim sahibiyseniz, bu genç savaşçıları eğitmenizle kanıtlanabilir, onları adeta kolunuz-kanadınız altına almakla belli olur. Bir hayvan bile yavrusunu uçururken, inanılmaz oyunlar düzenler. Ama siz yanınızda duran savaşçıyı harcamaktan başka ne yaptınız? Halbuki savaşçıya bir kartalın yavrusuna gösterdiği ilgi kadar ilgi gösterseydiniz, "*bunlar da fedai olacak, uçacaklar*" diyebilseydiniz, şimdi böyle söylemeyecektiniz.

Tekrar söyleyeyim: Bu insanları kolsuz kanatsız bırakmak nasıl izah edilebilir. Kimini eğitimsizlikten, taktik çalışmalardan nasibini aldıramamaktan, boşa çıkarmaya ne diyeceksiniz? Bunun gibi hususlarda artık ne diyeceksiniz? Bunu nasıl örtbas edeceksiniz? İçinizde bir tek iddialı komutan yok. İçinizde fedailerle çok ünlü bir savaşı geliştirmek isteyen kim var? Bunu örtbas edemezsiniz. Alışageldik numaralar ve yöntemlerle beni kandıramazsınız! Ya bu kişiliği göstereceksiniz ya da sizinle yolumu ayırmak zorundayım. "*Biz hepimiz birbirimize benzeriz, böyle yaparsak kimse kalmaz*" diyorsanız, varsın kalmasın. Ama o zaman dünyanın kaç bucak olduğunu görürsünüz. Sizi bu konuda uyarıyorum.

Şunu yine tekrarlamaktan kendimi alıkoyamıyorum, bu oyunbozanlık, alışageldiğiniz bu tarz bence gerekirse sizinle birlikte toprağa girmelidir. Şimdiye kadar fazla zorlanmasınlar, fazla zorlayalım dedik. Yani tecrübeniz birikti, bakın büyük tartışıyorsunuz. Bundan sonra nasılına yanıt verilebilmelidir. Yaşınız mı az, hayır. Çok tecrübeli kişilerseniz. Doğru varolacağız diyorsanız, buna da varız. Ama bundan sonra gerisi nasıl olacak?

Çizgimiz zafer çizgisi, kongremiz zafer kongresidir

Şimdi "*güzel çözümlemeler, tartışmalar yaptık, kararlar çıkardık, bir de işbölümüne gittik, görevlendirmeler yaptık*" derseniz, benim söylediklerimin içeriğini anlamamış olursunuz. Özelikle daha önceki toplantılarda yaptığınız gibi yaparsanız bu hiçbir şeyin anlaşılmadığını gösterir. O zaman bu kongrenizin bu kadar büyük çabaya rağmen asla rolünü oynamayacağını söyleyeceğim. Belki ben bugüne kadar beş kongrede bulundum veya yönlendirdim, ama artık böyle olamaz! Bütün bunlar geçmişin inkarı, hor görülmesi değildir. Geçmişin değersiz ve kazanımsız olduğu anlamına gelmez. Zaten böyle olsaydı, ben buna fırsat vermezdim. Bu, şu anlama geliyor: Sürekli söylüyoruz, çizgimiz zafer çizgisi, kongremiz zafer kongresidir. Bu söylediklerim doğru sözlere yeniden işlerlik kazandırmak içindir. Yoksa hiçbir şey öyle sizin sandığınız gibi değildir. Sizin sandığınızdan çok daha farklı bir konumdaydım. Kaldı ki siz zaten hiçbir görevi de anlamaya yanaşmadınız. Ama ben bir gerçeğim. Bunu fazla inkara götürebileceğinizi sanmıyorum. Götüremezsiniz!

Bundan sonra sizin merkezinizle olabilmem mümkün mü diye düşünmüyor değilim. Düşündüğüm için bu hususları belirttim. İster olun, ister olmayın, ama benim ölçülerim böyle yürüyecek. Siz örgütün selameti açısından bu tehlikeli bir konum arzeder diyebilirsiniz. Ancak çürük bir şey içinden bir tehlikeyle parçalanırsa, sanırım sağlam olanlar

"Tekrar bunu söylerken, her şeyi size bırakıyorum. Bütün parti, bütün silahlar, hatta bütün ülke, dağ, taş sizin olsun. Ama artık bu bana dayanarak olmaz! Size bu kadar değer veren insanın kendi canını sizden kurtarması bile herhalde iyi bir şey olur. Çünkü yıllarca bekleyip de özlenen tek bir dirayetli tutum görmemek, duyarlı bir kişi görmemek, anırım insanın kendi emeği konusunda en nefret duyabileceği bir husustur."

geliyor: Sürekli söylüyoruz, çizgimiz zafer çizgisi, kongremiz zafer kongresidir. Bu söylediklerim doğru sözlere yeniden işlerlik kazandırmak içindir. Yoksa hiçbir şey öyle sizin sandığınız gibi değildir. Sizin sandığınızdan çok daha farklı bir konumdaydım. Kaldı ki siz zaten hiçbir görevi de anlamaya yanaşmadınız. Ama ben bir gerçeğim. Bunu fazla inkara götürebileceğinizi sanmıyorum. Götüremezsiniz!

Bundan sonra sizin merkezinizle olabilmem mümkün mü diye düşünmüyor değilim. Düşündüğüm için bu hususları belirttim. İster olun, ister olmayın, ama benim ölçülerim böyle yürüyecek. Siz örgütün selameti açısından bu tehlikeli bir konum arzeder diyebilirsiniz. Ancak çürük bir şey içinden bir tehlikeyle parçalanırsa, sanırım sağlam olanlar kurtulabilir. Bu da sonuç olarak iyi bir şeydir. Sırf ailenin namusunu koruyalım adı altında bütün çürükleri korumaya çalışırsak, bütün aileyi kaybederiz. Bu sizi zorlayabilir, ama zorlasın! Zaten hiçbiriniz beyninizde büyük bir zorlanmayı yaşayarak açılım yapmadınız. Bu durum parçalansın. Eğer bir yaratıcılığı olacaksa, ona göre olsun. Gerçekten beter olan bu kişiliklere ben niye saygılı olayım? Yani cemaatin cesede saygısı ne ise, bana saygılı olmanız halinde ben de buna benzer bir saygı göstereceğim, ama bu iyi bir şey değil.

Merkezin Önderlik'le yapı arasında, yine genç savaşçının eğitimiyle, birlik anlayışıyla komutan arasındaki bazı hususları çok çarpıcı dile getirdiğime inanıyorum. Bütün bunlar zaten tartışmalarınızla netliğe kavuşacaktır. Yaşama ilişkin bazı hususlar söyledim. Bunun somut ifadesi olarak aranızda epey kadın militan var. Bu kadın militanların gerçeği ne kadar anlaşıldı? Erkek yapısının da ne kadar anladığı çok tartışılmalıdır. Açıkça söylemeliyim ki, gerek bir duygu ve aşk boyutuyla, gerekse yoldaşlık boyutuyla, yine gerçekten dağda ne yapabilirler boyutuyla buna ciddi bir yanıt aradığınızı sanmıyorum. Ama son derece tehlikeli bir durumdur bu. Kendi deyişinizle, "*büyük ağırlık teşkil eden yapı*." Bütün bunlar meşhur duygularınızdır. Şimdi aslında özgürlük anlayışı temelinde yaklaşılırsa hiçbir kadın ağırlık teşkil etmeyeceği gibi, o olmadan da yaşamın fazla bir anlamı kalmaz. Ama sizler öyle meşhur adamlarsınız ki, dünyayı yaşamsal kılan değerler biraraya gelip yanıbaşınızda toplansa da, böyle kötü değerlendirmekten korkmazsınız. Veya bir kadın grubunun yaşamın önünde tehlike arzeden anlayış ve tutuma rağmen benzer bir biçimde meşhur kadınlığı ile bu erkeği erkek bellemekten kendisini kurtaramaz. Bu iki yaklaşımdan da nefret ediyorum. Bunu yaşamın önünde en büyük tehdit ve savaşı sabote eden ajanlık olarak değerlendiriyorum.

Biz kadın veya erkeğin yeniliğini, dönüşümünü hayati görüyoruz

Bu durum çözümlemelerde epey açılmaya çalışıldı. Size kalırsa herhalde hep uzaklaştığımız için, bildiğinize göre olabilir. Zaten boşluktan dolayı geleneksel erkekliğinizi veya kadınlığınızı konuşturdunuz mu sizin için de aynısı olabilir. Aslında ben buna da fazla karşı değilim. Hatta bu kongre dolayısıyla şöyle bir ayrımı geliştirmek acaba nasıl olabilir diye de sık sık düşünüyorum. Bazı erkekler kadın ister, bazı kadınlar da erkek ister. Bilemiyorum, mümkünse bunlar düzen ölçülerine göre yaşamlarını organize edebilirler. Birlikte de olabilir, aile de kurabilirler. Ben buna bir şey demiyorum. Ama bunlar bu savaşın önünde engel olmamalı ve bu durum işleri duygularına kurban etme anlamına gelmemelidir. Bu çok zarar veriyor. Bu duyarsızlık kadar düşkünlük de çok zarar veriyor. Bu yüzden biz kadın veya erkeğin yeniliğini, dönüşümünü hayati görüyoruz. Anlayışta yaratıcılık, devrim gerekiyor. Başka çaremiz yok.

Yaşam kadınla olmalı, devrim ve savaşla olmalıdır. Ama bunların müthiş gerekleri var. Üslubunuzda, yaklaşımlarınızda ve ilişkilerinizde neredeyse düşmana taş çıkartan, her şeyde olduğu gibi duygunuzda da en aşağılık, en bitirici özellikler az değildir. Bunları çokça çözümlemeye tabi tuttuğumuz için fazla açmayacağım. Aşmanız gerekir! Kadın gerektiğinde tek başına bir parti olarak, gerektiğinde erkeğe karşı tümüyle kilitlenerek, erkek de kendini gerektiğinde bu iflah olmaz erkeklik temelinde bıçağa yatırarak, dönem ne ise veya dönemin gerekleri ne ise ona ulaştırabilmelidir. Kadınla çalışmalar bunu emreder. Bu konuda yapılan çalışmaları takip ediyoruz, ısrarlıyız. Yoksa partinin silahını alıp omuzuna takıyor, yedi-sekiz yıl savaşmış, ama kadın özgürlüğünü hiç anlama yok. Kendini yaşamsal kılma yok. Neymiş? Sözde savaşmış! Git, bu savaşçılığını kime satarsan sat! Ben bu savaşçılığı kabul etmiyorum. Komutan olmuş, bununla kendini bir sürü sahtekarlığa kaptırmış. Erkekmiş, bilmem kadınmış. Bizim bu kişiliği tanımamız zordur, kabul etmemiz de bir o kadar zordur. Bunun ilişki tarzını, kadınla ilişki boyutunu kabul etmemiz çok zor ve hatta mümkün değildir. Kısaca bu hususlarda söylenen şeylerin düzeyini gerçekten yakalamak kadar, acaba yeniliklere yaratıcılıkla yanıt verebilecek misiniz? Bu ciddi bir sorundur, sorunu sadece bir kez daha dile getirmekle yetiniyorum. Ama ben bu konularda da bir çalışmanın sahibi olduğumu size çok açıkça belirtmek durumundayım.

"Özgürlük anlayışı temelinde yaklaşılırsa hiçbir kadın ağırlık teşkil etmeyeceği gibi, o olmadan da yaşamın fazla bir anlamı kalmaz. Ama sizler öyle meşhur adamlarsınız ki, dünyayı yaşamsal kılan değerler biraraya gelip yanıbaşınızda toplansa da, böyle kötü değerlendirmekten korkmazsınız. Veya bir kadın grubunun yaşamın önünde tehlike arzeden anlayış ve tutuma rağmen benzer bir biçimde meşhur kadınlığı ile bu erkeği erkek bellemekten kendisini kurtaramaz. Bu iki yaklaşımdan da nefret ediyorum. Bunu yaşamın önünde en büyük tehdit ve savaşı sabote eden ajanlık olarak değerlendiriyorum.

Bir de savaş konusunda birkaç söz söyleme gereği duyuyorum. Yıllardır, özellikle son onbeş yıldır bu savaşın içindesiniz. Ben bu savaşınızdan bir şey anlamadım. Yani diyelim ki görevde bir karmaşa var, ama içinizden bir akıllı çıkıp da "*bu savaş bu taktikle, bu örgüt ve birlik anlayışıyla olmaz*" demedi. Çok açık yanlışlar ve bir hiç yüzünden vurulup imhaya götüren yaklaşımlarla tarihi mevzileri, imkanları, araç-gereçleri heba etiniz. Sıradan bir düzenlemeyle düşmana en ağır darbeleri indirecek imkanlar olmasına rağmen, hepsini bir tarafa bıraktınız. Kendi kendinize uydurduğunuz bu tarzla bu savaşı yürütmek istediniz. Ben buna inanamam. Bunu bir ajanın sızmasından daha tehlikeli bulurum.

Kendiniz de biliyorsunuz ki, ben bu savaşçılığınızı yılda dört takviye ile beslemeseydim kendinizi ayakta tutabilir miydiniz? Bazı arkadaşlarımız hatırlar, '85'de "*bizden bu kadar*" diyenler az mıydı? Bunu bir onur meselesi yapıp saflarda kalanlar az mı? Gelişme ve başarıyla ilişkisini kesen az mı? Bunların hepsi sizsiniz ve böyle savaşçılık olmaz! Size zorla savaşın diyen yok, ama bazılarınız "*ben savaşa devam edeceğim*" diyor. O zaman bunun yolunu-yöntemini bana göstermelisiniz. Benim onay vermem gerekecek zaten. Kendi çalışma düzenimi kurarsam, benimle nasıl yürüneceğini, nasıl birlik olunabileceğini, nasıl savaşçı olunacağını ortaya koyacağım ve onu isteyene, "*biz seninle çalışmak istiyoruz*" diyene ders vereceğim. Ama açık söyleyeyim; "*biz şimdiye kadar gelebildik, bundan sonra da seninle böyle çalışırız*" diyorsanız, hayır, bu olmaz derim. Ben tek kalmayı kabul ederim, ama bu şekliyle sizinle kalmayı ve çalışmayı kabul etmem. Dünya siyasi olarak "*bu adam örgütünü, her şeyini kaybetmiş*" desin. Ben zaten öyleydim, ama bana göre sizin bu savaşçılığınız en acılı bir işkencedir. Ben niye buna alet olayım? Bir kere yaratıcılığı hiç yok. Zamanında ben uyarmışım. Dedim ki, bunların sayıya ihtiyacı var gönderdik. Bunların mevziye ihtiyacı var dedik sağladık. Bunların araç-gerece ihtiyacı var dedik, hepsini verdik. Sonra bir baktık ki, en değerli savaşçılar bir birlik haline getirilememiş, araç-gereçler hiçbir neden gösterilmeden kaptırılmış. O görkemli dağlarda doğru-dürüst tek bir taktik düzenleme yapılmamış. Sizin bu komutanlığınızı benim kabul etmem çok zor. Neden şimdiye kadar kabul ettiğim de, aynı anlayışla bağlantılıdır. Size biraz tecrübe kazandırmak, düşmanın bizim çalışmalarımızı bozma oyunlarına düşmemek, bir de belli bir sürekliliği sağlamak için öyle çalışma gereği duydum. Yoksa ne kadar büyük itirazlarımın olduğu biliniyor.

Devrim işlerinde hiç alışkanlık olmaz

Şimdi buna benzer birçok hususu daha dile getirebilirim. Herhalde daha fazla anlamı da kalmıyor, ama siz tartışarak netliği ortaya koymalısınız. Bana dayanarak kongre yapmaya da gerek yok. Bunun için sadece fiziki değil, eğer kendi aranızda ısrar ederseniz ideolojik olarak ben de ilgi duymak istemiyorum, yani "*vay bizi yalnız bıraktı*" diye hiç üzülmeye gerek yok, bu tarza ilgi duyamam. Çünkü yaratıcı olamıyor, umut verecek bir durumu yakalayamıyor, bozuyor, bile bile kaybettiriyor. Ben niye alet olayım? Şimdi bu hepiniz için geçerli. Birisi bile bile kaybettiriyorsa, neden merkez veya komutan seçiyorsunuz? "*Buna alışmışız*" derseniz, ben bunu çok aşağılık bulduğumu söyleyeceğim. Yalancılar yalancı olmaya böyle başlarlar, böyle alışırlar derim. Bu iş alışkanlıkla olmaz. Belki her işte farklı bir uygulama gerekir. Anlamazsanız ne olur? Anlamazsanız alışanın alışkanlığına alet olursunuz. Ama benim de böyle lümpenlerle fazla olamayacağım iyi bilinmelidir.

Bana ne gerekli? Yani belki istediğiniz gibi değilim, ama kendime göre yine de bir şeyler yaptım ve ayaktayım. Bu ayakta kalış da fena değil. Halbuki sizin durumunuz benden daha iyidir. Bu hususlar geçmişte olanlara benzemez. Daha fazla aydınlatalım ki, önceden böyle bir tarihi yanılgıya düşmeyelim. Belki bazı imkanlarınız var. İçinizde hırslı olanlar, "*kolay yenik düşmeceğim*" diyenler var. Yalnız yenilgi kadar, kendinizi başarılı saymanız da tehlikelidir. Bu anlatılanlarla şu gereklilik dile getirilmeye çalışılıyor: Ciddi bir başarı durumunuz yok. Başarı imkansız değil, ama onun da gerekleri var. Belki bundan sonra görevlendirmeler önem taşıyabilir, belki söyleyeceklerimiz de olabilir. Tekrar söyleyeyim; eğer bu çerçeveye ilgi duyarsanız tartışın ve birbirinizi eleştirin. Sonuçta da yine istediğiniz gibi merkez seçin, görevlendirmeler yapın. Ben gerçekten karışmam. Yani kimse sizden böyle bir şey istemez. Ben politikayı sıfırdan nasıl kendimle başlattıysam, yine de yapma gücüm herhalde olur.

Dolayısıyla sizin için söylüyorum. Ama kendimle kurulan suni dengeyi yıktıktan sonra nasıl isterseniz öyle yapın. "*Biz böyle sanıyorduk, şöyle sanıyorduk*" demeyin. Ucuz ihanetlerle de işin içinden çıkamazsınız. Ben bunları söylerken biraz kendi tarzıma ve yürüyüşüme güveniyorum. Bir yerden hesap soracağım, bunları hesaba katmak gerekir. Şimdiye kadarki tarzınızla değil, kendi tarzımla yürüme hakkım var. Çünkü çok sabrettim, çok kullanıldım, çok yoldaşça destek sundum. Bundan sonra daha değişik yürüteceğim. Zaten bu yaklaşımları da şaşırmamanız için belirtiyorum. Bunun artık uslu durmakla, "*bu sefer akıllı olacağız*" demekle de alakası yok. Ortada bir düşman var ve her türlü yöntemle saldırıyor. Bunu yenecek misiniz? Hatta buna karşı kendinize yaşam yeri, yaşam alanı, yaşam olanağı bulabilecek misiniz? Öyle övünerek, gerileterek, onur meselesi yaparak değil; akıllı, yaratıcı, sonuç alarak bunu gösterebilecek misiniz? Yine bazı imkanları zor bela kendinize değil, onu şurada burada çarçur ederek yaşamak değil, yaşama yaşam katarak, zaferin imkanını sağa sola göstererek bunu yapabilecek misiniz? Yok, "*miras var. O da Önderlik. Mezarda da olsa bize katkı sunar*" derseniz, bunu burnunuzdan çıkaracağım.

Hâlâ dünyaya meydan okuyorum

Şimdi bütün bunlara rağmen "*sen de bunlardan sorumlu değil misin?*" diyeceksiniz. Doğru. Sorumlu olduğum için bu değerlendirmeleri yaptım. Kendi kongre raporumu, kendi kongre tartışmalarımı dile getiriyorum. Siz de yapın. Bakın, ben hâlâ direniyorum, ben hâlâ dünyaya meydan okuyorum! Bakın, ben dünyaya büyük bir adım da attırdım, hem de en kritik noktada bunu yaptım, siz de yapın. Benden daha genç ve dirisiniz, benden daha hırslı, iddialısınız, siz de yapın. Sizin üzerinizde büyük boğucu bir ortam da yok, bir yönetim de yok. Yapmasanız ne olur? Yapmazsanız zarar görürsünüz ve sizi adam yerine koymazlar.

Bu değerlendirmelerimden belki kafalarınız karışmış olabilir. Ama bence bu doğru değildir. Tam tersine kafaları biraz aydınlatmak, düzlüğe veya ciddi bir yaratıcılığa götürmek için vurguluyorum. Yine gerçek sorumluluklarınızı size hatırlatmak için yapıyorum, ki bunlar gereklidir. Devrimde kesin kararlı bir örgüt kendi gerçeğini çarpıcı ve çok sorumlu gözden geçirmezse, yalancılar ve aldatıcılar grubu olmaktan kurtulamaz.

Sistemi yeniden kuracağım

Sonuç itibariyle bu VI. Kongre'de de bütün bu eleştirilere rağmen, hâlâ umutlu olduğumu da belirtmek durumundayım. Öyle kimsenin sizden anormal bir durum beklediği veya öyle olsa bile altında ezileceğini de söyleyemem. Ama şunu zorlayacağım; düşmanın artık delik deşik ettiği kişiliklerinizi çözeceğim, sistemi yeniden kuracağım. Ne zamana kadar, nereye kadar? Benimle olunca, işte oraya kadar. Bazı değerleri ucuza teslim etmeyeceğim, hesabını soracağım. Düşmanın ucuz başarma hırsına kendimi alet ettirmeyeceğim. Nitekim bu son çıkış düşmanı hepten kudurtmuştur, dolayısıyla bundan sonrası da böyle gidecektir.

Yalnız dediğim gibi, acaba bundan sonra sizin de bir payınız olabilir mi? Tekrar söyleyeyim; size "*kendinizi bomba yapın, yakın, gidin arkadaşlar bağlılığının hatırı için sağlam bir duruşu yapın*" diyen yok. Zaten suçunuz çok büyük. Derhal bundan sıyrılacaksınız. Eğer bir yenilik, bir yaratıcılık mümkünse, bize göstereceksiniz. Yineliyorum, bu kadar sabretmemi kesinlikle yanlış anlamayın. Şimdi burada bütünüyle umutsuz değilim, umudun büyüklüğü sözkonusu. Belki de devrimler tarihinde az görülmüştür, ama olsun. Şimdiye kadar hayallerim beni pek aldatmadı, hayallerim bana pek ihanet etmedi ve birçok büyük gelişmeye de yol açtı. Neden bundan sonra da açmasın?

Siz bütün katılanlar!

Belki çok daha sıcak seslere muhtaçsınız. Belki bazı duygusal yaklaşımlarınız var. Bu halkta da çok gözüktü. Bizden yana bazı beklentileriniz olabilir. Bunları da kendinize göre istersiniz. Zaten biz de veriyoruz. Ama ben başka şeylerden bahsediyorum. Aslında size çok gerekli olanları dile getirmeye çalışıyorum. Büyük yaratıcılığa yol açmadıktan, düşmanı kudurtacak büyük ustalığı kendine mesele yapmadıktan, adeta hücrelerine kadar işlemedikten sonra, bu işler acı ile son bulmaktan kurtulamaz. Bunu size anlatmak istiyorum. Size de "*bu düşmanı yenecek kadar bir kişilik göstereceğim*" derseniz kıyamet mi kopar? Doğrusu da bu değil midir? Ama bu lafla olmaz! Hele bana dayanarak hiç olmaz. Tabii bu serserilikle, lümpenlikle hiç olmaz, ki bu kontralıktır.

Her şeyinizle kendinizi ele verdiniz. Bana o kişiliği bir daha göstermeyin. Zaten dayattığınız o kişilik bana dünyanın kaç bucak olduğunu gösterdi. Beni bu noktaya, bu sürece böyle hazırlıksız iten düşman değil, siz oldunuz, sizin o dayanılmaz gerilikleriniz oldu. Ama ben yine de layık olmaya çalıştım. Siz de az direnmediniz, ama sizin direnme tarzınızda layık olma durumu yoktu. Çok ucuz öldünüz, öldürülmeye yol açtınız. Yine de dişe dokunur fazla bir başarı yok. Size bunu anlatmaya çalışıyorum.

Bundan sonra muhtemelen resmi olarak kongreniz sonuca gidebilir. Belki sonuca doğru katılabilirim de. Düzeninize bakarak daha çok konuşurum. Yine yeniden görevlendirmelere ilişkin şöyle bir öneri de sunabilirim: Özgün, sizin çokça sözettiğiniz Apocu ruh ve benzerleriyle yapmak istediklerinize açıklık getirebilirim, onay da verebilirim. Tüm bunlardan uzak durmayacağım. Ama bunların basit olmaktan çıkması gerekecek. Ben eğer iyi bir Apocu isem, benimle Apoculuk oynamak isteyenlerin de biraz öyle olması gerekecek. Çünkü Apoculuk fena iş yapmadı, düşmanıyla uğraştı, en azından düşmanı fena uğraştırdı. Bundan sonraki Apoculuk düşmanını yenme gücünü de gösterebilmelidir. Bir Apocu benim, hayırlı işler yapmalıyım, bu oluyor da.

Bakın dünya karşısına almış, gerçekten komplo tüm ülkeleri sarmış. Tek istediğim nefes alış-verişidir. Göreceksiniz nasıl başaracağım! Bunun sözünü veriyorum. Ama gerçekten sizin de bir sözünüz olmalı. Siz orada kurtarılmış bölgedesiniz. Namusunuzu kendi toprağınızda, kendi silahlarınızla istediğiniz gibi temsil edebilirsiniz. Benim öyle bir olanağım hiç yok. Ama bunun karşılığı ne olmalı? Yaşadığını ve savaştığını, gerçekten bir insanın bravo diyebileceği bir tarzda göstererek olmalı. Bütün bu konularda eski tarzınızla devam ederseniz, dediğim gibi bir merhabaya bile layık olamazsınız. Daha da sözle karşılık vermek gerekliyken, bundan sonraki hakkımızı en gencinden en tecrübelisine kadar anlayarak, kendini örtbas etmeden, anlamsız kılmadan, günlük olarak katkısını sergileyerek gösterebilmelidir. Böyle olursa size değer veririz.

Bu kongrenizin kararlılığı ve sözü, uygulamaları olacak. Ben bundan sonrasını kolay bırakmam. Zaten bırakmadığımız, daha da alevlendirdiğimiz ortada. Çok değerli, bağlı arkadaşlar da var. Onlar da kendi eksikliklerini, yanlışlıklarını görsünler.

Belki özel birlikler oluşturacağım. Her tarafta hakiki Apocu Birlikler oluşturmayı bile düşünüyorum. Kendinizi ona hazırlayın. Kadın birliklerini de oluşturacağız. Onlar da istediklerini yaşayabilir, istediklerini müthiş gerçekleştirebilirler. Yardımcı olunmaya devam edilecektir. İşte daha önce de kabul edemeyeceğim bazı şeyler konusunda eleştirdim. Kimse bana dayanarak yaşayacağını sanmasın.

Tüm değerli katılanlar!

Dikkat edilirse katılmaktan daha anlamlı bir biçimde katkı gösterdik. Bütün olası sorunlarınıza önceden yanıt verdik ve hatta çözüm yolları da gösterilmiştir. O zekayı ve iradeyi göstermek de sizin işinizdir. Ben bu temelde bu çalışmalarınızdan yine de umutlu olduğumu ve hep üstün başarılı olmanız için de iyi dileklerimi ifade edeceğim.

VI. Kongre bu anlamda gerçekten bir zirvedir ve tüm PKK tarihinin savaşmak kadar onun zaferinin de garantisi olacaktır. Bu temelde inanarak seslendim ve pratiğim de buna katkı rolünü oynayacaktır. Ama sizlerle olması da ancak bu temelde olur. En doğrusu, en layık olanı da budur. Bütün bunlar layık olmanın ifadesi olacaktır. Kimsenin küçümsenmesi olmadığı gibi, büyümesine de içten duyulan bir yoldaşlık ifadesidir.

24 Aralık 1998

Avrupa'da örgütsel sorunlarımız ve parti gerçeği

● *Serxwebûn*

Mevcut sahada yürütülen çalışmaların başında halkımızı örgütlü ve direngen bir güç haline getirmek, ulusal kurumlarını yaratıp geliştirmek, ulusal sanatını, kültür, edebiyatını ve medyasını geliştirmek, dost-düşman herkesin onu ciddiye almasını sağlamak, dostluğu aranan ve düşmanlığından korkulan, itibarı ve saygınlığı ile halklar ailesi içinde kendisine iyi bir yer edinebilmiş halk olma düzeyini giderek daha da geliştirmek, varsa bu halk üzerinde yanlış hesapları bulunanları onları bundan vazgeçirmek, barışçıl ve demokratik siyasi zoruyla elindeki her türlü güç ve imkanlarıyla ulusal kurtuluş mücadelesi içindeki rolünü oynamak, bunun için gerekli olan örgütlenme, bilinçlenme ve aydınlatma görevini hassasiyetle yerine getirmek olarak belirtilebilir.

Bunun diğer anlamı kadrolarımızın hepsinin de usta birer örgütçü, yönetici, propagandist, eğitmen, diplomat, siyasetçi, meslek olarak yapmasa da gazetecilikten, televizyon yayıncılığından, sanattan ve edebiyattan anlayan yetkinlikte olmaları gerekmektedir. Ama kendi kadro yapımızın gerçekliğine bakıldığında, bu ölçüleri görmek pek mümkün değildir. Çok kaba, dar ve sığ bir bilinçle bu büyük ve kapsamlı görevlerin üstesinden gelmeye çalışmaktadır. Kurumlaşmaya ve kurumlaştırmaya, doğru örgütlenmeye ve örgütlemeye, doğru yönetmeye ve yönetilmeye, kendisini, yoldaşlarını ve halkı sağlam eğitmeye, inisiyatif sahibi otoriter kişilikler olmaya yetmeyen, gerçekliğini görmek istemediği, bunu itiraf etmekten korktuğu ve bu geriliği aşmak için kendisine yüklenmediği için el attığı bütün işleri yarım yamalak yapmaktan, geliştirememekten, büyütememekten yakasını kurtaramamaktadır. Kadro gücümüzün bu görevlere yetmeyen geri ve sığ düzeyinin giderek daha da derinleşmesi, çalışmaları her geçen dönem daha da geriletmiştir. En temel halkı örgütleme ve bilinçlendirme çalışması muazzam düzeyde yozlaştırılmıştır. Kadrolarımız halkı örgütlemek ve devrimci propaganda ile eğitmek amacıyla değil, ondan maddi destek almak, gazetesini ve dergisini ulaştırmak amacıyla halka gitmektedir. Böylece bir tahsildar ve postacı konumuna kadar gerilemiş bulunmaktadır. Bu duruma düşülmesinin en temel sebebi, kadrolarımızın kendilerini ve cephe birimlerini örgütleyememiş olmalarıdır. Hiçbir alan ve bölgemizde ciddi, kalıcı, parti ölçülerinde işleyen ve çalışan birimleşmeler geliştirilememiştir. Örgütü geliştirme ve derinleştirme diye bir tasa taşınmamıştır. Ne kadar aidat, kampanya toplandığı ve yayın dağıtıldığı başarının ölçüsü olarak alındığı için, sadece cephe çalışanlarımız değil, en tepedeki sorumlularımızdan en alttaki kadrolarımıza kadar hepsi de buna yoğunlaştırılmış ya da yoğunlaşmış ve böylece hiçbir alanda sağlam, kalıcı ve parti ölçülerine hiç değilse biraz yakın olacak düzeyde bir işlerlik kazandırılamamıştır.

Oluşturulan birimler teknik çalışmalar dışında hiçbir ciddi örgütsel, siyasal, eğitsel ve propagandif çalışma yürütmemişlerdir. Düzenli olarak ciddi bir toplantı bile geliştirememişlerdir. Bu nedenle en temel yetmezliklerini görme, bunlara karşı tedbirler geliştirme, tek tek kadroların kendi yetmezliklerini görüp anlayabilecekleri eleştiri-özeleştiri yapma, kişiliklerı netleştirme, çalışmaları düzenli olarak gözden geçirme, bunun için rapor-talimat-denetim sistemine işlerlik kazandırma, ilişkilerde resmiyeti ve ciddiyeti oturtma, gerçekci işbölümü yaparak örgütü halkın içine kök salacak düzeyde geliştirme, halkın ve kadroların kendi eğitimlerini belli bir düzeyde de olsa geliştirme görevleri yürütülmemiştir. Bir tek toplantı sistemi işletilebilseydi, kadrolar bu görevlerine sahip çıkıp toplantıları yapsaydı ve bu toplantılara rollerini oynatsaydılar bütün bu yetmezlikler bu kadar kronikleşmez, örgüt sağlamlaşır, sağlam ve net olan örgüt içinde hiçbir kişilik muğlak kalmaz, çalışmalar muğlak kalmaz, rotasından sapmazdı. Ama kadrolarmız partinin bir toplantı sistemini bile işletme sorumluluklarını ciddi anlamda yerine getirmemişlerdir. Yaptıkları toplantılar ya hiçbir çözüm gücü ve platformu olamamış ya da sorunları daha da büyüterek, karmaşıklaştırarak, muğlaklaştırarak sonuçlanmıştır. Bu nedenle cephe çalışanından kadrolarımıza kadar ve hatta halkımıza kadar herkes toplantıdan kaçar olmuştur. "*Yine mi toplantı? Yine aynı şeyleri tartışacağız, yine aynı kararları alacağız, yine bunları uygulamayacağız, yine neden kararlarımıza sahip çıkıp uygulamadığımız için suçlu olduğumuzu söyleyeceğiz*" diyebilecek duruma gelmiştir. Bu duruma gelinmesinde yönetici ve yürütücü kadrolarımızın payı belirleyicidir. Toplantı sistemi olmayan ve yürümeyen bir örgüt dünyanın hiçbir yerinde yoktur, ama bizde bu vardır. Bunu başarabilen de bizleriz. Kadro örgüt kurma, örgüt yaratma ve örgütü geliştirme görevine sahip çıkmamakla bindiği dalı kesmektedir. Zira çürük örgüt kadroyu da çürütür. Sağlam olmayan örgütün ne halka, ne de devrime verebileceği kalıcı ve istikrarlı bir hizmeti olamaz.

Bir kadronun en temel başarı ölçüsü örgüt yaratmaktır

Eğer senin örgütün sağlamsa, o seni de, halkı da, çalışmaları da geliştirir. Yok eğer sağlam değilse geriletir. Bir kadronun en temel başarı ölçüsü örgüt yaratmaktır. Ama bizim kadrolarımız kendilerini böyle bir görevin sahibi olarak görmüyorlar. Bunu hep üstten bekliyorlar. Çalıştıkları alan ve bölgelerde cephe birimleri yaratarak, çalışmaların niteliğine uygun biçimde gerçekçi işbölümleri yaparak, bu işbölümü temelinde çalışmaları yürütüp koordine ederek, bu birimlerin toplantılarını zamanında yapmalarını sağlayarak, bu toplantılarda neyin ne kadar başarıldığını açığa çıkartarak, kimlerin görevlerini ne kadar yaptığını, kimlerin savsakladığını netleştirerek, çalışmalara ilişkin pratik planlamalara ulaşarak ve böylece belli bir düzen ve disiplin altında denetim ve yönetim görevlerini yürütmeleri gerekirken, bu görevlerine sahijp çıkmamaktadır. Sanki bu görev kendisinin değilmiş ve sanki bir başkası gelip yapmak durumundaymış gibi görev karşısında çok iğreti durmaktadır. Kaba koşturmacılıkla, kaba emekle sanki her şeyi kurtarabileceğini sanmaktadır.

Ortada her tarafı delik deşik bir örgüt olduğu için, sağlam bir örgüt olmadığı için herkesin kovalarla taşıyıp doldurduğu fıçı bir türlü dolmamaktadır, dibinden sızıp gitmektedir. Onca harcanan zaman, çaba ve emeğin çoğu boşa gitmektedir, kalıcılığı olan örgüte dönüşmemektedir. Ortaya çıkartılan ise, bazı teknik sonuçlar olmaktan öteye gidememektedir. Bu tarz halkı da zorlayıp örgütten soğuttuğundan giderek bu teknik sonuçlarda da bir erimenin yaşanacağını şimdiden görüp anlamak zor değildir. Bu bakımdan kadro kendi bindiği dalı kesmekten bir an önce sıyrılmalıdır. Bir örgütçü olduğunu, en temel görevinin örgüt birimleri yaratmak olduğunu, bunları işletip kurumlaştırmak gerektiğini artık anlamak durumundadır. Örgüt kuramayan, çalışmaları örgüte maledemeyen kadro, yaratılan değerlerin bireysel sahiplenilmesinin de önüne geçememektedir. Hatta kendisi bu konuma düşmektedir. Şu kadar bilmem ne çıkarttım, şu kadar bilmem ne topladım diyerek hem çalışmanın sonuçlarını kendisine maletmekte, hem de bütün görevi bununla sınırlıymış gibi kendisini aldatmaktadır. Örgütü geliştirmedikçe, işletip büyütmedikçe hiçbir kadro kendisini "*görevlerimi yaptım*" diye aldatamaz.

Üste zamanında rapor ve bilgi vermeyen, ilişkilerini ve çalışmalarını denetime açmayan, denetleme görevini yerinde ve zamanında yapmayan, talimatların gereklerini anında yerine getirmeyen, görev alanından örgütsel gereklilik dışında sık sık ayrılan, derneklerden çıkmayan, örgüt adamı ve örgüt kadrosu olamaz. Böyle bir kadroya hiçbir parti veya sistemde rastlamak mümkün değildir. Ama bizim kadrolarımızın bu durumu tehlikeli düzeylerde yaşadıkları bir vakadır.

Ya sisteme göre olacağız ya da olacağız

Rapor-talimat sistemi olmayan bir örgüt olamayacağı gibi, bu sisteme girip onun içinde erimeyene de kadro denilemez. Sistem kuramadığımız gibi, kurulmuş sisteme de gelmiyoruz. Ve bu durum vahimdir. Ya sisteme göre olacağız ya da olacağız. Kendi gücümüzle bir sistem geliştirme gücümüz zaten yok, ama hazır sisteme gelmek için ciddi bir çabının sahibi olamamayı neyle izah edebiliriz? Düzen ve onun dayattığı sisteme çok rahatlıkla uyan kişiliklerimiz, halk ve devrim için gerekli olan kendi sistemine gelemiyor. Adeta sömürgeci emperyalistlerin "*ezilenler, emekçiler, hele de en iyi düşürdüğümüz Kürtler kendileri için bir sistem kuramaz, kendisini yönetemez, yönetilmeye muhtaçtır*" teorisini kanıtlamak için elimizden geleni yapıyoruz. Örgütsel işleyiş karşısındaki duruşumuzla bağıra bağıra "*bizden sistem adamı olmaz, bizden adam olmaz*" diyoruz. Örgütsel sorunlara ve çalışmalara fazla bir değer biçmiyor, önem vermiyoruz. Oysa örgüt olmadan ve bu örgüt sağlamlaştırılmadan hiçbir çalışmanın kalıcılaşamayacağı çok açıktır. Örgüt anlayışında netleşmeye büyük ihtiyacımız olduğu ortadadır. Bunu mutlaka eğitimlerle gidermek gerekmektedir. Pratik, örgütsel sorunlar üzerinden indirgenmeli, eğitimlerle bu sorunları asgari düzeye çekmek mümkündür ve bu temelde eğitimlere ağırlık verilmelidir.

Örgütsel sorunların temelinde yatan en büyük yetmezlik, ideolojiden ve düşünceden kopuk olarak görevlerin ve çalışmaların yürütülmesidir. Sanki düşünceden, ideolojik perspektiften kopuk bir çalışmanın harekete kalıcı bir şeyler kazandırması mümkünmüş gibi ideolojik çalışmalara önem verilmemektedir. Partisel gelişmeleri yakından izlememektedir. Bu nedenle büyük bir kafa karışıklığını yaşamaktadır. Kendisindeki bu kafa karışıklığını cephe çalışanlarına ve halka da bulaştırmaktadır. Hangi söz ve düşüncenin ucu nereye gidip dayanmaktadır, kime ve ne kadar hizmet etmektedir umrunda bile değil. Düşmanın yürüttüğü psikolojik savaş halk ve cephe çalışanları arasında olumsuz etkilenmelere yol açarken, bunları giderecek bir ideolojik aydınlatma ve propaganda çalışması dahi yürütmemektedir. İşbirlikçi-çete eğiliminin buradaki uzantılarıyla, sağcı, teslimiyetçi, liberal anlayışlarla her gün yüzyüze geldiği halde, bunlar karşısında bir ideolojik savaş yürütme sorumluluğu olduğunu görüp anlayamamakta, bunun gereklerini yerine getirememektedir. Partiyi ve onun merkezi yayın organı olan Serxwebûn'u izlemeyen, okumayan cephe çalışanları da kendi kafa karışıklıklarına göre halkın sorularını cevapladıklarından, hiçbir doğru, bilimsel değer ifade etmeyen düşüncelerini halka taşırdıklarından halkın kafası daha da karıştırılmaktadır. Bunu görüp izleyen kadrolarımız ise darlık ve sığlıklarından bu durum karşısında ya bu ipe sapa gelmez düşüncelere onay vermekte veya suskun kalmaktadırlar. Ya tepkisel çıkışlar içine germektedirler ya da her zaman olduğu gibi yine her şeyi üste havale etmektedirler. Bunda ideolojik geriliğinin ve apolitikliğinin ciddi bir payı olsa da esasta örgütsel, ideolojik hassasiyetten ve duyarlılıktan ciddi bir kopuş yaşandığı için, bu sorunlar karşısında seyirci konumuna düşme olayını yaşamaktadır.

Üstün yeterince kendi kadrosuyla ilgilenmemesi ve ideolojik-politik perspektiflerle kendi yapısını donatmaması bununla birleşince, hep kadro ve çalışan yapıdan pratik-teknik sonuçlar isteme tutumunda ısrar edince, mevcut duyarsızlık giderek kronikleşme sürecine girmiştir. Bunun mutlaka aşılması gerekmektedir. Bunu aşmanın yolu da üstün sürekli kendi yapısıyla ilgilenmesi ve kadroların kendi eğitimlerini düzenli olarak yürütmeleriyle mümkündür. Eğer kadro kendisini düzenli olarak eğitirse, cehpe çalışanlarını ve halkı doğru aydınlatabilir, özel savaşın yalan ve iftiraya dayalı propagandalarının olumsuz etkilerine karşı çalışan yapıyı ve halkı koruyabilir. Bunun yapılmaması nedeniyle çalışanlarda ve halkta öyle bir kafa karışıklığı ve moralsizlik gelişmiş durumdadır ki, bunu aştırabilmek için ciddi bir çalışma yürütmek gerekmektedir.

Hiçbir çalışma düşünceden kopuk geliştirilemez

Bununla birlikte düşünceden kopuk çalışmaları yürütmekle, çalışmaların canına okunmaktadır. Çok sıradan da olsa hiçbir çalışma düşünceden kopuk geliştirilemez. Bu biliniyor. Ama buna rağmen bu bizim kadro yapımızın çalışmalar karşısındaki duruşu böyledir. Fazla düşünme zahmeti göstermeden, bütün işler neredeyse alışkanlıklarla yürütülmektedir. Oysa yapılması gereken bunun tam tersidir. Bu konuda Başkan Apo'nun bizlere yönelik eleştirileri bilinmektedir. "*Alışkanlıklarınızla, babadan kalma yöntemlerle devrimin ve halkın işlerinin yapılabileceğinizi sanıyorsunuz. Bu çok yanlış. Eğer büyük düşünceniz yoksa, çalışmalırınız da büyük olmaz, büyümez*" demektedir. Yine Engels insan için "*politikleşmiş hayvan*" belirlemesini yapmaktadır. Politikleşmek düşünerek, hesaplayarak adım atmak demektir. Kaybetmemek için, kazanmak için plan yapmak ve uygulamak demektir. Bir devrimci kadro en politikleşmiş insandır. Düşünmeden, başını-sonunu hesaplayıp plan yapmadan asla adım atamaz. Çünkü o, bir davanın içindedir ve temsilcisidir. Atacağı her adım ister istemez davasına ya kazandıracaktır ya da kaybettirecektir. Atacağı adımın hiçbirisi de boşa gitmeyecektir. Doğruysa devrimin hanesine olumlu bir puan kazandıracaktır, yanlışsa düşmanın hanesine kazandıracaktır. Zira her söz, eylem ya da davranış son tahlilde de olsa bir amaca veya güce hizmet eder. Yani "*ben bir söz söyledim ya da bir eylem yaptım, kimseye hizmet etmedi*" diyemeyiz. Eğer söylenen söz ya da atılan adım parti ilkelerine veya politikasına göre değilse, kesinlikle düşmanınkine göredir ve ona hizmet eder. Bunun lamı cimi yok. Bu her yerde, herkes için geçerli olan bir yasadır.

Bu evrensel yasa karşısında kadrolarımızın duruşunun çok doğru ve yerinde olduğunu söylemek pek mümkün değildir. Her gün o kadar yerinde ve

"Örgütsel sorunlara ve çalışmalara fazla bir değer biçmiyor, önem vermiyoruz. Oysa örgüt olmadan ve bu örgüt sağlamlaştırılmadan hiçbir çalışmanın kalıcılaşamayacağı çok açıktır. Örgüt anlayışında netleşmeye büyük ihtiyacımız olduğu ortadadır. Bunu mutlaka eğitimlerle gidermek gerekmektedir. Pratik, örgütsel sorunlar üzerinden indirgenmeli, eğitimlerle bu sorunları asgari düzeye çekmek mümkündür ve bu temelde eğitimlere ağırlık verilmelidir."

doğru olmayan söz ve davranışlar içine giriyoruz ki, bu kadarını nasıl başarabildiğimize halkımız da şaşmaktadır. Toyluk, acemilik ve amatörlük kadrolarımızın adeta paçalarından almakta. Düşünmeden söylenen sözlerle, yeri gelmeden atılan adımlarla kendimizi rahatlıkla gülünç duruma düşürebiliyoruz. Düşünme zahmeti göstermeden alışkanlıklarla atılan adımlar başımızın belası.

Bir yarı-profesyonel cephe çalışanına söz geçirmek, onu çekip çevirmek, doğru yönlendirip çalıştırmak bir yana, yönetimi ve denetimi altına girebiliyoruz. Bunu farkettiğimizde de yetkiye dayanarak ve tepkiyle en olmadık davranışlar içine girebiliyoruz. Yitirdiğimiz saygınlığımızı yetki ve bastırmacılıkla yeniden kazanmaya ve otorite olmaya çalışıyoruz. Bir yanlışı yeni bir yanlışla düzeltmeye kalkışıyoruz. İki yanlışın bir doğru etmediğini düşünme zahmeti bile göstermiyoruz.

Alışkanlıklarımızla hareket ediyoruz

Çalışma tarzımızı ve yaklaşımlarımızı sorgulayacağımıza ve kendimize yöneleceğimize, yetmezliği dışımızda ya da karşımızdakinde arıyoruz. Sorgulamanın bu biçimi kadar tehlikeli ve yanlış bir yaklışım olamaz. Eğer kazanmak ve başarmak için değil de kaybetmek için çalışıyorsak, bu yöntemden daha mükemmel yöntem bulamayız. Her zaman yaptığımız gibi çözümde en kolay yöntemlere yapışıyoruz. Hiçbir yoğunlaşma istemeyen ve adeta bir refleks haline gelmiş olan alışkanlıklarımızla hareket ediyoruz. Nerede ve nasıl kaybettiğimizi, tarzımızın, yaklaşımlarımızın, dilimizin bunlarla ilişkisini sorgulamıyoruz. Zahmet edip de kendi üzerimizde durmuyoruz. Çığlığımızı görmekten adeta kaçıyoruz. "*Bu benim gerçeğim ve mutlaka aşmalıyım*" demeye dilimiz varmıyor. Kendimize toz kondurmayalım derken, daha çok toza dumana battığımızı görmek istemiyoruz.

Biraz görevin emrettiği kadar geniş düşünmeden, gerçekçi planlar yapmadan, inisiyatifli, tuttuğu işi koparan, çalışkan ve yaratıcı olmadan partinin verdiği konuma dayanarak otorite olmaya çalışmak en ucuz tutumdur. Bunun ne kadroya, ne de partiye kazandırabileceği hiçbir şey yoktur. Tam tersine partiyi de, kadroyu da yıpratmaktadır. Parti otoritesinin bu kadar ucuzlatılmasıyla bunun çok yakın ilişkisi vardır. Bir PKK'li konumuna dayanarak yaşamaz, buna asla tenezzül etmez. Ama halk ve cephe çalışanı karşısında biraz zorlanan kadrolarımız, "*üslubuna dikkat et ben kadroyum*" diyebilecek kadar insanı deli edecek basitlikler için girebilmektedir.

Kadrolarımız kendilerinin de bulunduğu bölge ve alanlardaki çalışmalar karşısında yeterince bir duyarlılık içinde de değiller. Birimler toplantısını mı yapmamamış, yaptıkları toplantılar rolünü mü oynamamış, sorunlar üst üste mi yığılmış, örgüt ortamı kimin ne olduğunun ve ne yaptığının anlaşılamayacağı kadar mı muğlaklaşmış sanki bunlar kendisinin meselesi değilmiş gibi oldukça ilgisiz, ölçüleri dayatmaktan uzak ve duyarsız bir konumdalar. Gözünün önünde her şey aşındırılırken, otorite ve disiplinin canına okunurken buna dur diyecek kadar örgüt kaygısı taşımamaktadır. Kendisi muğlak olduğu için ortamı netleştirememektedir. Eğer kadrolarmız kendilerini netleştirmiş olsalardı, örgüt ortamının muğlaklaştırılmasına izin vermezlerdi. Ortama ve kişiliklere netliği dayatırlardı. Bulundukları ve çalıştıkları ortama ayak uydurmaz, tersine ortamı ölçülere göre biçimlendirme savaşı verirlerdi. Girdikleri ortamı dönüştürüp düzeltirlerdi. Devrimciliğin bizatihi kendisi bu değil mi? Değiştirme ve dönüştürme gücü olmayanların devrimci oldukları söylenebilir mi? Adeta sıvı bir madde gibi girdikleri kabın biçimini alanların devrimci olduğu söylenebilir mi? Bir Apocu devrimci koşullara, koşulların zorluklarına boyun eğmez. Koşullar ne kadar zorlu veya rehavete uygun olursa olsun, ne zorluklar karşısında pes eder, ne de rehavetin kollarına kendisini teslim eder. Ancak bizim kadrolarımızın her iki durumda da içine girdikleri tutum pes edip ortama ayak uydurmaktır. "*Çok zor da olsa bu ortamla savaşmalı ve kazanmalıyım*" demiyor, "*rehaveti kırıp devrimci dinamizmi egemen kılmalıyım*" demiyor. Belki başlangıçta bir-iki hamle yaparak düzeltmek istiyor, ama tarzı ve donanımı buna yetmiyor. Ve hata üstüne hata yapıyor. Bütün iyi niyetine ve çabasına rağmen tarzı tutturamadığı için kendisini zor durumda bırakıyor. Tarzda yaşanan darlıklar, yaratıcılıktan uzak müdahaleler tepki yaratıyor. Doğru bir tarz tutturamadığı için güç olamıyor, yapının ve halkın gücünü yanına çekemiyor, tersine tekleşip yalnızlaşıyor.

Sabır ve çaba

Giderek düzeltme ve kazanma iddiasını yitiriyor ve sonuçta moralsizleşip kurtarmalık hale geliyor. Oysa adım atmadan önce yönetim ve çalışma arkadaşlarıyla ciddi toplantılar ve tartışmalar yapsa, sorunlara ve parti dışılıklara karşı hangi tarzda ve nasıl müdahale edilmesi gerektiği konusunda bir netleşme düzeyi yakaladıktan ve bir plan dahilinde sürekliliği olan bir mücadele geliştirse adım adım düzeltmeyi geliştirebilmek mümkün. Ama sorun ve yetmezliklere ilişkin ne ciddi, etkili ve netleştirme gücü olan tartışmalar yürütüyoruz, ne de sürekliliği olan sabırlı bir çabının sahibi oluyoruz. Bir kere söylemekle her şeyin ve herkesin düzelmesini bekliyoruz. Bu olmayınca tepkileniyoruz. Bunun mümkün olmadığını düşünmüyoruz. Hiçbir şeyin hemen ve kolayca düzelemeyeceğini, gelişip değişemeyeceğini anlamak istemiyoruz. Bir tek kendi gerçekliğimize, bizdeki gelişme ve değişmenin düzeyine baksak sorunların bir veya birkaç kez üzerinde durmakla aşılamayacağını anlayacağız, ama kendi gerçekliğimizi dahi gözönüne getirmiyoruz. Sorunları aşmaya ve bir gelişmeye yol açmaya yetecek bir çaba ve zamana ihtiyaç vardır. "*Ben söyledim, hemen şimdi düzelsin*" demek doğru değildir. Yılların birikerek kronikleşmiş sorunlarını bir-iki eleştiriyle düzeltebilmek mümkün değildir. Gerçekçi olmak gerekmektedir. Her sorunu aşmak için yeterince zamanın ve oldukça etkili bir çabanın gerektiğini anlamak gerekmektedir. Bunun anlamı sabırlı olmaktır, doğru tarzda bir müdahale gücü olmaktır. Ama kadrolarımızın ne yeterince sabrı var, ne de çabası. Bir-iki müdahalenin ardından hem sabırdan, hem de çabadan düşüyor, umudunu ve kazanıp düzeltebileceğine dair inancını yitiriyor ve giderek başlangıçta kabul etmediği ortama ayak uyduruyor, onun içinde eriyor. Hızlı koşup çabuk yorulan acemi bir atlet gibi nefesini tüketiyor. Oysa koşulacak mesafeye göre temposunu ve nefesini ayarlasa, hangi sorun ne kadar çaba ve sabır gerektirir, ne kadar zaman gerektirir diyerek sorunların üzerinde yoğunlaşarak bir planlama dahilinde ve doğru tarzda kendisini işletse istediği sonuçları alabilecektir. Ne kendisini, ne de çalışan yapıyı zorlayıp daraltmayacaktır.

Öyle örneklere rastlanıyor ki, halkın önünde çalışan yapıyla son derece kırıcı, sekter ve dağıtıcı tartışmalara girilebiliyor. Böylece kendi saygınlığını ve otoritesini bir çırpıda yerle bir ediyor. Tepkilerin kaynağı haline gelebiliyor. Bu kadar tepki yarattıktan sonra bir daha toparlayıcı ve birleştirici, talimatları ciddiye alınan bir öncü konumuna gelemiyor. Bu sefer yeni bir başlagıç yapmak için yeni bir alana gitmek istiyor. Kaybettiklerini kaybettiği yerde bulma gücünü bile kendisinde yaratamıyor. Kendisini başarısız kıldıktan sonra aklı başına geliyor. Yapmadan ya da söylemeden önce düşünse bütün bunları yaşamayacak. Ama önce yapıyor ve söylüyor, sonra yanlış olduğunu gördükten sonra düşünüyor. "*Söyleyeceğim söz, atacağım adım nelere yol açar, nereye gider, kime ve nasıl hizmet eder?*" biçiminde hesap yapsa bütün bunları yaşamayacak, konumuna dayanarak söz geçirmeye kalkışmayacak ve gülünç durumlara düşmeyecek.

Bütün bunların bir sonucu olarak kadrolarımız kendilerini iyi planlamış pratik çaba ve yaratıcı emekleri ile otorite yapamıyorlar. Tersine yetkiyle yürümek istiyorlar. Yani inisiyatifiyle, çalışkanlığı, disiplini, ciddiyeti, fedakarlığı, mütevaziliği, düşünce ve söz gücüyle otorite olamayınca yetkiye dayanarak otorite kurmaya kalkışıyorlar. Bunu yapmakla hem partiyi, hem de kendilerini yıpratıyorlar. Eğer bugün örgüt otoritemiz bu kadar aşınmış ve gözden düşürülmüşse, bunu en alttan en üste kadar bütün kadrolarımızın örgüt, yetki, kadro ve değerlere yaklaşımıyla çok yakın bağlantısı vardır. Örgüt kaygısı güçlü olanlar, örgüte zarar verecek, otoritesini ve prestijini sarsacak bir tek söz söylemezler, en küçük bir yanlış adım atmamak için kılı kırk yararlar. Attıkları her adımın ve söyledikleri her sözün partiye maledileceğini bilirler. Duruşları özenli, titiz ve dikkatli olur. Yerinde geliştirdikleri söz ve davranışla, oturuş-kalkışlarıyla otoritelerini söze gerek olmadan kurup geliştirirler. Eğer duruşumuz ciddi, olgun, seviyeli, heybetli, dilimiz tatlı ve çekici, gerektiğinde sert, gerektiğinde alabildiğine esnek olmazsa ne bizi, ne de adına hareket ettiğimiz gücü kimsenin ciddiye almasını bekleyemeyiz. Beklemeye de hakkımız olmaz. Ama bizim duruşumuz malesef böyle değil. Dağınık, kendine güvensiz ve iddiasız duruşumuzla, zaman zaman gerekmediği halde yaptığımız çıkışlarla kendimizi de, örgütü de zor durumda bırakıyoruz. Buna hakkımız olmadığını bilmek zorundayız.

Bir militanın en temel görevi sorunlar karşısında çözüm gücü olmaktır

Kimilerimizin duruşu ise tam bir dayanışmacı, dost duruşu. Sanki bu mücadele ile kurtulacak olan biz değilmişiz, halkımız ve ülkemiz değilmiş gibi gevşek, aldığı işi sonuna kadar götürmeyen, el attığı sorunları çözüme kavuşturmadan yarım bırakan, adeta "*bana ne, gelsin bu sorunlara yol açanlar çözsün*" tarzındaki duruşumuzla asla halkın ve yoldaşlarının umut bağlayamayacağı kişilikler olduğumuzu kanıtlamak istiyoruz. Sanki kendimizi doğru çalıştırıp işletsek bir yerlerimiz eksilecekmiş gibi, öcüden kaçar gibi sorunlardan kaçıyoruz. Halbuki bir devrimci kadronun, militanın en temel görevi sorunlara güç getirip çözmektir, sorunlar karşısında çözüm gücü olmaktır. Biz ise "*sorunlar bize bulaşmasın da, ne olursa olsun*" diyoruz.

Kişisel kaygılarımızdan yol bulup geçebilmek mümkün değil. Kaygının bu kadarı bırakın bir kadroyu, örgütü, devrimi ve halkı bitirmeye yeter de artar. Herkes biraz bizim kadar kişisel kaygılarına gömülse, ortada örgüt ve devrim kaygısı, görevi başarma ve sonuç alma adına bir tek şey kalmaz. Dolayısıyla ortada örgüt kalmaz. Bir örgütü batırıp bitirmek istiyorsak bir tek kişesel kaygılarımızı esas alarak yürümemiz yeterlidir. En büyük toplumsallığı ve kolektif sorumluluğu ifade eden örgüt olgusu karşısında en olmayacak bir duruş varsa, o da kişisel kaygılarla hareket etmektir. Bu çok somuttur. Ve tek devrimci tutum, örgütsel kaygılarla hareket etmektir. Hem örgüt içinde olacaksın, hem ona dayanarak yaşayacaksın, hem onun itibarıyla saygı, izzet, ikram göreceksin, hem de ona karşı ciddi, büyük kaygıların sahibi olmayacaksın, bu kabul edilemez! Ve bunun devrimcilikle zerre kadar ilişkisi yoktur, olamaz. Zira devrimci olmak demek, kendisi ile ilgili kaygılarını aşmış adam olmak demektir, örgüt ve devrim kaygılarıyla ayakta duran adam olmak demektir.

Örgüt olarak yaşadığımız sorunların köklerinde büyük oranda bu anlayış yatmaktadır. Bu gerçekliği yaşayan kadro yanlış yapan, parti ölçüleriyle oynayan, onun otorite ve disiplinini aşındıran, karar ve talimatlarını tartıştıran, dedikodu, çekiştirme ve didiştirmeyle ortamı bozan, çalışmalara kendilerini katmayan, keyfiyetçi, rahatına düşkün kişiliklerin üstüne gitmiyor, örgütü dayatmıyor, hesap sormuyor. Her yapanın yaptığı yanına kalınca bundan herkes cesaret alıyor ve nasıl olsa kimse kimseden hesap soracak durumda değil anlayışıyla hareket ediliyor. Cephe çalışanları bu durumu görüyor ve herkes biraz suça batmış, önce kadrolar kendi hesaplarını versinler anlayışıyla o da her şeyi adeta kalbura çeviriyor. Ne doğru düzgün halka çıkıyor, ne halkın beklentilerine cevap olma sorumluluğu duyuyor, ne en sıradan teknik çalışmaya kendini ciddi anlamda katıyor, ne de kadroya saygılı yaklaşıyor. Birçok cephe çalışanımız kendisinin bilmesi ve başkalarına taşırmaması gereken örgütsel sırları ahbapçavuşlarına, hemşehrilerine, giderek herkese hiçbir vicdan azabı duymadan taşırabiliyor. Toplantılarda alınan kararları ve tartışılan konuları her tarafta çok rahatlıkla tartışabiliyor. Bu çalışanlar bozmak için gösterdikleri çabanın binde birini geliştirmek için kullansa, büyük gelişmelere yol açabilecekleri çok açıktır. Cephe örgütlerini, halk komite ve birimlerini yaratma görevi kendisine aitken, dönüp bunun yüzüne bile bakmıyorlar. "*Gelsin kadrolar yapsın, şu üst birim, bu üst kurum yaratsın*" diyecek kadar iş çığırından çıkarıyor. Bütün bunları oldukça dikkatli izleyen halk ise, giderek örgütten daha çok soğuyor, tepkileniyor. Örgüte ve kadrolara güvenden ve inançtan düşüyor.

Bir tek kişisel kaygının giderek bu olumsuzluklara yol açmaya yettiği ortadayken, buna rağmen kişisel kaygılarla yaşama ve hareket etmede ısrar artık bilinçli olarak zarar verme olarak ele alınmak durumundadır. Örgüte ve halka bu kadar zarar verme hakkını kendimizde göremeyiz. Kimsenin böyle bir hakkı yoktur. Hizmet etme, geliştirme, düzeltme ve kazanma hakkı dışında kimsenin zerrece başka bir hakkı olmadığı bilinmek ve gerekleri ne pahasına olursa olsun yerine getirilmek durumundadır.

Özellikle içinden geçtiğimiz bu süreçte göreve göre olmayan, örgüte göre olmayan, halkın kabul edebileceği düzeye gelemeyen hiçbir katılım biçimi kabul edilemez. Halk ve parti olarak başımız bunca beladayken, canalıcı ve ateş gibi kavurucu bir süreçten geçerken ne kadrolarımızın, ne de cephe çalışanlarımızın bu duruşu ve yürüyüşü kabul edilemez. İçinden geçilen süreç öyle bir süreç ki, kimsenin gözünün yaşına bakmıyor. En küçük hata kabul etmiyor. Parti Önderliğimiz, partimiz ve halkımızın tasfiyesi için uluslararası komplonun acımasızca tırmandırıldığı, bunu gerçekleştirebilmek için en amansız planların geliştirildiği bir süreçte, büyük ya da küçük hiçbir hataya, yetmezlik ve yanlışa seyirci kalamayız. Kendimizi ve yoldaşlarımızı doğru çalışmaya çekmek, başarıya zorlamak zorundayız. Yanlış yapanın, hele de bunda ısrar edenin, çalışmaları geriye çekenlerin gözünün yaşına bakamayız. Başkan Apo'nun can güvenliği ve özgürlüğünü kazanmaya kilitlenmek durumundayız. Bu gündem temelinde yapılan merkezi ve yerel düzeydeki bütün eylemlilikleri başarıyla yürütmek bizler için namus borcudur. Bütün dünya gericiliğinin karşısında birleşip tarihte bir benzerine rastlanmamış düzeyde gerçekleştirdikleri uluslararası bir komployla esir aldığı Önderliğimizi koruyup kurtarabilmenin çok ağır ve zor bir görev olduğu ortadadır. Bu dünyada ayak basabileceği bir karış toprak bırakılmayan ve gittiği her yerde ağırlığı kaldırılamayan Başkan Apo'yu yeniden özgürlüğüne kavuşturmaktan daha ağır bir görevin olabileceğini düşünmek bile abestir.

Artık kendimize göre olmaktan vazgeçmeliyiz

Bu gerçekliğin asgari olarak bizlere yüklediği görev nedir? Yorulmak bilmez bir tempoyla çalışmalara yüklenmek, yaratıcılığımızı ulaşabileceği en üst düzeye yükseltmek, bunun için büyük yoğunlaşmak ve örgütü önerilerimizle beslemek, halkı ve yapıyı sürekli moralli tutmak ve asla rehavete izin vermemek değilse nedir? Eğer kadrolarımız bu fırsatı doğru ele alıp doğru değerlendirebilirlerse hem kendi yetmezikliklerini aşabilecek, hem halkın kabul edebileceği birer öncü kişilik düzeyine yükselecek, hem de örgütün ve yapımızın güvenini kazanacaklardır. Halkın, örgütün ve yapımızın da bize layık gördüğü ve yakıştırdığı budur. Biz, bize yakıştırılan bu yüceliğe layık olmak durumundayız. Artık kendimiz için ve kendimize göre olmaktan vazgeçmenin bütün imkanları bu kadar güçlüyken, süreç ve onun dayattığı görevler hepimize büyük dava ve eylem adamı olmayı dayatırken bundan daha fazla kaçamayacağımızı görmek ve anlamak zorundayız. Şaka değil, Parti Önderliği'nin yaşamı üzerinde oyun oynanıyor. Düşman O'nu idam edebilmek için karar vermiş bulunuyor. Bunu gerçekleştirebilmek için içeride ve dışarıda bütün hazırlıklarını büyük bir hızla sürdürmektedir. Halk ve bireyler olarak her şeyimizi ve bütün hazırlıklarımızı borçlu olduğumuz Parti Önderliği'ne karşı öyle sıradan sahiplenme ve bunun sıradan çabasıyla ne düşmanı kararından vazgeçirebilmek mümkündür, ne de O'na karşı sorumluluklarımızı yerine getirebilmemiz mümkündür.

Bu büyük ve tarihi görevin altında ezilmeden onurla kalkabilmek için bütün parti kadarolarımızın ve cephe çalışanlarımızın görevlere fedaice yüklenmeleri, en büyük fedai olan Başkan Apo'ya layık olmaları kadar, bütün insanlığa ve özellikle uluslararası emperyalist güçlere kimlerle karşı karşıya olduklarını hatırlatıp kavratmamız gerekmektedir. Ulusal Önderliğimiz ve halkımızın üzerine yaptıkları tehlikeli hesapları bozmak için Apocu tarzda yüklenmek zorunda olduğumuzun derin bilinciyle yüklenelim ve kazanalım! Hiçbir parti, sınıf ve Apoculuk dışı gerilik ve yetmezliği kendimize yakıştırmayalım!

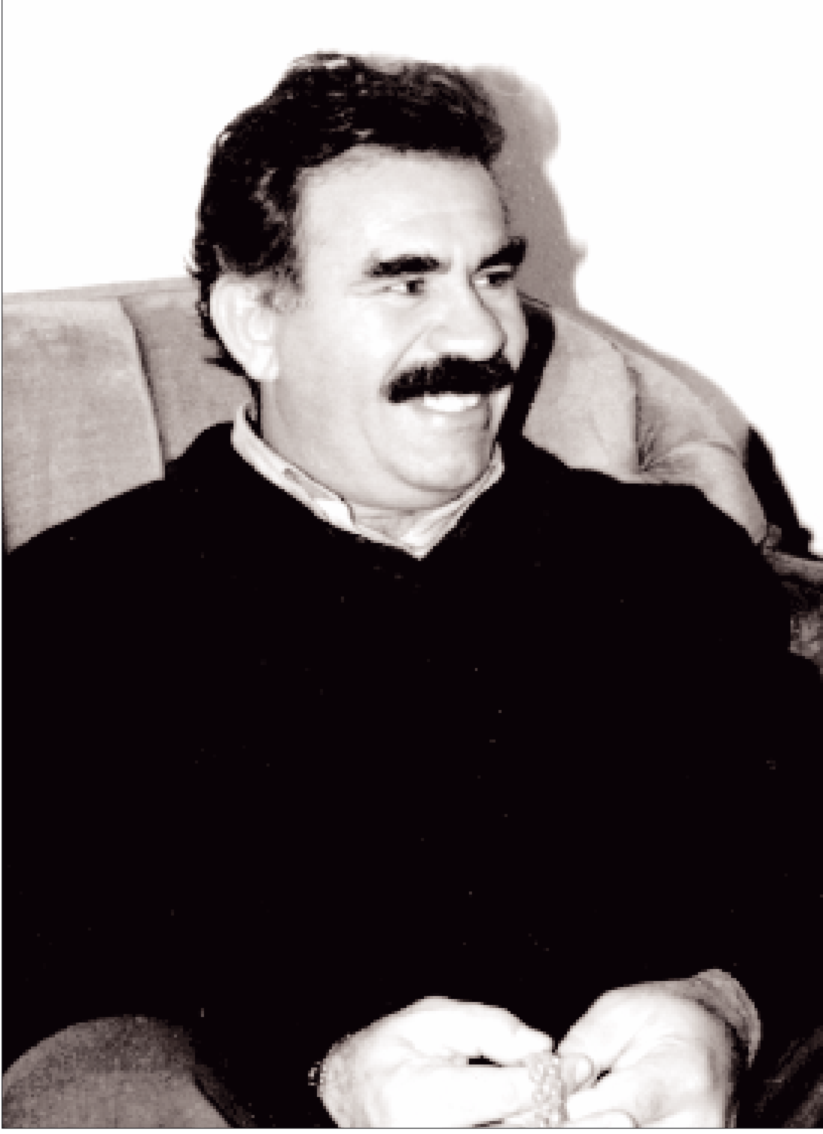
> ***"Eğer kadrolarmız kendilerini netleştirmiş olsalardı, örgüt ortamının muğlaklaştırılmasına izin vermezlerdi. Ortama ve kişiliklere netliği dayatırlardı. Bulundukları ve çalıştıkları ortama ayak uydurmaz, tersine ortamı ölçülere göre biçimlendirme savaşı verirlerdi. Girdikleri ortamı dönüştürüp düzeltirlerdi. Devrimciliğin bizatihi kendisi bu değil mi? Değiştirme ve dönüştürme gücü olmayanların devrimci oldukları söylenebilir mi?"***

Serxwebûn Yazışma Adresi:
AGRİ POSTBUS 2032
3800 CA Amersfoort/
HOLLAND

ASRIN DAVASINDA

Başkan Apo ile bütünleşelim

● *PKK Başkanlık Konseyi*

● *baştarafı 1. sayfada*

Böyle geçmişi aşan yeni bir sürece girmiş bulunan TC'nin bu yeni politikalarının nasıl oluşacağını belirleyecek ve netleştirecek temel süreç Başkan Abdulllah Öcalan yoldaşın mahkeme süreci olacaktır. TC'nin mahkemeye yaklaşımı, yani bu süreçte Kürt sorununa ilişkin alacağı tutum onun iç ve dış yönelimlerinin özünü oluşturacak ve politikalarının uygulama düzeyini belirleyecektir. Partimizin yürüttüğü mücadale temelinde Kürdistan'da ortaya çıkan gelişmeler ve bunun seçimlerde ortaya çıkardığı yerel-siyasal yapılanma, Türkiye'nin yönelimleri açısından Kürt sorununu kilit sorun haline getirmiştir. Bu noktada şunlar söylenebilir:

a) Eğer TC devleti mahkeme sürecine olumlu yaklaşırsa, yani Başkan Apo'nun çalışmalarını temel sorun olan Kürt sorununun çözümünde tarihsel fırsat olarak görür ve bu temelde Kürt sorununun demokratik çözümüne yönelirse bu durum Türkiye potansiyelinin tamamen aktifleşmesine ve Kürt potansiyeli ile birleşmesine yol açacak. Bu da 21. yüzyıla girerken Türkiye'de liberal demokrasi, toplumsal barış ve istikrarın en ileri düzeyde gelişmesini ve dışa yönelik ekonomik ve siyasi açılımın alabildiğince ilerlemesini doğuracaktır. Bu durum yeni yüzyıla Türkiye'nin çok büyük bir atılım yaparak girmesi anlamına gelir. Bu Türkiye için oluşmuş tarihsel bir şanstır ve onbeş yıldır kesintisiz olarak süren savaş artık böyle bir çözümün sağlanması için gereken olgunluğa ulaşmıştır.

b) Bunun tersi olarak mahkeme sürecine olumsuz yaklaşılırsa, yani Başkan Apo'nun oluşturduğu çözüm şansı doğru değerlendirilmez ve Ulusal Önderliğimiz şahsında Kürt ulusal iradesi ezilmeye, katledilmeye, soykırımdan geçirilmeye yönelinirse bu durum onlarca yıl sürecek olan bir Türk-Kürt düşmanlığının gelişmesine ve oluşan Türkiye potansiyelinin Kürdistan'daki savaşta tükenmesine yol açacaktır. Bu durumda Türkiye kendi gücünü kendi içinde tüketmiş olacak, dışa yönelik ekonomik ve siyasi açılımlarını başarı ile yapamayacak, hiç değilse baskı ve anti-demokratizm hakim hale gelecektir. Bu temelde Başkan Apo'ya yaklaşım sadece Kürt ulusal varlığı ve geleceği açısından değil onunla birlikte Türkiye'nin geleceği açısından da belirleyici düzeydedir. Başkan Apo şimdiye kadar yaşanan savaşta bir denge ve aşırılıkları önleme gücü olduğu gibi şimdi de Türkiye'nin iç istikrarı açısından belirleyici bir güçtür. Bu nedenle de Başkan Apo'ya olumsuz yaklaşıp etkisi silinmeyecek olan bir düşmanlığı doğuracak, olumlu yaklaşım ise Türkiye'de istikrara, barışa, demokratizmin gelişmesine, her alanda yeni açılımlara ve bunda Kürt gücünün kazanılmasına yol açacaktır.

2) Genel Başkan Abdullah Öcalan yoldaş kendisinin çerçevesini çizdiği biçimde başlattığı 1 Eylül sürecine hâlâ bağlı olduğunu açıklamaktadır. Bilindiği gibi bu sürece 9 Ekim ve 15 Şubat komploları dayatılarak süreç boşa çıkarılmak, Genel Başkanımız çalışmaz hale getirilerek partimiz bölünmek, parçalanmak, mücadele edemez duruma düşürülmek ve tasfiye edilmek istenmiştir. Partimizin bu biçimde etkisiz kılınması ve Kürt sorununun bu tarzda bastırılması hedeflenmiştir. Ancak geçen üç aylık süreç bu hedefin gerçekleşmediğini, böyle bir hedefe ulaşmanın kolay ve hatta mümkün olmadığını, partimizin dimdik ayakta ve daha aktif mücadele eder güçte olduğunu herkese göstermiştir.

Kendisine yönelen böyle kapsamlı saldırılara karşı partimiz tarihi 6. Kongre'sini başarıyla tamamlayarak en büyük cevabı vermiştir. Kuzey Kürdistan'da, Türkiye metropollerinde, Kürdistan'ın diğer parçalarında ve dünyanın dörtbir yanında halkımız 15 Şubat'ta başlattığı büyük serhildanını düşmanını kahredecek, dostuna coşku ve umut verecek, görevinde duyarlılık herkesi hayranlık uyandıracak düzeyde geliştirmiştir. Tüm partimiz, gerillamız ve halkımız büyük bir fedaileşme hamlesini yaşamış, gerçekleşen fedai eylemleri ile gerillamızın başarılı direnişi düşmana oldukça ağır darbeler vurmuştur. Gençliğin bir çığ gibi gelişen katılımı ile gerillamız önemli bir büyüme sürecine girmiş, partimiz örgütsel yeniden yapılanma çalışmalarını önemli ölçüde geliştirmiştir. Bütün bunlar Önderlik yönetiminden yoksun kılındığında, partimizin dağılıp tasfiye olacağının umut ve hesap edildiği üç aylık süreçteki gelişmeler olmaktadır. Bu biçimde partimiz kendini yeniden üretme, örgütleme, sistemleştirme ve direnişi geliştirme gücünde olduğunu göstermiş, bir kez daha böylece kendini kanıtlamıştır.

Bu gerçek gösteriyor ki partimizin yenileceği ve tasfiye olacağı umut ve beklentileri boştur. Başkan Apo artık partimize, tüm parti militanlarına içerilmiştir. Apocu çizgide kendini eğiten, donatan ve örgütleyen partimiz, bu yeni mahkeme sürecine kendini bir kez daha kanıtlamış olarak girmekte ve bu temelde sürece olgunca yaklaşmayı ve Kürt sorununun çözümüne yönelmesi için TC'ye bir kez daha şans tanımayı esas almaktadır. Bu çerçevede şunları belirtebiliriz:

a) Partimiz, Genel Başkan Abdullah Öcalan yoldaşın geliştirdiği 1 Eylül sürecine, yine 6 Mart '99 tarihli 8 maddelik demokratik çözüm paketine ve bu temelde yürüttüğü çalışmalara bağlıdır. Her alandaki bütün çalışmalarını bu temelde Önderlik politika ve çalışmalarına kilitlenmiş olarak yürütmektedir.

b) Kontrollü bir mücadele esprisi içerisinde ve karşılık bulduğu ölçüde mahkeme süreci boyunca intihar eylemleri yapılmayacak, sivil hedeflere yönelik saldırın olmaması için çalışılacak, gerilla aktif savunma konumunda direnişini sürdürecektir.

Askeri hazırlıklarımız her alanda ve her düzeyde tüm yoğunluğu ile sürecektir. Daha sonraki tutumumuz TC'nin göstereceği yaklaşımlara bağlı olacaktır.

3) Herkesten önce gerillamız bu süreci ve yaklaşımlarımızı doğru kavramalı ve kendisini yeterli bir cevap haline getirmeyi bilmelidir. Önderliksiz Yaşam ve Zafersiz Kürdistan Olmaz şiarı doğrultusunda ve belirlenmiş askeri ölçülerimiz temelinde gerilla direnişimizi aktif olarak sürdürmek esastır. Tüm gerilla birliklerimiz bu esas temelinde aktif hareket etmeli, kendini eğitip örgütleyerek ve yeni güçler katıp kendini sürekli büyüterek gelişimini sürdürmeli. Geçmişte zaman zaman ortaya çıkan ve mücadelemize zarar veren hata ve olumsuzluklara bu süreçte asla meydan vermemeli ve uzun süredir yürüttüğümüz hazırlıkları etkili bir direnişe dönüştürerek, Başkan Apo ile sağlam bir bütünleşmeyi gerçekleştirmelidir.

Yine halkımızın bu süreci doğru anlaması ve kendini etkili bir cevap haline getirmesini bilmesi çok büyük bir öneme sahiptir. Süreç asla durgunluk, eylemsizlik, duyarsızlık süreci değildir. Tersine barışçıl temellerde en etkin ve en yaygın mücadelenin yürütülmesi gereken bir süreçtir. Unutmayalım ki Başkan Apo'nun demokratik-barışçıl çözüm çabalarını ancak kapsamlı bir barış mücadelesi ile zafere götürebiliriz. Bu nedenle her alandaki tüm halkımız Başkan Apo'ya Özgürlük ve Kürdistan'a Barış şiarı doğrultusunda kendisini örgütleyip harekete geçirmeli, en küçük imkanı ve fırsatı bile kullanarak ulusal kimlik ve barış talebini her yerde yükseltmeli, barışçıl kitlesel mücadeleyi sürekli geliştirerek Başkan Apo ile daha sıkı kenetlenmelidir.

Özellikle yurtdışındaki halkımız mahkeme sürecinde de daha önceki süreçlerde olduğu gibi, hatta ondan çok daha fazla kendisine görev düştüğünün bilinciyle hareket ederek, Başkan Apo'ya Özgürlük ve Kürdistan'a Barış kampanyasına aktif olarak katılmalı ve bu kampanyayı her alanda geliştirmeli, Başkan Apo'nun çağrılarını en geniş insanlığa ulaştırabilmek için tam bir seferberlik ruhu ile hareket etmeli ve geliştirdiği büyük dayanışma hareketi ve mücadelesiyle Başkan Apo ile bütünleşmelidir.

Mahkeme süreci, ulusal düzeyde birlik ve dayanışmayı en ileri düzeyde geliştirmemiz gereken bir süreçtir. Hem Ulusal Önderlik'le bütünleşmek, hem de Başkan Apo'nun demokratik çözüm arayışlarını ulusumuz için büyük tarihsel değere sahip olan bu çabayı başarıya götürebilmek için ulusal düzeyde bu anlayışla hareket etmek zorunludur. Bu doğrultuda yıllardır hazırlık çalışmaları yürütülen Ulusal Kongre'yi bu süreçte başarı ile gerçekleştirip ilan etmek, yine Ulusal Kongremizin tüm çalışmalarını bu anlayışla ele alıp mahkeme sürecinde Başkan Apo'nun yürüttüğü Kürt sorununa demokratik çözüm çalışmaları ile bütünleştirmek ulusal varlığımız ve geleceğimiz açısından çok büyük öneme sahiptir. Bu çerçevede partimiz hiçbir ayrım yapmaksızın Kürdistan'ın tüm ulusal-siyasal güçlerini, tüm parti ve şahsiyetlerini ulusumuz açısından böyle kritik bir süreçte gerçekleşen ve tarihsel roller oynayacak olan Ulusal Kongre çalışmalarına katılmaya, tam bir birlik ve uyum içinde kongre çalışmalarını doğru bir çizgide ve sonuç alıcı adımlarla yürütmeye çağırır.

> "Bu gerçek gösteriyor ki partimizin yenileceği ve tasfiye olacağı umut ve beklentileri boştur. Başkan Apo artık partimize, tüm parti militanlarına içerilmiştir. Apocu çizgide kendini eğiten, donatan ve örgütleyen partimiz bu yeni mahkeme sürecine kendini bir kez daha kanıtlamış olarak girmekte ve bu temelde sürece olgunca yaklaşmayı ve Kürt sorununun çözümüne yönelmesi için TC'ye bir kez daha şans tanımayı esas almaktadır."

Mahkeme süreci ve Başkan Apo'nun büyük bir olgunluk ve özveri ile yürüttüğü çözüm arayışı, Türkiye'nin kilitlenmiş sorunlarının çözümünde bir anahtar durumundadır. Türkiye'nin istikrarı; gücünü doğru kullanması ve geleceği bu anahtar soruna nasıl yaklaşacağı ile belirlenecektir. Tüm Türkiye kamuoyunun yöneten ve yönetilenlerinin, siyasal ve demokratik çevrelerinin kendileri için tarihi önemde olan bu gerçeğe doğru yaklaşmaları ve tarihte ender yakalanabilen bu fırsatı doğru değerlendirmeleri büyük öneme sahiptir. Tarihsel sorunları çözen güçlere yakışan büyük bir olgunlukla her türlü duygusal ve tahrik edici yaklaşımlardan uzak durarak soruna çözümleyici yaklaşım göstermek büyük gelişmelerin önünü açacaktır. Bu temelde partimiz tüm Türkiye kamuoyunu, sürece olgun ve doğru yaklaşmaya, Türk siyasal güçleri de Başkan Apo'nun Türkiye'nin geleceğini belirleyecek çaba ve yakaşımlarına olumlu karşılık vermeye çağırırız.

Genel Başkanımızın anlayışı ve mücadelesi en geniş açılımlı bir demokratizm olarak tüm insanlıkla bütünleşmiş durumdadır. Bu çerçevede temsil ettiği Kürt sorununun çözümü artık tüm dünyayı ilgilendiren ve dünyadaki demokratik gelişime bağlı olup ona hizmet eden bir olaydır. Bu anlamda Kürt sorunu ve Başkan Apo gerçeği tüm dünya demokratik güçlerinin bir parçasıdır. Başkan Apo'ya Özgürlük ve Kürdistan'a Barış şiarı bugün tüm dünyayı ilgilendiren ve dünya demokratizmin yönlendiren, kendini demokratizmin ölçüsü haline getiren bir şiar durumundadır. Şimdi bu şiar çerçevesinde mücadele etmek tüm ilerici demokrat güçlerin vazgeçilmez bir görevi olmalıdır. Partimiz ve halkımız, tüm dostlarımızı ve demokratik çevreleri, Kürdistan ve Başkan Apo gerçeğini doğru kavramaya, bu gerçekle bütünleşerek demokratik görevlerine sahip çıkmaya ve böylece tarihi bir sorunun barış içinde çözümüne katkı sunmaya çağırır.

Genel Başkanımızın mevcut durumu, temsil ettiği Kürt sorununun içinde bulunduğu durumu açıkça gözler önüne sermiştir. Bu durumun yaşanmasında en az TC kadar başta ABD ve Avrupa Birliği olmak üzere diğer dünya devletleri de sorumludur. Tarih içinde Kürt sorununu böyle çözümsüz kılan ve içinden çıkılmaz hale getiren bu güçler, bugün de sorunun çözümünü geliştirmeye çalışan Başkan Abdullah Öcalan yoldaşa karşı böyle ağır bir sorumluluk içeren tutumu geliştirmişlerdir. Partimiz ve halkımız derin bir duygusal ve düşünsel bir etkilenmeyle karşılamış ve tepkilerini başlangıç düzeyinde ortaya koymuştur. Şimdi de bu durumun düzeltilmesini istemekte. Başta BM olmak üzere tüm dünya devletlerini tarihi sorumluluklarına sahip çıkarak gereklerini yerine getirmeye ve halkımıza karşı işlenmiş olan bu tarihsel haksızlığın düzeltilmesi çabalarına katkı sunmaya çağırmaktadır.

4) Partimiz başlatılan mahkeme sürecini böyle anlamlı bir mücadele yaklaşımı ile karşılamakta herkesi görev ve sorumluluklarına sahip çıkmaya davet ederek bu temelde sürecin Kürt sorununun demokratik çözümünün adım adım geliştirildiği bir süreç haline getirmesini istemektedir. Bunun için gereken her türlü çözümleyici, politik ve pratik yaklaşımı gösterecek büyük bir özveri ve kararlılıkla öncülük görevlerini başarı temelinde yerine getirecektir. Ancak bir yandan böyle bir mücadele içinde olurken, diğer yandan da kendini her koşulda ve her yöntemle mücadaleyi başarı ile yürütür hale getirecek, bunun hazırlarını her alanda ve yoğun bir biçimde yapacaktır. Sürecin doğru anlaşılması ve doğru karşılanması ancak bu biçimde olur.

Bu temelde tüm parti, ordu ve cephe güçlerimizi ve tüm halkımızı içinde bulunduğumuz süreci doğru anlamaya ve üzerimize yüklediği görevleri doğru belirleyip başarı ile yerine getirmeye her zaman her türlü mücadeleyi yürütecek düzeyde kendimizi sürekli hazırlıklı kılmaya ve bu esaslar temelinde Ulusal Önderliğimizle sımsıkı bütünleşmeye çağırıyoruz.

6 Mayıs 1999

Amed-Botan Şehitleri

AMED EYALETİ

● Adı, soyadı: **Nezir ERTUĞRUL**
Kod adı: **Nezir Ertuğrul**
Doğum yeri tarihi: **Eski Eruh, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Kasım 1998, Hasan Dink-Kulp**

● Adı, soyadı: **Yılmaz Tad**
Kod adı: **Şehmuz AĞIR**
Doğum yeri tarihi: **Lice, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri:**11 Kasım 1998, Hasan dink-Kulp**

● Adı, soyadı: **Mahmut DURMUŞ**
Kod adı: **Mervan Dersim**
Doğum yeri tarihi: **Suruç, 1967**
Mücadeleye katılım tarihi: **3 Nisan 1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Kasım 1998, Hasan dink-Kulp**

● Adı, soyadı: **Haki KIZILKAYA**
Kod adı: **Özgür Devrim**
Doğum yeri tarihi: **İzmir, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: : **11 Nisan* 1998, Hasan dink-Kulp**

● Adı, soyadı: **Recep DİNGİLLİ**
Kod adı: **Dilgeş Sabri**
Doğum yeri tarihi: **Afrin, 1968**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: : **11 Kasım 1998, Hasan dink-Kulp**

● Adı,soyadı: **Ümran KARATAŞ**
Kod adı: **Garzan Tolhıldan**
Doğum yeri tarihi: **Kurtalan, 10 Ocak 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **22 Ocak 1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Kasım 1998, Hasan dink-Kulp**

● Adı, soyadı: **Beşir KARAKUŞ**
Kod adı: **Xamgin Ayten**
Doğum yeri tarihi: **Silvan, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Kasım 1998, Hasan dink-Kulp**

● Adı, soyadı: **Cengiz DİKKAY**
Kod adı: **Havar Zınar**
Doğum yeri tarihi: **Baykan, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri:**11 Kasım 1998, Hasan dink-Kulp**

● Adı, soyadı: **Şehabettin IRMAK**
Kod adı: **Kahraman Hizan**
Doğum yeri tarihi: **Tatvan, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Kasım 1998, Hasan dink-Kulp**

● Adı, soyadı: **Nurhak UĞURLU**
Kod adı: **Aziz Botan**
Doğum yeri tarihi: **Eruh, 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **16 Ocak 1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Kasım 1998, Hasan dink-Kulp**

● Adı, soyadı: **Kenan GİRİÇ**
Kod adı: **Devran**
Doğum yeri tarihi: **Tatvan, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **8 Nisan 1998**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Kasım 1998, Hasan dink-Kulp**

● Adı, soyadı: **Ramazan KOHAÇ**
Kod adı: **Çiyager Serçiya**
Doğum yeri tarihi: **Silvan, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Ekim 1998, Kırıka-Sason**

● Adı, soyadı: **Lokman BATUR**
Kod adı: **Kendal Pervari**
Doğum yeri tarihi: **Pervari, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Aralık 1998, Kelî mezrası, Kızılağaç-Muş**

● Adı, soyadı: **Fesih DUMAN**
Kod adı: **Hayri Munzur**
Doğum yeri tarihi: **Dersim, 1967**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Ocak 1999, Batmış köyü-Hazro**

● Adı, soyadı: **Kadri TURAN**
Kod adı: **Hamza**
Doğum yeri tarihi: **Lice, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Ocak 1999, Batmış köyü-Hazro**

● Adı, soyadı: **Ramazan TOPÇU**
Kod adı: **Dıjvar Çiya**
Doğum yeri tarihi: **..., 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Ocak 1999, Batmış köyü-Hazro**

● Adı, soyadı: **Gülcan MENGÜÇ**
Kod adı: **Koçerin**
Doğum yeri tarihi: **Genç, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Aralık 1998, ...**

● Adı, soyadı: **Bengi AKIN**
Kod adı: **Kemal Garzan**
Doğum yeri tarihi: **Kozluk, 1959**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **Aralık 1998, Batman ovası**

● Adı, soyadı: **Ahdulhakim AVCI**
Kod adı: **Vedat Rohat**
Doğum yeri tarihi: **Ser... köyü-Bismil, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Mart 1999, Koçera-Kulp**

● Adı, soyadı: **Mukaddes İPEK**
Kod adı: **Zilan Rewşen**
Doğum yeri tarihi: **Batman, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Mart 1999, Arıcak**

● Adı, soyadı: **Osman ALTINDAĞ**
Kod adı: **Kendal Amed**
Doğum yeri tarihi: **Kulp, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Mart 1999, Golak-Sason**

● Adı, soyadı: **Murat KAZAN**
Kod adı: **Bağer**
Doğum yeri tarihi: **Amed, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri:**11 Mart 1999, Golak-Sason**

● Adı, soyadı: **İbrahim XAMO**
Kod adı: **Tayip Tolhıldan**
Doğum yeri tarihi: **Afrin, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Mart 1999, Golak-Sason**

● Adı, soyadı: **Muhharrem YILDIRIM**
Kod adı: **Aslan Rojhilat**
Doğum yeri tarihi: **Lice, 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **15 Ağustos 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Mart 1999, Golak-Sason**

● Adı, soyadı: **Fatih KAYA**
Kod adı: **Zuhat Berxwedan**
Doğum yeri tarihi: **Amed, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Mart 1999, Genç**

● Adı, soyadı: **Fikret AKAR**
Kod adı: **Muhammed**
Doğum yeri tarihi: **Bismil, 1968**
Mücadeleye katılım tarihi: **Ocak 1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Mart 1999, Şefenik-Genç**

● Adı, soyadı: **Figen YÜKSEK**
Kod adı: **Arya Dersim**
Doğum yeri tarihi: **İstanbul, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Mart 1999, Genç**

● Adı, soyadı: **Nesime YAMAN**
Kod adı: **Delila Goyi**
Doğum yeri tarihi: **Badın Köyü-Uludere, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1999, Hazek-Genç, Bölük komutanı, Eyalet YAJK yürütmesi**

● Adı, soyadı: **Evin BOĞA**
Kod adı: **Evin Umut**
Doğum yeri tarihi: **Yediveren köyü-Tatvan, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **Kasım 1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1999, Hazek-Genç**

● Adı, soyadı: **Muhsur ÇELİK**
Kod adı: **Dılovan**
Doğum yeri tarihi: **Bismil, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1999, Hazek-Genç**

● Adı, soyadı: **Emine UYGUN**
Kod adı: **Berçem Bote**
Doğum yeri tarihi: **Adana, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **20 Ağustos 1998**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1999, Hazek-Genç**

● Adı, soyadı: **Barış MERT**
Kod adı: **Alikar**
Doğum yeri tarihi: **Sason, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1999, Hazek-Genç**

● Adı, soyadı: **Meryem TAŞKIRAN**
Kod adı: **Jiyan Arjin**
Doğum yeri tarihi: **Silvan, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **9 Kasım 1998**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1999, Hazek-Genç**

● Adı, soyadı: **Xezal GÖÇ**
Kod adı: **Axin Tatvan**
Doğum yeri tarihi: **Beytuşşebap, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1999, Hazek-Genç**

● Adı, soyadı: **Recep KARAOĞLAN**
Kod adı: **Brusk**
Doğum yeri tarihi: **Çermik, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Mayıs 1999, Gorsi-Piran**

● Adı, soyadı: **Bayram ÇOLAKEL**
Kod adı: **Sipan**
Doğum yeri tarihi: **Muradiye, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1998**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1999, Hazek-Genç**

● Adı, soyadı: **Kadri İLHAN**
Kod adı: **Şevger**
Doğum yeri tarihi: **Bismil 1976**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Mayıs 1999, Gorsi-Piran**

● Adı, soyadı: **Medine GÜMÜŞ**
Kod adı: **Mizgin Sipan**
Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **8 Mart 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Mayıs 1999, Kulp**

● Adı, soyadı: **Güler KIZILKURT**
Kod adı: **Sozdar Serhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Taşlıçay-Ağrı, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Mayıs 1999, Gorsi-Piran**

● Adı, soyadı: **Yılmaz ÖZOĞLU**
Kod adı: **Çeko Ziyan**
Doğum yeri ve tarihi: **Çayköyü-Ergani, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Mayıs 1999, Gorsi-Piran, Takım Komutanı**

● Adı, soyadı: **Abdulhamit HENAL**
Kod adı: **Havar**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1969**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Mayıs 1999, Gorsi-Piran**

● Adı, soyadı: **Bedreddin ALDAN**
Kod adı: **Fırat**
Doğum yeri ve tarihi: **...1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Mayıs 1999, Gorsi-Piran**

● Adı, soyadı: **Leyla YALÇIN**
Kod adı: **Rodi**
Doğum yeri ve tarihi: **Elazığ, 10 Kasım 1973**
Mücadeleye katılım tarihi: **25 Mart 1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Mayıs 1999, Gorsi-Piran, Takım Komutanı**

● Adı, soyadı: **Mehmet SALİH Berkant**
Kod adı: **Hebun**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed, 1979**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Mayıs 1999, Gorsi-Piran**

● Adı, soyadı: **Halise ALİ**
Kod adı: **Ziyad Rauf**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1972**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Mayıs 1999, Gorsi-Piran**

● Adı, soyadı: **Saniye SÜLEYMANOĞLU**
Kod adı: **Raperin**
Doğum yeri ve tarihi: **Hazro, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Mayıs 1999, Gorsi-Piran**

● Adı, soyadı: **Heja YAŞLI**
Kod adı: **Melsa Serdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Hazro, 2 Nisan 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **9 Kasım 1998**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Mayıs 1999, Gorsi-Piran**

BOTAN ŞEHİTLERİ

● Adı, soyadı: **Tahir İLKE**
Kod adı: **Serhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak, 1979**
Mücadeleye katılış tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Nisan 1999, Silopi**

● Adı, soyadı: **Welat SARUHAN**
Kod adı: **Welat**
Doğum yeri ve tarihi: **Haseki, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Nisan 1999, Silopi**

● Adı, soyadı: **İlkay YILDIRIM**
Kod adı: **Serdar Kızılırmak**
Doğum yeri ve tarihi: **İstanbul, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **2 Ekim 1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Nisan 1999, Bilika/ Cûdî**

● Adı, soyadı: **Nizamettin KILIÇ**
Kod adı: **Bişar**
Doğum yeri ve tarihi: **Yığıntaş köyü, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Nisan 1999, Bilika/ Cûdî**

● Adı, soyadı: **Vasfiye AKTAŞ**
Kod adı: **Sema Yüce**
Doğum yeri ve tarihi: **Eski Eruh, 1985**
Mücadeleye katılış tarihi: **1998**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Nisan 1999, Besta Blûda**

● Adı, soyadı: **Hüznü OKŞAR**
Kod adı: **Dîlan Canda**
Doğum yeri ve tarihi: **Kowax köyü/ Cizre (K. Güney), 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992, Cizre**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1999, Giriyê Herizê/ Qatoyê Jirkî**

● Adı, soyadı: **Mehmet KÖSE**
Kod adı: **Kani Zap**
Doğum yeri ve tarihi: **Halfeti, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1999, Geliyê Pîran suyu/ Garisan**

● Adı, soyadı: **Sayın BAYRAM**
Kod adı: **Çekdar Zagros**
Doğum yeri ve tarihi: **Toçera köyü-Kulp, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 1999, Navyan tepe baskını/ Şırnak (Takım Komutan Yardımcısı)**

● Adı, soyadı: **Hasan BEKİR**
Kod adı: **Rohat**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobanî, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 1999, Navyan tepe baskını/ Şırnak**

● Adı, soyadı: **Aziz TANIT**
Kod adı: **Hamza Cûdî**
Doğum yeri ve tarihi: **Gundîkê Ramo/ Şırnak, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 1999, Bilika/ Cûdî (Tabur Komutan Yardımcısı)**

● Adı, soyadı: **Ercan EROĞLU**
Kod adı: **Çiya**
Doğum yeri ve tarihi: **Elazığ, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 1999, Bilika/ Cûdî (Takım Komutanı)**

● Adı, soyadı: **Yusuf TURAN**
Kod adı: **Rêzan**
Doğum yeri ve tarihi: **Gundîkê Melle-Uludere, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 1999, Bilika/ Cûdî**

● Adı, soyadı: **Vezir OSMAN**
Kod adı: **Şefal Çavreş**
Doğum yeri ve tarihi: **Dêrik, 1963**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 1999, Bilika/ Cûdî**

● Adı, soyadı: **Ömer KAMBER**
Kod adı: **Gerîlla**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 1999, Bilika/ Cûdî**

● Adı, soyadı: **Abdurrahman MÜZE**
Kod adı: **Akif Karker**
Doğum yeri ve tarihi: **Damlabaşı köyü-Eruh, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 1999, Bilika/ Cûdî**

● Adı, soyadı: **Hamdi YILMAZ**
Kod adı: **Mahsum**
Doğum yeri ve tarihi: **Kangal/ Sivas, 1979**
Mücadeleye katılış tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 1999, Bilika/ Cûdî**

● Adı, soyadı: **Seyitxan ALGAN**
Kod adı: **Doğan**
Doğum yeri ve tarihi: **Ömerli, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 1999, Bilika/ Cûdî**

● Adı, soyadı: **Rahime ARZU**
Kod adı: **Adar Cûdî**
Doğum yeri ve tarihi: **Spîndarok köyü/ Şırnak, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 1999, Bilika/ Cûdî**

● Adı, soyadı: **Mizgin MUHAMMED**
Kod adı: **Zelal Cûdî**
Doğum yeri ve tarihi: **Amûdê, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1998**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 1999, Bilika/ Cûdî**

● Adı, soyadı: **Leyla İbrahim HÜSEYİN**
Kod adı: **Berçem Xabûr**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1975**

Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 1999, Bilika/ Cûdî**
● Adı, soyadı: **Selva BUZDAĞ**
Kod adı: **Xwînda Şerzan**
Doğum yeri ve tarihi: **Çukurca, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 1999, Bilika/ Cûdî**
● Adı, soyadı: **Meysa ŞÊXA**
Kod adı: **Sosin Nûrhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 1999, Bilika/ Cûdî**
● Adı, soyadı: **Muhammed ALİKO**
Kod adı: **Ömer Ebubekir**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1958**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989 (1994 gerilla)**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 1999, Bilika/ Cûdî**
● Adı, soyadı: **Velit Muhammed REŞO**
Kod adı: **Seydo**
Doğum yeri ve tarihi: **Bazî, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mayıs 1999, Bilika/ Cûdî**

Xakûrkê Alanı

● Adı, soyadı: **Mehmet ...**
Kod adı: **Harun Qato**
Doğum yeri ve tarihi: **Güçlükonak, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991, Botan**
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Nisan 1999, Xakûrkê (Bölük Komutanı)**
● Adı, soyadı: **Hayri DENİZHAN**
Kod adı: **Welat**
Doğum yeri ve tarihi: **Dicle, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **Aralık 1998, Bursa**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Nisan 1999, Berbizina-Şehit Sîpan alanı/ Xakûrkê**
● Adı, soyadı: **Bahtiyar Hasan TUFIK**
Kod adı: **Helo**
Doğum yeri ve tarihi: **Süleymaniye, 1981**
Mücadeleye katılış tarihi: **5 Mayıs 1998, Kandil**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Mayıs 1999, Xakûrkê**

ERZURUM EYALETİ

● Adı, soyadı: **Kazım YILDIRIM**
Kod adı: **Sefkan Zaga**
Doğum yeri ve tarihi: **Diligüzel köyü-Tekman, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993, Erzurum**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Mayıs 1999, Kilise köyü/ Bingöl**
● Adı, soyadı: **Edip MERİÇ**
Kod adı: **Yaşar**
Doğum yeri ve tarihi: **Karlıova, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1996, Erzurum**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Mayıs 1999, Bingöl-Muş yolu Sinsor alanında yol kesme eyleminde**

MARDİN EYALETİ

● Adı, soyadı: **Fahri KILIÇ**
Kod adı: **Botan**
Doğum yeri ve tarihi: **Taşlı köyü-Savur, 1980**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995, Mardin**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Şubat 1999, Kerbo pusu da şehit**

Devrimin dili ve yüreği şehitler– II

Botan Şehitleri– II
● Adı, soyadı: **Hüseyin TEYMURTAŞ**
Kod adı: **Hacı**
Doğum yeri ve tarihi: **Hêtma (Basa) köy-Güçlükonak/ Şırnak, 1940**
Mücadeleye katılış tarihi: **1983**
Şehadet tarihi ve yeri: **Haziran 1989, Haruna-Gabar**
Görevi: **Milis**
● Adı, soyadı: **Abdurrahman VARÇİN**
Kod adı: **Xebat**
Doğum yeri ve tarihi: **Hewlêr köyü-Cizre, 1989**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **Nisan 1992, Cûdî**
● Adı, soyadı: **Yusuf BAYRAM**
Kod adı: **Serbest**
Doğum yeri ve tarihi: **Ortabağ köyü-Uludere, 1960**
Mücadeleye katılış tarihi: **1988**
Şehadet tarihi ve yeri: **1989, Kela Memê**
● Adı, soyadı: **Mesut ÇETİN**
Kod adı: **Yaşar**
Doğum yeri ve tarihi: **Nerweh köyü (Taşdelen)-Uludere, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **Temmuz 1990, Bestler**
● Adı, soyadı: **Cangır ÖZER**
Kod adı: **Çektar**
Doğum yeri ve tarihi: **Nerweh köyü (Taşdele)-Uludere, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Habur suyu**
Görevi: **Takım Komutanı**
● Adı, soyadı: **İsmet EKİNCİ**
Kod adı: **Devrim**
Doğum yeri ve tarihi: **Oğuz köyü-Beşiri/ Batman, 1965**
Mücadeleye katılış tarihi: **1988**
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Haziran 1993, Nivila köyü-Eruh**
● Adı, soyadı: **Ali ELÇİ**
Kod adı: **Serhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Hewlêr Köyü-Cizre, 1979**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Ocak 1992, Botan**
● Adı, soyadı: **Hayrettin ACAR**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Köşe köyü-Eruh**
Mücadeleye katılış tarihi: **1988**
Şehadet tarihi ve yeri: **Temmuz 1988, Çiyayê Reş**
● Adı, soyadı: **Ali SUBAŞI**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Suruç/Urfa, 1957**
Mücadeleye katılış tarihi: **1978**
Şehadet tarihi ve yeri: **1986, Govend dağı-Şemdinli**
● Adı, soyadı: **Mustafa UYAR**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Nerweh köyü (Taşdelen)-Uludere, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **1990, Botan**
● Adı, soyadı: **Sait İLMER**
Kod adı: **Hogir**
Doğum yeri ve tarihi: **Hewlêr köyü-Cizre, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **1991, Xinis köyü-Silopi**
● Adı, soyadı: **Nasır YAŞAR**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Hewlêr köyü-Cizre, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **1989, Cûdî**
● Adı, soyadı: **Musa ÖZDEMİR**
Kod adı: **Mervan**
Doğum yeri ve tarihi: **Zorova köyü-Eruh, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran 1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **1994, Mişarê**
● Adı, soyadı: **Mehmet OĞUZ**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Ayne köyü-Eruh, 1956**
Mücadeleye katılış tarihi: **1983**
Şehadet tarihi ve yeri: **1987, Mişarê**
● Adı, soyadı: **Hadi ...**
Kod adı: **Sozdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Mart 1993, Silopi**
● Adı, soyadı: **Mehmet BEKTAŞ**
Kod adı: **Musa**
Doğum yeri ve tarihi: **Hewlêr köyü-Cizre, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Ocak 1992, Bestler**
● Adı, soyadı: **İsmet ...**
Kod adı: **Lokman**
Doğum yeri ve tarihi: **Yemişli köyü-Uludere, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1984**
Şehadet tarihi ve yeri: **1990, Geliyê Komata-Beytüşşebap**
● Adı, soyadı: **Ömer İBRAHİM**
Kod adı: **Medeni**
Doğum yeri ve tarihi: **Dêrik (Küçük Güney), 1960**
Mücadeleye katılış tarihi: **1984**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Nisan 1990, Geliyê Komata-Beytüşşebap**
● Adı, soyadı: **Sıdık BULUT**
Kod adı: **Sadık**
Doğum yeri ve tarihi: **Nerweh köyü-Uludere, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **1990, Geliyê Komata-Beytüşşebap**
● Adı, soyadı: **Amır DEMİR**
Kod adı: **Zêrewan**
Doğum yeri ve tarihi: **Köprülü köyü-Çukurca, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **Nisan 1990, Beytüşşebap**
● Adı, soyadı: **Adil TAN**
Kod adı: **Hozan**
Doğum yeri ve tarihi: **İlkadım köyü-Nusaybin, 1966**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Aralık 1991, Gundê Nîte (Dudaklı)-Eruh**
● Adı, soyadı: **Şêrhat ÖZSOY**
Kod adı: **Aydın**
Doğum yeri ve tarihi: **Yeniköy/ Bingöl, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Temmuz 1992, Şırnak**
● Adı, soyadı: **Hadi PİŞKİN**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Köşe köyü-Eruh, 1961**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **1993, Eruh Yurtsever**
● Adı, soyadı: **Xurşit ARAS**
Kod adı: **Xurşît**
Doğum yeri ve tarihi: **Kevzin köyü-Pervari, 1964**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şehadet tarihi ve yeri: **10 Ağustos 1992, Rubaryan köyü-Pervari**
● Adı, soyadı: **Sait TAŞAR**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Bestika Mersina köyü/ Şırnak, 1966**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **1994, Cûdî**
● Adı, soyadı: **Atar GÜNER**
Kod adı: **Ömer**
Doğum yeri ve tarihi: **Avamasiya köyü/ Şırnak, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **1993, Bestler**
● Adı, soyadı: **Halit ÇAKIR**
Kod adı: **Fadıl**
Doğum yeri ve tarihi: **Deşta Lelan köyü, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1986**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Mayıs 1989, Gêra Weşa köyü-Şeyh Emer dağı-Eruh**
● Adı, soyadı: **Hamdiye ...**
Kod adı: **Cansoz**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991, Gercüş/ Mardin**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Ağustos 1997, Botan**
● Adı, soyadı: **Hacı Musa**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Amudê, 1966**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **1993, Mixêt karakol baskında-Garisan**
Görevi: **Bölük Komutanı**
● Adı, soyadı: **A. Celil OZAN**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **26 Temmuz 1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Nisan 1996, Hakkari**
● Adı, soyadı: **Hayri CEYLAN**
Kod adı: **Cuma**
Doğum yeri ve tarihi: **Xirabêripin köyü-İdil, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **1992, Xirabêripin köyü-İdil**
● Adı, soyadı: **Ömer CEBE**
Kod adı: **Neçirvan**
Doğum yeri ve tarihi: **Dilan köyü-Kerboran, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **1992**
● Adı, soyadı: **Savcı ...**
Kod adı: **Bahoz**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **1992, Xirabêripin köyü-İdil**
● Adı, soyadı: **Abdulkadir HÜSEYİN**
Kod adı: **Xabûr**
Doğum yeri ve tarihi: **Badyan köyü/ Dêrik (Küçük Güney), 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **Ocak 1997, Kiryareş kuşatması**
● Adı, soyadı: **Leyla YILDIZ**
Kod adı: **Jiyan**
Doğum yeri ve tarihi: **1 Şubat 1972, Nusaybin**
Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran 1995, Mersin**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Temmuz 1996, Newala Hut-Garisan**
● Adı, soyadı: **Hüsniye YÜREKLİ**
Kod adı: **Berçem**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **...**
● Adı, soyadı: **Sefkan DERİM**
Kod adı: **Bager Mesut**
Doğum yeri ve tarihi: **Çukurca, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **5 Haziran 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **Haziran 1997, Herki**
● Adı, soyadı: **Cemal SERAN**
Kod adı: **Zınar**
Doğum yeri ve tarihi: **Ers köyü-Eruh, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mart 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **1995, Herekol**
● Adı, soyadı: **Bedriye GÜLHAN**
Kod adı: **Bêrîvan**
Doğum yeri ve tarihi: **Ers köyü-Eruh, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mart 1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **1994, Sason**
● Adı, soyadı: **Mustafa GÜN**
Kod adı: **Zîndan, Cemşit**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyadin, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **Temmuz 1996**
● Adı, soyadı: **Mahfuz GÜRSÜL**
Kod adı: **Şoreş**
Doğum yeri ve tarihi: **Kayatepe, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Kasım 1996, Cûdî**
● Adı, soyadı: **Metin ÖNER**
Kod adı: **Wedat Amed**
Doğum yeri ve tarihi: **Aktepe köyü, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Kasım 1996, Cûdî**
● Adı, soyadı: **Mehmet TÜRK**
Kod adı: **Hamza**
Doğum yeri ve tarihi: **Halfeti/ Urfa, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994, Almanya**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Kasım 1996, Cûdî**
● Adı, soyadı: **İlhan İBRAHİM**
Kod adı: **Canda Mustafa**
Doğum yeri ve tarihi: **Mabiye köyü/ Afrin, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Kasım 1996, Cûdî**
● Adı, soyadı: **Saliha KARADENİZ**
Kod adı: **Nesrin Tendürek**
Doğum yeri ve tarihi: **Doğubeyazıt, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Kasım 1996, Cûdî**
● Adı, soyadı: **Veysi KÖSE**
Kod adı: **Xalis Avareş**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan-Amed, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Temmuz 1996, Zêrînke tepesi-Cûdî**
● Adı, soyadı: **M. Beşir AKÇA**
Kod adı: **Erdal Cûdî**
Doğum yeri ve tarihi: **Kumçatı/ Şırnak, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Kasım 1996, Cûdî**
● Adı, soyadı: **Metin ÇULDUZ**
Kod adı: **Adnan**
Doğum yeri ve tarihi: **Herbak köyü-Cizre, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Ocak 1997, Kiryareş tabur kuşatması**
● Adı, soyadı: **Meryem AKŞİN**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Birka köyü-Cizre, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **1996 Yurtsever**
● Adı, soyadı: **Mehmet ALTAY**
Kod adı: **Serxwebûn**
Doğum yeri ve tarihi: **Deravit (Peyamlı) köyü-Eruh, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mayıs 1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **Aralık 1993, Deştan**
● Adı, soyadı: **Selamet ÇATAK**
Kod adı: **Newroz Arteş**
Doğum yeri ve tarihi: **İdil, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Nisan 1996, Garisan**
● Adı, soyadı: **Hüseyin ATAY**
Kod adı: **Sertaç, Şerdem**
Doğum yeri ve tarihi: **12 Mart 1972, Mehmidî köyü-Cizre**
Mücadeleye katılış tarihi: **Aralık 1990, Yunanistan**
Şehadet tarihi ve yeri: **1994, Botan**

Değerli okuyucular
Elimize ulaşan şehit künyelerini yayınlıyoruz. Daha önceden yayınlanmış künyeler de içinde vardır.

Bir ay vardır aylar içinde

Bir ay vardır aylar içinde
her gün
her anı
diller üstünde
Adı Mazlum'la anılır
Bedenlerde ateşler yakılır
Birleşince ateşler
Dört diyar
ve cihanda
Türküsünde
halaya durulur.

Bir ay vardır aylar içinde
Her tarafı ateşler içinde
Ateşinde kavrulanlar
Agitçe isyana vurulur.

Ey insanlık
ruhunu ateşe vermeyen
cümle alem
Bilir misin aylar içindeki
bu ayı

Bilir misin
Zekiya ve Rahşan'ı
Ronahî ve Bêrîvan'ı
Teslim olmamak için
bir kurşunu kafasına
bir kurşunu ihanete bırakan
Fırat'ı
Bilemezsin
Gözlerin kör
Kulakların sağır
Zincire vurulmuş ellerin

Aç gözlerini ve duy
duy ve uzat ellerini
Bu ay Mart ayıdır.
özgürlük aşıklarının
buluşma ayıdır.
Doğanın ahenginde
Fırat'ın, Dicle'nin
Munzur'un
görleşme ayıdır.

Bu ay Mart ayıdır
Baharın habercisidir.
Çünkü
bu ay
özgürlükle yakınlaşma
ayıdır
Çünkü
bu ay
Fırat hevalin
şehadet ayıdır.

Adı, soyadı: **Şehmus KARAKOYUN**
Kod adı: **Fırat Amed Hüseyin**
Doğum yeri ve tarihi: **Çevrebiyê Berwar Sevdin, 1965**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **26 Mart 1999, Xaçûrt mahallesi/ Van**

Bir dönemi anlatmak veya anlayabilmenin en iyi ve en gerçekçi yolu yaşanan dönemde ortaya çıkan kişilikleri gerçeklikleri içinde doğru ele almak ve kavramaktan geçmektedir.

Her dönemin hatta her anın çarpıcı kişilikleri vardır.

Che'yi Che yapan kendi dönemine verdiği cevaptır.

O, dönemi anladı.

Ruh, yürek ve kişiliğindeki evrensel özü birleştirerek bunun pratik uygulayıcısı oldu.

Anladı, kavradı ve yaptı. Yaparak insanlığın kurtuluş simgesi oldu.

Mazlum'u Mazlum yapan; kişiliğinde ve pratiğinde en zor koşullarda bir halkı ve bir partiyi temsil etme, kendi kişiliğinde yaşatma olayıdır.

'65 tarihinde Çevrebiyê köyünde dünyaya gelen **Fırat** heval, Kahramanlık Haftası olarak ilan edilen 21-28 Mart tarihleri arasında 26 Mart'a denk gelen şehadetiyle dönemin bir kişiliği olarak sürece damgasını vurdu.

Kahramanlık Haftası'nın büyük kahramanı Fırat heval, yaşamı boyunca ortaya koyduğu mücadeleci kişiliğiyle belirgin bir özelliğe sahip olmuştur.

Tek başına kaldı ancak doğru yolda bir yürüyüşün sahibi oldu. Doğru yoldan şaşmadı, yılmadı. Tam tersine hep yükseldi.

Çizgiden şaşmayan Fırat heval içerisinden geçilen dönemin hassaslığını çok iyi biliyordu. Anı anına bir derinleşme ve yoğunlaşma sahibiydi.

Mücadeleyle tanıştığı ilk günlerden başlayarak kaldığı kısa dönemlik Amed zindan süreci ve sonrasında döneme cevap olmadaki kararlılığını hep sürdürdü.

Sadece yoğunlaşıp derinleşmezdi, düşündüklerinin pratik uygulayıcısı olurdu. Bunun için hep bir uğraş sahibiydi.

Öz ve sözü, düşünce ile pratiği kendinde çok iyi birleştiren bir kişilikti Fırat heval.

Başkan Apo'nun Roma'ya yürüyüşü ve ardından geliştirilen uluslararası bir komplo sonucu yakalanarak TC'ye teslim edilmesi sürecinde Fırat heval gösterdiği pratik ve çabayla sürece nasıl cevap verilmesi gerektiğini çok iyi ortaya koydu.

Koşulların durumunu ve halkın gerçekliğini çok iyi değerlendiren Fırat heval sorumluluğunu yaptığı Van merkezinde geliştirdiği planlamayla yoğun bir eylemsellik sürecini başlattı.

O, bu dönemde hem planlayıcı, hem gerçekleşen tüm eylemlerde öncü ve hem de koordineyi sağlayan profesyonel bir şehir kadrosuydu. Sorumluluğu oldukça ağır ve tehlikeliydi. Van merkezin de birinci derecede faaliyetlerden sorumluydu. Van'da tanınıyordu. Çevresi oldukça genişti. Gerçekleştirdiği birçok eylemden dolayı daha önce yakalanmış, çözülmediğinden dolayı kısa bir süre cezaevinde kaldıktan sonra serbest bırakılmıştı. Ancak O bu durumları asla çalışması önünde engel görmedi. Hep ne yapılmalı, nasıl yapılmalı, nerede ve ne zaman biçimindeki sorular üzerinde yoğunlaştı. Bunlara cevap olmada tam bir profesyonel şehir gerillası gibi hareket etti.

O dönemin bir kurtuluşçusuydu. Bilincini, yüreğini ve duygularını dönem için ayaklandıran bir kurtuluşçuydu.

"*Bir kurtuluşçunun tarzı; tek başınaymış, koşulları ağırmış, ille bir yerlere dayanması gerekiyormuş gibi durumalara asla yer vermez, bunları asla mesele yapmaz.*"

Tıpkı büyük kurtuluşçu Fırat heval gibi.

19 Mart '99 tarihli notunda; "*Malzemelerimiz olmadığından farklı eylem gerçekleştiremedim. Newroz hazırlıklarımız devam ediyor, en iyi şekilde kutlamaya çalışacağız*" diyor. Uluslararası komployu boşa çıkarmada kafasında kapsamlı planlar hazırlamıştı. Newroz böyle bir darbe için büyük bir gündü. Bütün hazırlıkları bu temeldeydi. Düşman her alanda Newroz öncesinde tedbirlerini almış, Newroz'u yasaklamıştı.

Ancak Fırat heval Newroz ateşini çok öncelerden yakmıştı. Her gün şehir merkezinin değişik mahellerinde kitleler sokağa dökülüyor, düşmana olan kin ve öfkesini dile getiriyordu. Kitle oldukça örgütlü ve koordineli hareket ediyordu. Bu çabasından dolayı Fırat heval halkın büyük saygısını kazanmıştı. Fırat hevalin bu pratiği dönemseldi. Gerilla ile serhildanları içiçe yürütme, serhildanlarla gerillayı besleme ve giderekten bunu silahlı bir düzeye çıkartma döneminin en önemli taktiğiydi. Fırat heval bunu oldukça koordineli bir şekilde yürütmeyi başarmıştı. Oldukça sürükleyici kişiliğiyle bunun üstesinden gelebiliyordu.

Yine VI. Kongre'nin kararlarına kendi cephesinde en doğru karşılığı verme; VI. Kongre'nin yeniden yapılanma hamlesine oldukça olgun, sağduyulu ve öngörülü özellikleriyle yanıt olmadaki kararlılığı ve en önemlisi de bunu fedaice bir yaklaşımla gerçekleştirmesi oldukça önemlidir.

Ölüme her an hazırdı. Şereflice ve onurluca bir ölümü selamlayanlardandır. Ancak düşmana yönlirken ölmeyi değil öldürmeyi, kaybetmeyi değil kazanmayı ve tesslimiyeti değil direnişi esas alıyordu. Eylem tarzı bunu çok iyi ispatlıyor. Şehadet anı bunun en somut ispatıdır. Bu anlamda eyleminde PKK'de hedeflenen fedaice bir tarz vardır. Bu tarz düşmanın geriletilmesinde, bozguna uğratılmasında oldukça çarpıcı ve çarpıcı olduğu kadar da dönemseldir. Koparıcı ve sonuç alıcıdır.

Bir bütünen yaşamını mücadeleye ve halka adamış olan Fırat heval, ihanete ve teslimiyete de en büyük darbeyi vurdu.

Son kurşun ihanete

26 Mart günü Van merkezine bağlı Xaçûrt mahallesinde düşmanın kapsamlı operasyon düzenleyeceği bilgisini alan Van ARGK İntikam Timi adına Fırat heval iki kişi ile birlikte bu alana geçer. Düşman alanda önceden mevzilenmiş bekliyordu. Fırat heval ve beraberinde götürdüğü iki kişi düşmanın çemberine düşer. Bu esnada her iki kişi Fırat hevali bırakarak kaçarlar. Bunları kaçmasıyla Fırat heval durumu anlar.

Kendisiyle birlikte gelen iki kişi ihanet etmiş, Fırat hevale komplo yapmışlardı.

İhanete batmış soysuzlar Fırat hevalin hemen teslim olacağını düşünüyorlardı. Fırat hevalin teslim olmasıyla da düşmanın onlara vereceği kemik kırıntılarıyla mutlu olacaklarını sanmışlardı.

Ancak beklediklerinin tam tersi olmuştu.

Fırat heval şereflice bir ölüme her zaman hazırdı. Düşmanla çarpışmaya da hazırdı.

Belinde taşıdığı iki tabancayla düşmanın "*teslim ol*" çağrılarına yanıt veriri.

Çatışma başlar. Tek başına düşmanın çemberindedir. Ama korkusu yoktur. Cesaretlidir.

Fedailikte karar kılmıştır bir kere.

Bir fedai gibi yaşamayı ve ölmeyi kendisine ilke edinmiştir.

Çatışma sırasında bir polis ölür, iki polis yaralanır.

Fırat heval sonuna kadar çatışır. En son tabancasında iki mermi kalır.

Kurtulmasının imkansız olduğunu bilen Fırat heval düşmanın eline sağ geçmemek için tabancayı kafasına dayar ve bir kurşunu kafasına sıkarak ölümsüzlük yolunda yaşamına son verir.

Tabancada bir kurşun kalır.

O da O'na ve O'nun şahsında partiye ve Kürdistan halkına sırt çevirpi ihanet edenler içindi.

O Van merkezinde kaldığı zaman zarfında birçok ajanın ve işbirlikçinin cezalandırılmasında birincil derecede rol almıştı.

Düşmana olduğu kadar ihanete karşı kin-öfkesi çok büyüktü.

Bunun içindir ki müthiş eylemci bir kişilikti.

Soğukkanlıydı; duyarlı, atik ve atılgandı. Düşmanın hareketlerini önceden seziyor ve ona karşı tedbir geliştiriyordu.

Fırat hevalin en önemli özelliği profesyonel bir eylemci olmak kadar profesyonel bir örgütleyiciydi aynı zamanda.

Bir unsurun yakalanıp ismini vermesiyle deşifre olmuştu. Fakat O gizliliğe olan bağlılığı, gerilla tarzını uygulamadaki ustalığıyla yine çatışmalarına devam ediyordu.

Van merkezinde büyük fedai eylemini gerçekleştiren **Berwar** hevalin hedef tespitini O yapmış, hedefe kadar arkadaşı götürmüş ve eylemi gerçekleşene kadar da büyük bir soğukkanlılıkla beklemişti.

Deşifre olduktan sonra parti geri çekilmesini istemişti. Partiye yazdığı son notunda "*havaların çok kötü olmasından dolayı ulaşamadım. Yola çıktım tekrar geri dönmek zorunda kaldım. Havaların düzelmesiyle tekrar sizlere ulaşacağım*" demişti.

Şehit düştükten sonra düşman Fırat hevalin cenazesini ailesine vermeye korkuyor. Düşman Fırat hevalin çok geniş bir çevre tarafından tanındığını, herkesin O'na derinden bir saygı beslediğini ve alanda gelişen bütün eylemselliklerde Fırat hevalin öncülük yaptığını biliyordu. Bundandır ki korkusu büyüktü, cenazesini vermek istemiyordu.

Ancak halk cenazeyi düşmandan almak için serhildanlara kalkar.

Bunun zerine düşman cenazeyi ailesine vermek zorunda kalır.

Yaklaşık beşyüz araçlık bir konvoy eşliğinde tilîlî ve sloganlar eşliğinde Fırat hevalin cenazesi defnedilir. Yaşanan izdihamdan dolayı yaşlı bir yurtsever kadın şehit düşüyor.

Fırat hevalin annesi, Fırat hevalin şehadetinden sonra "*Mutluyum, Serok Apo'nun ve Kürt halkının başı sağolsun. Bu olayda hiçbir üzüntümüz yoktur. Sadece ihaneti nefretle kınıyor, cezasız kalmamasını istiyorum*" diyerek yurtseverliğin, şehide bağlılığın nasıl olması gerekitğini bu tavrıyla çok iyi ortaya koyuyor.

Evli olmasına rağmen bütün yaşamını davaya adayan Fırat heval, aynı zamanda sevgisini, aşkını vatan, halk ve savaş aşkıyla bütünleştiren, yüreğini, beynini ve ruhunu;

Büyük vatan aşkıyla,

Büyük özgürlük tutkusuyla dolduran, bunun için kanının son damlasına kadar savaşarak bu ilkesine bağlı kalan bir kahramandır.

Oldukça soğukkanlı ve güven verici kişiliğiyle halkın gönlünde taht kuran Fırat hevalin şehadeti önünde saygıyla eğiliyoruz.

Şehide bağlılık fedaice bir ruhla anılarını bağımsız bir Kürdistan'la taçlandırmaktır.

Başkale'den silah arkadaşları adına Mervan

Direnişçi halk önderi

Adı, soyadı: **Nusret ÇOMAK**
Kod adı: **Xebatkar**
Doğum yeri ve tarihi: **Xencîlos-Başkale**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Görevi: **Milis**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Kasım 1996, Başkale**

'48 yılında dünyaya gelen **Xebatkar** heval, yurtsever bir çevrede büyüdü. '80'li yıllarda İran Kürdistan Demokrat Partisi'ne karşı yurtseverlik görevini yerine getiren Xebatkar heval, partimiz öcnülüğünde gelişen mücadeleye '90'lı yıllarda aktif destek sundu. '91 yılında milis olarak devrimci faaliyetlere katılan Xebatkar heval, gerillanın lojistik ve kurye ihtiyaçlarını kendi alanında karşılıyordu. Ancak Xebatkar heval bazen gerilla eylemlerine bizzat kendisi de katılıyordu. '95 yılında Başkale alanındaki Xokan karakol baskınında yer alan Xebatkar heval büyük başarı göstererek düşman askerleri üzerinde çok sayıda silah kaldırdı. Başkale alanında yurtsever halk içinde sevilen ve sayılan Xebatkar heval, aynı anda bölgedeki işbirlikçi çetelerin de birinci hedefi durumundaydı. Hain çetelerin ihbarı sonucu '94 yılında yakalanan Xebatkar heval, ağır işkencelere maruz kaldı. Daha önce de gözaltına alınmış, yine ağır işkencelerden geçirilmişti. '94'te yakalandıktan sonra gösterdiği direnişten dolayı sedece altı ay ceza aldı. Elazığ Cezaevi'nde bırakıldıktan hemen sonra gerilla ile yeniden irtibat kurdu ve belirtilen Xokan karakol saldırısında yeraldı. Bundan sonra milis faliyetleri yanısıra ARGK'nin gerilla faaliyetlerinde de aktif yeralan Xebatkar heval, artık Türk ordu güçleri ve işbirlikçileri tarafından her yerde aranır oldu.

1 Kasım '96'da Başkale Tabur Komutanı'nın emri ile kaçırılan Xebatkan hevalden ailesi haber alamadı. Cesedi 11 Kasım '96 günü Hakkari ili sınırında bulunan Zerenîk köyü yakınında bulundu. Xebatkar heval evli ve altı çocuk babasıydı.

Yurtsever halk önderlerimiz önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Değirmendere Kalesi'nden Akdeniz'e uçan

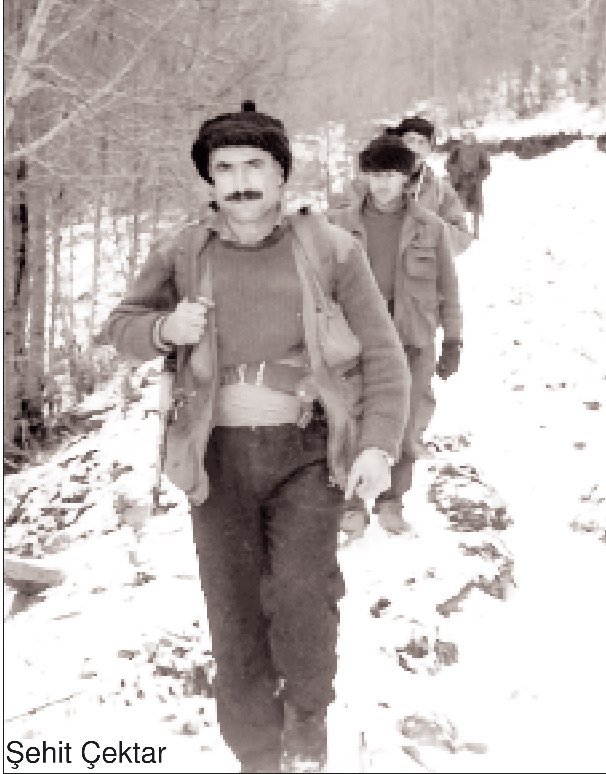
DEVRİM KARTALI

Akdeniz yolculuğuna karar verdiğimizde ileride arkadaşların anısına yazı yazacağım aklıma gelmemişti. Hele **Çekdar**'ın anısına yazmak hiç. Kimin şehit olacağı, kimin sağ kalıp mücadeleyi sürdüreceği savaşta her zaman belirsizdir. Savaş belirsizliklerle dolu bir olaydır denir, sanıyorum onun önemli bir belirsizliği de bu olsa gerek. Ama bir gerilla için yaşamı bütün zorluğu, acılı ve sevinçli yanlarıyla paylaştığı, fakat artık hayatta olmayan yoldaşlarını anlatmak, onların anılarını yaşatmak oldukça dramatik bir olay. İnsana inanılmaz derecede zor geliyor. Şu an benim de içimi bir hüzün kaplamış, efkarlıyım. Bu açıdan kendi yerimde olmak istemezdim. Buna rağmen kahramanların, civanmert insanların gönüllerde taht kurup ölümsüzleşmeleri ve halka malolmarı için bu da yapılması gereken bir görev. Bunu biliyorum. Layıkı ile olmasa bile, yerine getirmeye çalışacağım. Zira yaşayan her gerilla her zaman şehitlere borçludur. O nedenle onların anılarını, mücadeleyi gün be gün yükselterek yaşatmak ve bu ağır vefa yükünü her zaman omuzlarında taşımak zorundadır. Ne mutlu bu yükü onurla taşıyabilenlere.

Çekdar'ı ilk Parti Merkez Okulu'nda gördüm. O'nu yakından tanımadığım için bende uyandırdığı intiba, yurtsever bir köylü olduğuydu. Ama tanıdıkça, inançlı, iradeli, ilkeli bir militan olduğunu farketmekte gecikmedim. Gerçekten sevda yüklü, öfkesi kabarık bir insandı. Amanos grubu belli olduğunda çoğu arkadaş şaşırdı. Çünkü "*orta yaşın üzerinde bir Kürt köylüsü*"nün Türkiye Devrimi'ne soyunmasını beklemiyordu kimse. Hatta Başkan bile son diyalogunda "*Sen bu gençlerle yürüyebilecek misin?*" diye sormaktan kendini alamamıştı. Verdiği iddialı ve azimli cevap hâlâ aklımdadır ve tarihi yürüyüşümüzde bizleri ateşlemiştir. Başkanla diyalogunda, "*Başkanım eğer onların öncüsü olmasam, artçıları hiç olmam*" demesi benim de hoşuma gitmiş, ben de onu "*arkadaş sabotajcıdır, fiziki bir sorunu da yoktur Başkanım*" deyip desteklemiştim. Bu durum karşısında Başkan, kendisini kırmayarak, "*Tamam, ama erken şehit düşme*" deyip gidişini onayladı. Ve Şemdin Sakık provokasyonu ardından, o haine inat Akdeniz-Toros yoluna koyulduk. Çekdar yola en coşkulu ve kahramanca koyulanlarımızdandı.

O'nun esas branşı mayıncılıktı, ama o kadar pratikçi-emekçiydi ki elinden gelmeyen iş yoktu. Köyde çiftçilikte, inşaatlarda işçilik yapmış, İskenderun demir-çelikte çalışmıştı. Yeni katılım, tecrübesiz arkadaşlar O'nun emekçi yönünü hep taktir ederlerdi. Günlük olarak bir manganın yapabileceği işlere tek başına rahatlıkla yetiyordu. O yeri geldiğinde korkusuz bir savaşçı, yeri geldiğinde sürükleyici bir komutan, yeri geldiğinde ise bir propagandacıydı. Daha Parti Merkez Okulu'ndayken her işe koşmuş, inşaat başta olmak üzere bütün işlerde çalışmıştı. Emek sarfetmeden, her gün yeni bir şeyler yapmadan kesinlikle rahat edemezdi. Boş kalmaktan nefret ederdi. Okul okumadığı halde elektrikçiliği kavramış, her türlü teknik, tamirat işlerini de ustaca beceriyordu.

Mardin, Botan ve Zap'ta kalmış, savaşmıştı. Eğitim sürecinde radikal söylemi ve tavırlarıyla dikkat çekiyordu. Bazı konularda fazla keskin bulurdum O'nu. İdeolojik mücadelede de oldukça inatçıydı. Doğru bildiğini savunmaktan ne pahasına olursa olsun geri adım atmazdı. Ve gerçekten sözüne bağlı biriydi. Söylemi kadar pratik çabası da radikal ve yoğundu. Kısaca özü-sözü bir olan ender kişiliklerdendi. O'nun bu özelliği bizde O'na karşı büyük bir saygınlık ve güven yaratmıştı. Çekdar'ı tanıdıkça, O'nun sırtımı rahatlıkla dayayabileceğim sağlam bir kaya olduğunu çok daha iyi anladım. Hani derler ya dağ gibi adam, O öyleydi. Eğitim sürecindeyken, en çok Zap'ta yaşanan tasfiyeciliğe ateş püskürüyordu. Parti yaşamını yozlaştıranlara, en çok da çarpık sosyalleşme arayışında olanlara öfkeliydi. Yoğun eleştiriler karşısında "*namus bekçiliğinden istifa ediyorum*" dediğimde, gelip sahada benimle yarım saat hararetli hararetli tartışmış, istifamı geri almamı ciddi ciddi önermişti. O'na "*ben feodal ölçü ve esaslarda bundan istifa ediyorum, yoksa parti doğrularının elbette sonuna kadar savunucusu olacağım, bundan en ufak bir şüphen olmasın*" diyerek O'nu biraz olsun yatıştırabilmiştim.

Şehit Çektar

Kişiliğine damgasını vuran ruh ve en belirgin özellik, derin ve kocaman bir Kürdistan yurtseverliğiydi. Ama bunun içinde büyük bir insanlık sevgisi ve yüce bir enternasyonalizm gizlenmişti. Belki O'nunla birlikte yaşamayan, O'nunla savaş cephelerinde omuz omuza savaşmayanlar salt görünüşe bakarak O'nu sadece Kürdistan yurtseverliği ile değerlendirebilirler. Ama böyle bir yorumlama, Çekdar'a büyük haksızlık olur. O Kürdistan'ı çok seviyordu, ülkesini ve halkını yüreğine sığdıran adamdı. Onun için değil miydi Kürdistan özgürlük davasına bu kadar yürekten başkoyuşu. Ama öte yandan O, Türkiye Devrimi için de bir kış günü silahını omuzlayıp yollara düşmekte, Amanoslarda değerli canını ve kanını bu devrime katık etmekte en ufak bir tereddüt göstermedi. Türk faşizmi ile Türk halkını birbirinden ayırabilecek bilinç aydınlığına ve derin kardeşlik duygusuna "*değme enternasyonalistler*"den daha fazla sahipti. Kendi ülkesini daha çok seviyor olabilirdi, ama bu diğer ülkeleri ve halkları sevmesi önünde bir engel değildi. Ve hiç bir zaman olmadı da.

Sanıyorum yolculuğumuzun beşinci günüydü. Samandağı'nı geçmiş, Antakya'nın batısında, güneyden kuzeye yürüyorduk. Coğrafya hayli engebeli ve ormanlıktı. Çam ormanları her tarafı koyu yeşile boyamıştı. Yüksek sırtlardaki ince kar tabakası olmasa, mevsimin kış olduğunu söylemek için bin şahit ister. Amik ovası ve Antakya sanki ayaklarımızın altında, yallah desek bir sıçrayışta oradayız. Yüksek bir sırtta mola vermiş, güneşli ve ılıman bir havada Amik ovasını seyrediyor, Antakya'ya dürbün atıyoruk. Antakyos'un ikibin yıl önce kurduğu bu kent, nice imparator, padişah eskitmiş, savaşlara sahne olmuş, nice komutan, gezgin görmüş, bilgin ağırlamıştır bilinmez. Ama görünen o ki bu şehir canlılığından ve güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemiş, ilk kurulurkenki albenisiyle Amik ovasının ortasına adeta bir kültür mozaiği gibi yayılmıştı. Gece renga renk yanıp sönen ışıkları ayrı bir güzellik katıyordu seyrettiğimiz manzaraya. Gündüz ise Asi nehrinin yılan gibi kıvrılarak ortadan ikiye böldüğü bu tarihi ve güzel şehir, baktıkça bize heyecan veriyordu. Biz uzaktan uzağa onu süzüyor, sıcaklığını içimizde duyuyorduk. O ise bizden habersizdi. Her şeyimizle ona gelmiş, Kürt diyarlarından sevgi selam getirmiştik. Acaba bize kucağını açar mıydı? Alanda faşistlerin özel bir etkinlik çabası içinde olduğunu,Türk ordu birliklerinin yoğunluğunu az-çok biliyorduk. Bu durum mücadele azim ve isteğimizi körüklerken, duyarlı ve daha politik olmamızı da şart kılıyordu. Karışık duygular içinde Antakya'nın tarihiliğinden, Amik'in zenginliğinden, Asi'nin hırçınlığından, ormanların yeşililiğinden konuşurken, ilgi çekiciliğinin de verdiği dürtüyle gözlerim Çekdar'a takıldı. Ona "*söyle bakalım, buralar mı güzel, yorsa Mardin mi?*" dedim. Bana sert bir bakış fırlattı, sonra biraz durgunlaştı, düşündü, uzamış kır sakalını sıvazladı, bıyığının altından olgun olgun gülümseyerek konuştu: "*Oho bunu bana sormana gerek bile yok, tabii ki Mardin güzel*". Belki Antakya'nın güzellikleri daha fazlaydı. Ama bir tercih yapmak sözkonusu olacaksa eger Çekdar'a göre Mardin her yerden güzeldi. O'nun güzellik anlayışında yurtseverlik önemli bir kriterdi. Belki yüzeysel olarak bakıldığında bu mahalli bir duygu veya yaklaşım gibi gelebilir bazılarına, fakat ben tersini düşünüyorum. Her insan için doğup büyüdüğü yerin duygu dünyasında özel bir yeri olduğuna inanıyorum. Çekdar'ın Mardin sevgisi de bu bağlamda bir olaydır. Ve ben O'nda yurtseverlik ile estetiğin birlikteliğini gördüm. Ama ardından ekledi "*ancak buranın da hakkını yememek gerekir, bayağı güzel bir yer*". Anlayışının salt yurtseverlikle sınırlı olmadığını böylece vurgulamış oluyordu.

En yaşlımızdı, ben kırkımı geçmiştim, O ise kırkbeşine merdiven dayamıştı. Altı çocuk babasıydı. O nedenle kendisine hep "*ihtiyar*" derdim. Ama Çekdar bu sıfatı hiçbir zaman benimsemedi, kabul de etmedi. O'na göre önemli olan ruhtu. İnsanın ruhu, duygu ve düşüncesi genç olduktan sonra fiziğin yaşlanması önemli değildi ve ihtiyarlama da sayılmazdı. Yürüyüşte, çantası en ağır arkadaş olmasına rağen hiçbir gün geride kalmadı. Hatta yürüyemeyen, grubu koparan genç arkadaşlarla alay ederdi. Onlarla kendisini kıyasladığında, şu özdeyişe ulaşmıştı; "*genç ihtiyarlarla ihtayar gençler*". Kendisini ihtiyar görünümlü genç, onları da genç görünümlü ihtiyar sayıyordu.

Aklı-fikri savaşta, eylemdeydi. Amanoslara vardığımızda, İskenderun kırsalından girip Osmaniye arkasından çıktık. Ama alandaki arkadaşları bulamadık. Bu süre uzadıkça, bizdeki huysuzluk da artıyordu. Sıkıntılı günler geçiriyorduk. Düşman kanalından sürekli arkadaşlara çağrı yaptığımızdan düşman da daha alana ayak basar basmaz bizi farketmişti. Yeni bir grup gelmiş, irtibatsız olarak alanda dönüp dolaşıyor. Düşman bizi iyi bir av olarak değerlendirip hemen operasyona başladı. Yüksekler karla kaplı, kayınlar, meşeler yaprağını dökmüş, kayınların arasında yürüyoruz. Kayınların arasında yürümek Nazım Hikmet'in türküleştirilen ünlü şiirini anımsatıyor insana. "*Karlı kayın ormanında yürüyorum geceleri.*" Ama biz sadece geceleri değil gündüzleyin de yürüyoruz. Yalnız burada kayına yerel üslupla "*zorkum*" diyorlar. Meşhur faşistlerin Zorkum yaylası da ismini bu ağaçtan almış. Acil olarak erzağa ihtiyacımız var. Alanda son durum nedir bilmediğmizden oraya-buraya rastgele giripçıkmak istemiyoruz. Çünkü Dörtyol yakınlarında bir köye uğramış, dönüşte düşman pususu ile karşılaşmıştık. Şansımız var ki, kayıp vermeden bu pusuyu yoğun çatışma ile atlattık. Tekrardan benzer durumlara düşmek istemiyoruz. O nedenle bir yaylaya girmeyi uygun bulduk. Amanoslarda esas olarak tatil, kısmen de bahçe yaylacılığı yapılıyor. Köy, nahiye büyüklüğünde yaylalar var, bunlar yazın dolu, kışın ise boş. Gece boyu arkadaşlar evleri dolaştılar ve buldukları erzakları alıp getirdiler. Herkes erzak teminini esas alırken, Çekdar heval sırtında bir çuval ile gecenin yarısında çıkageldi. Gelir gelmez de hemen yanıma sokulup "*ben çok değerli bir malzeme buldum*" dedi. Baktım ki bir çuval ziraat gübresi. Bu çok iyiydi. Alanda patlayıcımız yoktu, gelirken de yüklerimiz ağır, yolumuz da uzak olduğu için getirememiştik. Böylece bu sorunumuz da şu veya bu oranda, basit bir biçimde de olsa çözülmüş oluyordu. Gübreler mayın olacak, düşmanı havaya uçuracaktı. Çekdar hemen gübreyi plastik bidonlara doldurarak sakladı. Herkes erzağı, açlığı düşünür, çözüm bulmaya çalışırken, O mayını, eylemi düşünmüştü. Kürdistan'a sevdalıydı. Türk halkını da severdi. Düşmana karşı ise aklı fikri hep vurma-kırma, yakma-yıkma ve patlatıp uçurmadaydı. Duygu ve düşüncesi bunlarla dolup taşıyordu. Bu ruh O'nu sürekli bir eylem arayışına sürüklüyor, adeta mıknatıs gibi çekiyordu. PKK'nin savaşçı ruhu bu insanda kesin ifade bulmuştu.

Çoğumuz, hatta hepimiz bilmediğimiz, tanımadığımız farklı bir diyara gelmiştik. Kendimize Türkiye Devrimcisi, Türkiye Gerillası diyor, daha doğrusu öyle olmaya çalışıyorduk. Söylemde Birleşik Kuvvet, Türkiye Gerillası demek kolaydı, ama onun duygusuna, psikolojisine ulaşmak gerçekten çok zordu. Buna alanın bizim için yeni olmasının getirdiği bazı özgün zorluklar da eklenince tamamen zorlu bir sürece girdiğimiz çok daha iyi anlaşılır. Böylesi süreçlerden yıkılmadan, başı dik olarak, yüz akıyla çıkmak ancak iki şeyle mümkündür: Birincisi yüksek fedakarlık, ikincisi kahramanlık. Zaten bunun kendini dayattığı durumda da insan ya zorluklar içinde pişer, örste dövülür, çelikleşir, yıkılmaz bir gerilla olup çıkar ya da inanaçsızlaşır, iradesini yitirir ve nedamet duygusu ile belki de sonu alçakça bir ihanetle noktalanacak bir kaçışın sahibi olur. İçimizden birinciler de çıktı, ikinciler de. İkincilere örnek "*Anadolu'dan Görünüm*" programlarında çok gösterildi. Bunlar itirafçı koğuşlarını doldurdular. Çoğu ise hızını alamayıp kontra çetelerinde tetikçilik yaptı. Ama birincilerin çoğu kefensiz yatıyor toprağın altında, çoğunun mezarı bile yok. Düşman kimisini ise mezarında bile rahat bırakmadı, Antalya'daki gibi cesetleri mezardan çıkarılıp ortalığa atıldı. Şüphesiz bunlar karşımızdaki düşmanın özünü ve karakterini yansıtıyor. Korkusu büyük, vahşeti sınırsız. Bütün bunlar Türk faşizminin kendini en iyi ifade eden marifetidir. Türk faşizm gerçeğini bundan daha çarpıcı anlatan bir eylem tasavvur edemiyorum. Ama onların unuttuğu bir nokta var ki o da şu; şehitlerin ve kahramanların cesetlerine saldırmak, onların kahramanlıklarına ve büyüklüklerine toz bile konduramaz. Çekdar birincilere örnek en öndeki yoldaştı. O bütün görevlere bu ruhla, kahramanlık ve fedakarlıkla koştu.

Savaşa ölmek için değil, özgür yaşamı yaratmak için tutuşmuştuk. Ölüm için değil, yaşam için savaşıyorduk. Biliyorduk ki, yaşam uğruna savaşırken ölmek, ölüm değil, tam tersine ölümsüzlüktür. Buna rağmen düşmanın vahşet derecesindeki uygulamalarına tanık oldukça şunu ilke haline getirmiştik: Her ne şart ve koşul altında olursa olsun düşmanın eline sağ ve yaralı geçmeyeceğiz. Savaştır, aslında insan savaşta düşmanın eline esir de düşebilir. Fakat bu düşmanlığın ölçüsünü bilmeyen TC için geçerli olamaz. Bunun için yaralı ele geçmeyi literatürümüzden çıkarmıştık. Ölü ele geçmek veya geçmemek biraz da irade dışıdır. İnsan böyle ele geçebilir de, geçmeyebilir de. Çekdar heval bu ilkeyi de biraz daha ileriye götürdü. Şöyle diyordu; "*yok arkadaş, bu faşistlerin eline ne diri, ne de ölü, hiç geçmeyeceksin.*" Felsefesi buydu. Belki bir tesadüftür, ama Çekdar gerçekten de öyle yaptı. Şehit düşmesine şehit düştü ama düşmanın eline geçmedi. Tam da felsefesine uygun bir şekilde "*öldü.*"

Yeni dönem düzenlemesini yaptıktan sonra Çekdar'ın ilk işi depoladığı gübreleri yerinden çıkarıp hemen mayın yapmak oldu. Gübreden nasıl mayın yapılır? Pratik olarak bunu bir eğitme dönüştürdü. Mayınları beş kiloluk ayçiçek mataralarına yerleştirip döşenmeye hazır hale getirdi. Kendisine takılmadan edemedim: "*Yahu Çekdar heval, bunun altı-üstü zibil, düşmana neder ki?*" dedim. O her zamanki sıcaklığı ve sevecenliği ile babacanca gülümseyerek, "*yakında görürsün zibil midir, yoksa 'malxerap' mıdır*" demişti.

Bir kış günü, Sabri denen unsurun kaçıp düşmana teslim olması ve noktamızı bastırmasının üzerinden iki gün geçmişti. Operasyon devam ediyordu. Alan değiştirmeye karar verdik. Yüklerimiz ağır mı ağır, tabii ki en ağır yük Çekdar'ın çantası. Vakitlerden öğlen oldu olacak. Hava güneşli ama öyle şiddetli bir fırtına esiyor ki, ormanın uğultusu ile motor sesini birbirinden ayırdedemiyor insan. Çam ağaçları devrildi devrilecek. Alan değiştirmeden bir mayınımızı döşemek geçiyor içimden, ama Sabri unsuru mayın konusunda düşmanı bilgilendirdiğinden, mayınımız boşa gider diye tereddüt ediyorum. Düşüncemi Çekdar'a açtığımda "*ben öyle döşerim ki feriştahları gelse bulamaz*" dedi. Sonuçta döşemeye karar verdik. Kararı Çekdar'a bildirdiğimde gözlerinin parladığını, yüzüne büyük bir sevincin dolduğunu farkettim. Keseri kaptığı gibi bir grup arkadaşla yola indi, yarım saat içinde iş tamamdı. Bulke-Çat yoluna mayını döşediği gibi döndü. Artık gidebilirdik.

Yoldaşlarına çok bağlıydı. Saflarımızda yer yer tanık olduğumuz aşınma ve yozlaşma durumları karşısında, O'nun yoldaşları için kendini tehlikeye atan fedakar tavırlarını gördükçe O'na hayran kalmadan edemedik. Amanos'un meşhur kar tepesini aşmaya çalışıyorz. Her tarafı kalın bir sis kaplamış. Karlar kuzey yamacında donup buza kesmiş. Yön çıkarmada hayli zorlanıyor, kaygan zeminde sürekli düşüp aşağılara uçuyoruz. Oldukça tehlikeli. Gidiş yönümüzü artık benim saatimdeki pusula ile tespit etmeye çalışıyoruz. Buz zeminde saatlerdir baş yukarı çıkıyoruz. Sırta doğur arazi biraz dikleşti,

Şehit Reyhan

Gerçek sendin, sen gerçek Güneş'in kızı

Adı, soyadı: ...
Kod adı: Reyhan Çewlîk
Doğum yeri ve tarihi: Dersim, ...
Mücadeleye katılış tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: 16 Haziran 1998, Xakûrkê

"*Dağlarına bahar gelmiş memleketimin.*" Ahmet Arif'in bu şiirini anımsatan bir gün. Dağlar yeşile, yeşil de kırmızıya ve sarıya yer yer boyanmış. Evet, bir başkadır bahar Kürdistan'da. Yeni umut, yeni başlangıçtır. Yine en güzel baharlardan birisini karşıladık Özgürlük Vadisi'nde. Ve özgürlük çiçeklerini kokladık doyasıya. Buz gibi kaynaklardan içtik kana kana. Yanında bıraktıklarımızın intikamıyla sarıldık bahara, bahar bize.

Bu bahar neyi getirecekti? Ama biz ne olursa olsun halkımıza, kahramanlarımıza baharı müjdelemeyi söz vermiştik. Sen de bunu müjdelemek için vurdun Dersim'den, Amed,'den, kapıldın özgürlük rüzgarının esintilerine. Yıllardır aradığın ama bir türlü bulamadığın bir mekandaydın. Hiç benzemiyordu daha önceden tanıdığın, kaldığın yerlere. Her şey yeniden öğretiliyordu. Yeninin merkeziydi burası. Yıllardır pişerken düzenin çirkefliğinde yabancılaşmıştın bu yeniye. Varolan bir yücelikti ve onun karşısındaki cüceliğimizi anlayamamıştın. Neydin, kimdin ve nasıl olmalıydın? İlkin bu sorular belirdi kafanda. Cevap karşında, yakınındaydı, ama sen ona uzaktın. Oysa ki bir uzatsan elini özgürlük tutardı. Gidip geldin, dövüldün okyanus dalgalarıyla. Bir yandan erişilmesi imkansız görünen büyük bir güzellik, diğer yandan ise çirkinliklerimiz. Bu güzelliklere erişmeye, güzelleşmeye gelenlerimizdendir. Güzelliğe yaklaştıkça açtın birer birer yüreğinin kapılarını. Kilitleri koparman kolay olmamıştı ama bir-ikisini kırmayı başarmıştın. Yücelik tohumları düşerken yüreğine tek tek döküldü pasların. İşte sen de vardın bu tarih sahnesinde. Bir kadın olmanın, PKK'yi bir kadın olarak tanımanın mutluluğuna, onuruna eriştin. Kavga zordu, ama nasıl verilmesi gerektiğini öğrenmiştin en azından.

Tarihi sorgularken ilmek ilmek çözülen yanlarımızla daha da gelişti kavgamız. Geç de olsa öğrendin gerçeği. Senden alınan, derinliklere gömülen ve kaybettirilen gerçeği. Gerçek sendin, sen gerçek...

Yeniden ülkeye dönerken yüreğinde filizlenen yaşam tohumlarını daha da büyütmeye, serpiştirmeye and içmiştin. Evet Dersim'in yiğit kızı, bu kez de vurdun Zagroslara, Munzur'un asiliklerini gördün, sevdalandın Zagroslara. Çarçela ilki oldu. Bir şeyler yapmanın hırsıyla sarıldın günlere. Azmin, coşkun, atikliğin en büyük miras olacaktı bizlere. Emeği sevmiştin, onunla olacağını anlamıştın. Büyük emeğe layık olmanın kararlığıyla ilerlemeye başladın. Acıyı, zorlukları da sevmesini öğrenmiştin. Çünkü onların seni daha da güçlendireceğini, güzelleştireceğini artık biliyordun.

Zagros eteklerinde yoğunlaşan kadın yoldaşlarınla '97'yi yargılayıp çözümlerken '98'de daha da güçlü yürümenin gücüne eriştin. Kış süreci boyunca özgürlük komutanı, Zagros eteklerinde uygarlaşan kadından bahsetti. Her seferinde yüreğini yakan bu belirlemeler, gözlerinde ateş gibi yanardı. "*Geçmişin özeleştirisini içeren bir pratiğim olmalı*" derdin. Yüreğindeki burukluk bundandı.

Gel papatya takayım saçlarına
belki son baharımız seninle
bir dahaki sefere birimiz olmayabilir
burada

Özgürlük çıkışında geriye dönüşün tüm kapılarını kapatmanın kararlılığı ve çabasıyla karşıladın baharı. "*Bu bahar başka olacak*" dedin. Silaha sevdalı yüreğin, yanıp bitmeyen bir yangın yeli gibiydi. "*Yarım kalan yanımı tamamlayacağım*" diyerek büyük tutkularla savaşa gitmeyi dayattığın günleri hatırlıyorum. Düzenlemelerde basına verilmene rağmen, savaş konusunda dakika dakika, an be an dayatarak ikna etmiştin komutanını.

İşte yine sıcak mevzilerde silahınla koyun koyunaydın. Ne de özlemiştin onları. Kusacaktın tarihsel kinini. Tek tek geçiverdi gözlerinin önünden yolda sessizce ayrıldıkların. Birden Dersim'e uzandın, el verdin Dîlan'a. Yüreğindeki kızıl gülün adıydı. Ancak bir yıl kalabilmiştin O'nunla. "*Her zaman O'na layık olacağım*" derdin. Bir kardeşin ablasına layık olmanın sınırlarını da aşan, gittikçe daha da büyüyen bir yürek, bir beyindi seninki. Rojhan, Sara ve daha niceleri geçti gözlerinin önünden. Ve yüreğin birden şahlandı. Agirî'ye ulaştı çığlığın. Özgürlük komutanın bu sefer karşındaydı. Gözlerin zafer parıltılarıyla doldu o an.

Eyleme ne kadar büyük bir coşku ve kararlılıkla gittiğini anlatıyorlar yoldaşlar. Altı şarjör, altı bomba almana rağmen, "*bir kuş kadar hafifim*" demişsin. Asıl yüreğindi yürüten. Son an'a kadar sıkmışsın kurşunları, bombaların her birini hainlerde patlatmışsın. En son sararken etrafını hainler, son bombayı d akendine ayırmışsın. Bir bomba da sen yaptın kendini, hain düşmanda. Bese'nin ruhunu daha da doruklaştıran Beritan'la tanıştın Özgürlük Vadisi'nde.

Dersim'in yiğit kızı, Reyhanlar koyduk başucuna ve nice Reyhan kokuları yayıldı Özgürlük Vadisi'nde. Biri solar, biri açar.

Anlatmak seni yeni Reyhanlara, ulaştırmak Munzurlara. Zilan olmak Reyhan, Zilanlaşmak. Sen oldun yüreği yiğit kız, bir Zilan da sen oldun, ihanetçilerde patlayan. Yıktın sınırları büyüyen yüreğinle.

Yazmak seni geleceğe... Biliriz sözlerimiz yetmez, kalemimiz tutuk.Seni anlayabildiğimizce yazdık ya da içimizdekilerle.

Güneş birdir, yakıcıdır ve güzeldir. Ve biz söz verdik sizler gibi Güneş'in kızları olacağımıza.

Zagros'tan mücadele arkadaşların

destanlar söyledim
masallar dizdim
şiirler okudum

iskender'i
yavuzları
kemalleri tanıttım
çakılsın diye belleklerine
idris-i bitlisileri de iyi belletim
rayberler gibi piçlerimi de
hiç unutmadım
koynumda beslediğim o kör
yılanları

ve kurtuluş dedim
geçmişin lanetinden
ve kurtuluş dedim
ölü
sefil
inkarcı yaşamdan
ve kurtuluş dedim
çağın rezil kahkahasından
ve kurtuluş dedim
saldım savaşa

düğüne uğurlar gibi /
dopdolu yürekle
kulakların arkasında / kızıl
güllerle

ben anaydım çünkü
ben kürdistan'dım!

---

yürümek için biraz da buz patentçisi olmak gerekiyor. Ben biraz önde hem araziye bakıyor, hem yön tespitine çalışıyor, hem de ilerliyordum. Dünya ayağımın altından sanki sertçe çekildi, kaymamla suratımın buz zemine çarpması bir oldu. Silahım bir tarafa, ben bir tarafa irade dışı aşağıya inmeye başladık. Ben başımı çarpmanın şokundan henüz kurtulmuştum ki, baktım ayaklarımın dibinde kendini bana takoz yapan biri var. O Çekdar'dan başkası değildi, benim tehlikeli kaydığımı görünce hemen kendini önüme atmış, beni frenlemişti, sonradan beraberce ağaçları tutarak kendimizi kurtardık. O'nun da yüzü ve kolu yaralandı. Ancak arkadaşların keser ile açtığı izlere basarak kar tepesini aşabilmiştik.

Baharın gelmesini, yaprakların açmasını iple çekiyorduk. Bizim için esas süreç o zaman başlayacaktı. Mart-Nisan ayları çok hassas aylar. Düşman yüklendikçe yükleniyor. Bizim için dezavantajlı saydığı bu aylarda sonuç almak istiyordu. Normalinde Nisan ayının ortaları ormanların yeşerdiği günlerdir. Biz patlamaya yüz tutan tomurcukların açmasını beklerken, yağmur, özellikle kar yağdıkça yağmaya başladı. Her sabah kalktığımızda coğrafyayı yeniden keşfediyorduk. Hava durumunu her gün radyodan dinliyor, doğadan takip ediyorduk. Birden kar yağışı şiddetlendi. Ocak, Şubat'ta kar tutmayan yerler bile beyazlandı. Şiyar arkadaşa "*bu ne iştir?*" diye sorduğumda "*vallahi ben de bilmiyorum. Herhalde bizim ihtiyar nöbetteyken yukarıdaki ile kavga ediyor, ondan her nöbete gidişinde kar yağışı şiddetleniyor*" dedi. Tabii bu şakayla bir takılmaydı. Ama bu şiddetli kar yağışı hayra alamet değildi. Nitekim çok geçmeden Osmaniye arkasındaki birliğimizin çatışmaya girip kayıp verdiğini öğrendik. Buna en çok içerleyen ve o arkadaşların intikamı için en çok çabalayan gene Çekdar'dı. O'nu mayınlama yapması için bir grup arkadaşla Topaktaş yaylasına doğru gönderdik. Görevini büyük bir titizlikle yapıp dönerken, daha önce döşediği mayın operasyon güçlerinde patladı. Düşmanın bir aracı uçuruma yuvarlanırken, içindeki askerlerden ölen ölmüş, kalanlar da yaralanmıştı. Tabii O sadece böylesi tek tük eylemlerle tatmin olacak, teselli bulacak biri değildi. Bir grup oluşturmamızı ve sürekli bu tür eylemler için görevlendirmemizi istiyordu. Uygundu ve biz bunun için baharı bekliyorduk. Çok daha büyük eylem tasarıları vardı. Onları burada yazmayacağım. Onları hatırladıkça bu iş üzerinde ne denli yoğunlaştığını ve kendini hazırladığını daha iyi anlıyorum.

Yeni bir grup bekliyorduk. Nisan ayı sonlarıydı, alana ulaşmış olmaları gerekiyordu. Düşmanın hareketliliği ve muhabereden anladığımız kadarıyla gelen grup bizi geçerek Dörtyol kırsalına ulaşmış bulunuyordu. Şimdi en acil iş o grup ile buluşmaktı. Yeni perspektifler ışığında yılın sahaya ilişkin düzenleme ve planlamasını yapacaktık. Çekdar hevale düşmanın operasyonlarını darbelemek ve dikkatini değişik alanlara çekmek için yeni bir görev vererek ayrıldık. O bir grupla Değirmendere alanında kalıp buradan temin ettiği gübre ile çok sayıda mayın yapacak ve onları belirlenen yerlere döşeyecekti. Buluşma için tarih ve nokta belirledik. En son küçük bir içtima yaparak birbirimize başarı diledik. Bunun Çekdar ile son vedalaşmamız olduğunu nereden bilebilirdik!

Yeni grup ile buluşmak bize güç ve moral vermişti. Daha grupla buluştuğumuzun ilk günü Çekdar'ın Topaktaş'a döşediği mayın bir askeri araçta patladı. Bu moralimizi daha da yükseltti. Toplantılarımızı yapıp Engizek, Binboğa gruplarını yola çıkardık. Geriye Amanos için bir takım kalmıştık. Oluşturduğumuz yönetimde Çekdar heval de yeralıyordu. Randevu günü gelip çattı. Sabırsızlıkla buluşmayı beklerken, alanda belli bir rol biçtiğimiz bu arkadaşın şehadet haberini aldık. Beklemediğimiz bir olaydı, sarstı bizi. Patlayıcılarda ilk hata her zaman son hata olmuştur. Çekdar biraz da kendine aşırı güven ve aceleciliğin kurbanı oldu. En verimli çağında erkenden aramızdan ayrılarak bizi ödememiz imkansız olan bir borcun altına soktu.

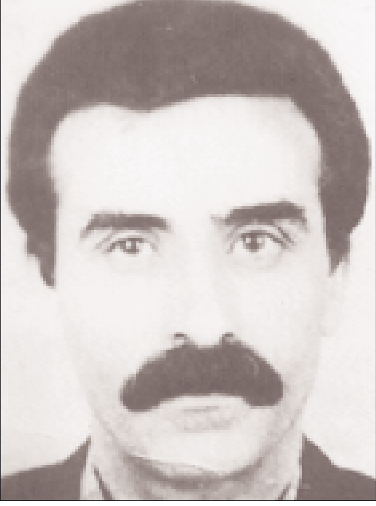
Gübreyi eritirken, mayın döşeyeceği yerleri de bir bir kafasında tasarlamıştı. Çok inatçıydı, bir şeyi kafasına koydu mu mutlaka yapardı. Değirmendere Kalesi sürekli aklındaydı. Oraya düşman her gelişinde gözetlemeci ve güvenlik kuvveti çıkarıyordu. Kale Değirmendere yaylasına en hakim yerdi. Zaten öyle olduğu için eski çağda oraya bir kale inşa etmişlerdi. Bu nedenle tarihi bir eserdi de burası. Çekdar ilk mayını bu kaleye döşemeyi önüne koyuyor. Fikir çok isabetli aslında. Tarih 27 Nisan '98. Cam bir kavnoza tıkabasa patlayıcı doldurduktan sonra bir arkadaş ile kaleye tırmandı. Hassas bir anahtar yapma düşüncesindeydi. O bunun için kapaklı küçük cep aynasını seçmişti. Arkadaşlarına "*cep aynası kabından anahtar yapacağım. Hassas olmalı ki bir dokunuşta patlasın*" demişti. Yanındaki arkadaşların itirazları, kaza yaparsın, aman yapma demeleri O'nu kararından döndüremedi. Keser ile kalenin en stratejik yerinde büyük bir kavanozun gireceği derinlik ve genişlikte bir çukur kazdı. Kavanozu yerleştirdi, çıkardı, çukurun içini son defa rütuşlayıp düzeltti, tekrar koydu. Mahmut'a "*şu toprakları al biraz öteye at*" dedi. Mahmut toprakları yağmurluğuna doldurup oradan uzaklaştı. Evet sıra en hassas işleme gelmişti, anahtarı bağlayacaktı. Ona sıradan bir iş gibi geliyordu, çok soğukkanlı ve sakindi. Pil bataryasının bir ucunu mayın fünyesine bağladı. Fünyenin diğer ucu anahtar ile birleştirildi. En son pil bataryasının diğer ucu anahtara bağlandı. Şimdi mayın patlamaya her zamankinden hazırdı. Bir-iki milimlik bir esneme bile anahtarın iki yakasını temasa geçirebilirdi. Çekdar kendi sonunun yaklaştığını, buna dakikalar değil, artık saniyeler kaldığını şüphesiz bilmiyordu. Hele kendi yaptığı bir mayınla kendisini yokedebileceğini hiç düşünmemişti. Anahtarı toprağın altına yerleştirip üzerini kamufle etmeye çalışmasıyla değirmendere Kalesi'nde büyük bir patlama duyuldu. Ardından kaleden bir toz bulutu yükseldi. Şoke uğrayan Mahmut panik içinde mayın yerine geldiğinde biraz önce kendisine emir veren komutanı ortada yoktu. Yerinde sadece küçük bir yelek parçası bulabildi. Hıçkırdı, gözlerinden yaşlar boşandı. Ne yapacağını şaşırdı.

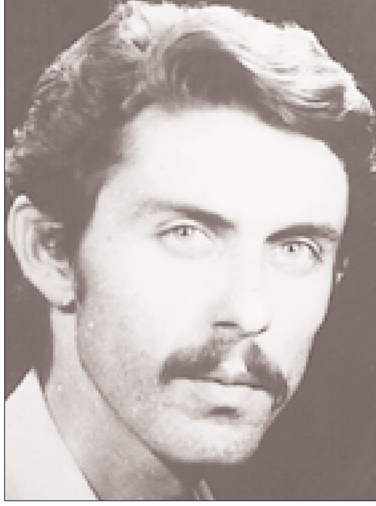
Evet Çekdar artık yoktu. Bedeni atomlara bölünüp Değirmendere semalarından toprağa saçılmıştı. Ruhu bir devrim kartalı olup Akdeniz'e doğru uçmuştu. Artık bundan böyle, O Akdeniz'de bir devrim rüzgarı olarak durmadan esecekti. Anısı Önünde Saygıyla Eğiliyoruz!

Mücadele arkadaşları adına Ferhan
12 Kasım 1998

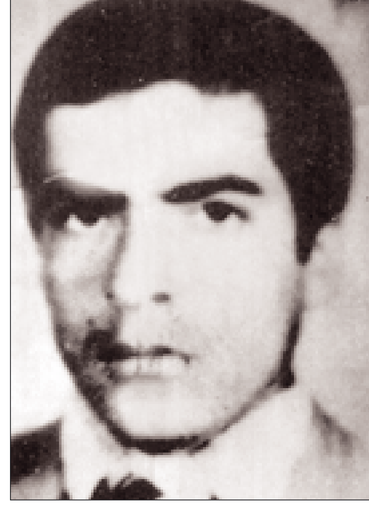
Şehitlerimiz diriliş, birlik, enternasyonalizm, yeni insan toplumu yaratma mücadelemizde yaşıyor

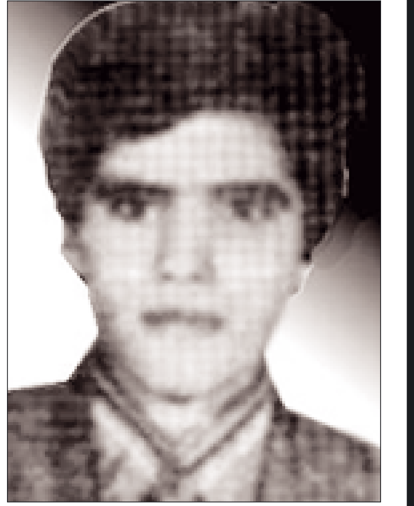
● Cemal Şerik

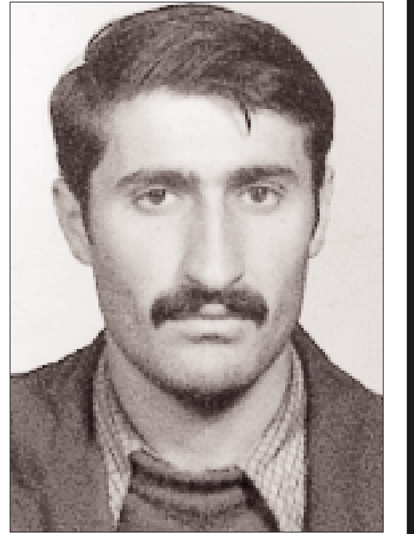

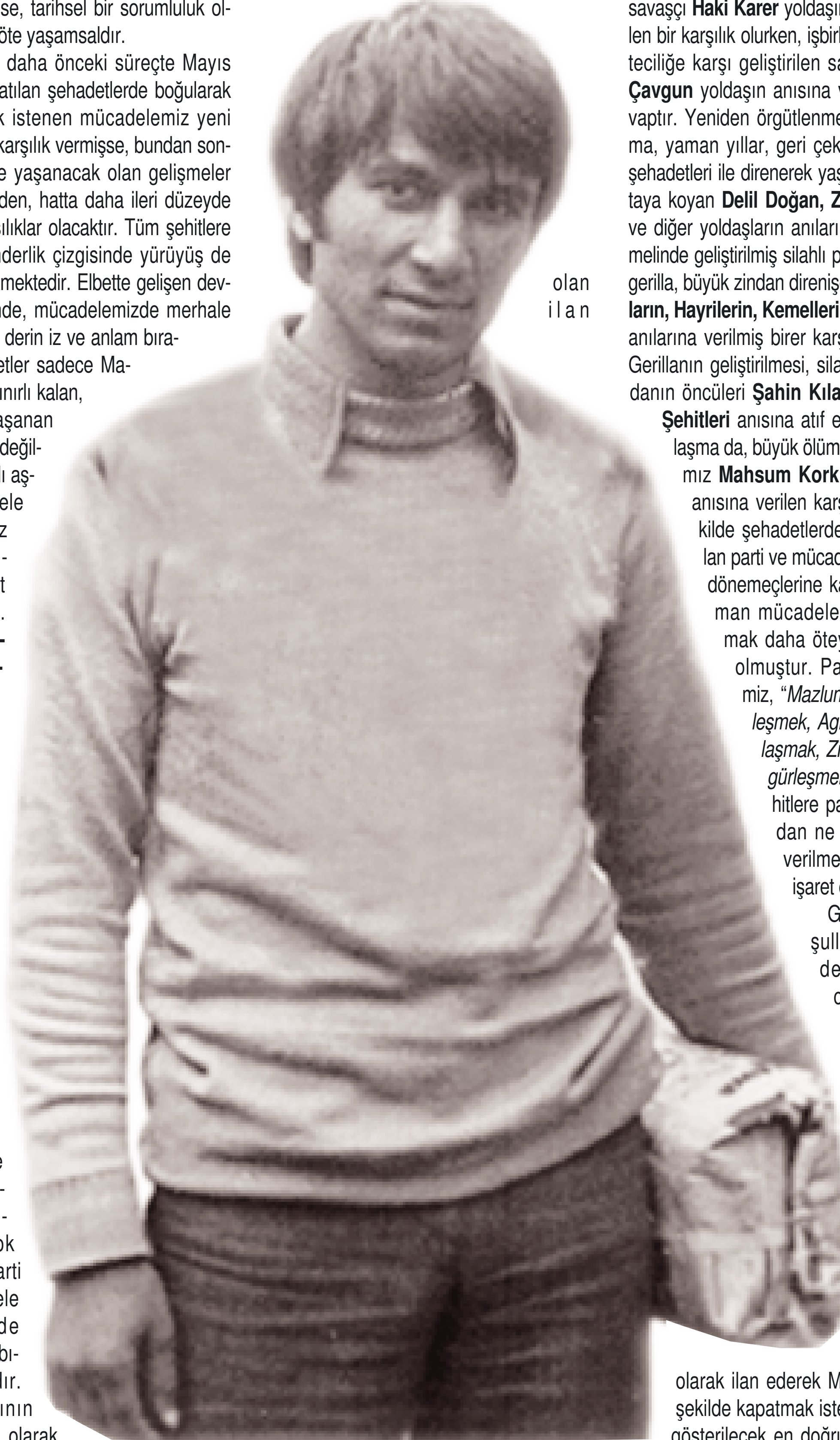

Diriliş, birlik, enternasyonalizm, insan toplumu; Mayıs şehitlerini ya da Şanlı Şehitler Ayı Mayıs'ı en iyi anlatacak kavramlar olmaktadırlar. Çünkü Mayıs ayının şehitlere adanmasını sağlayan şehadetler gerçek ifadesini bu kavramlarda bulmaktadırlar. Kürdistan Devrimi'nin öncü örgütü PKK'nin oluşumunda atılan adımların başlangıcını teşkil eden seçkin insan Haki Karer şahsında enternasyonalizmi temsil ederken, Halil Çavgun ulusal dirilişin sembolü, Mehmet Karasungur da emperyalizm ve sömürgeciler tarafından parçalanarak yokedilmek istenen Kürdistan halkının birliğinin simgesi olmuştur. Diriliş, birlik ve enternasyonalizm kavramlarının ifade ettiği anlamların temsilcisi olan bu yoldaşlarımızın Parti Önderliğimizin ışıklı yolunda biraraya gelmeleri ve varlıklarını adamaları ütopyalarını ortaya koymaktadır. Bu da Parti Önderliğimizde ifadesini bulan Yeni İnsan toplumudur.

Partimiz tarafından karar altına alınarak şehitlere adanan Mayıs ayını diriliş, birlik, enternasyonalizm ve yeni insan toplumu kavramlarının daha yakıcı ve içiçe geçtiği bir süreçte karşılıyoruz. Bu uluslararası bir komplo sonucu tutsak edilen Parti Önderliğimiz şahsında yaşanan gelişmelerde ifadesini bulmaktadır. Çünkü Parti Önderliğimize karşı geliştirilen komplo ile yapılmak istenen, yeni insan toplumu ütopyasını ve bu ütopyanın gerçekleşmesinin belli başlı esaslarının da boğularak imha edilmesidir. Bu anlamda uluslararası komplonun sahiplerince Parti Önderliğimizi "*yargılama süreci*"nin başlangıcı olarak Mayıs ayının son gününü belirlemeleri anlamlıdır. Uluslararası komplonun sahipleri devrim ve yeni insan toplumuna ulaşma mücadelemizi boğmak, yok etmek için geliştirdikleri saldırıların yaşandığı Mayıs ayının son gününü Parti Önderliğimizi "*yargılama süreci*"nin başlangıcı olarak belirlemesi tesadüf değildir. Nasıl önceki dönemlerde Mayıs ayında yaşanan şehadetlerde devrimci mücadelemiz yokedilmek istenmişse, Parti Önderliğimize yönelik başlatacakları sözde yargılama ile devrim ve yeni insan toplumuna ulaşma mücadelemizi tasfiyeye uğratmak istemektedir. Bu da yeni bir Şanlı Mayıslar ayını karşılarken, Parti Önderliğimizde temsilini bulan, ütopya için savaşan, mücadele eden herkesi yeni görev ve sorumluluklarla başbaşa bırakmaktadır. Bu görevlerin yerine getirilmesi ise, tarihsel bir sorumluluk olmaktan da öte yaşamsaldır.

Nasıl ki daha önceki süreçte Mayıs ayında dayatılan şehadetlerde boğularak yokedilmek istenen mücadelemiz yeni hamlelerle karşılık vermişse, bundan sonraki süreçte yaşanacak olan gelişmeler de aynı türden, hatta daha ileri düzeyde verilen karşılıklar olacaktır. Tüm şehitlere bağlılık, önderlik çizgisinde yürüyüş de bunu emretmektedir. Elbette gelişen devrimimiz içinde, mücadelemizde merhale teşkil eden, derin iz ve anlam bırakan şehadetler sadece Mayıs ayı ile sınırlı kalan, bu ayda yaşanan şehadetler değildir. Yirmi yılı aşkın mücadele tarihimiz içinde binlerce şehit verilmiştir. **14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu** şehadetleri, **Çağdaş Kawa Mazlum Doğan**'ın şehadeti, **parti kuruluş ilanı** şehitleri, 30 Haziran'da yaşanan **Zilan** arkadaşın şehadeti ve daha da sayabileceğimiz birçok şehadet parti ve mücadele tarihimizde derin izler bırakmışlardır. Mayıs ayının şehitler ayı olarak ilanı aynı zamanda işte bu sayısı binleri bulan şehitlerimize adanmışlığı ifade etmektedir. Burada Mayıs şehitleri şahsında anılan tüm şehitlerimizdir. Bundan başkası da mümkün olamaz. Çünkü PKK tarihinde yaşanan her dönem, güçlü direnişler ve büyük şehadetlerde ifadesini bulmaktadır. Ve her dönem şehitlerle anlamını bularak dile getirilmek durumundadır. Partimiz tarafından şehitlerimizin manevi komutanlarımız olarak ilan edilmesinin anlamı da budur.

Şehitlerimizin manevi komutanlarımız olarak olan ilan edilmesi sadece onlara verilen önemin bir ifadesi olmaktan da öte bizler açısından nasıl bir mücadelenin, yaşamın, yürüyüşün sahibi olunması gerektiğinin de talimatıdır. Şehitlerimizin erişilmez olmasının anlamı da özünü buradan almaktadır. Şehitlerimiz burada ölçüdür. İdealleri ulaşılması gereken hedef, yaşamları da onurumuzdur.

Parti ile mücadele tarihimiz ve bunun en somut temsilini yapan Parti Önderliğimiz şahsında dile gelen gerçeklik bunun gerçek ve en özlü ifadesidir. Partileşme yolunda atılan ilk adım enternasyonalist savaşçı **Haki Karer** yoldaşın anısına verilen bir karşılık olurken, işbirlikçi-feodal çeteciliğe karşı geliştirilen savaş da **Halil Çavgun** yoldaşın anısına verilen bir cevaptır. Yeniden örgütlenme ve toparlanma, yaman yıllar, geri çekilme sürecini, şehadetleri ile direnerek yaşamlarında ortaya koyan **Delil Doğan, Zeki Palabıyık** ve diğer yoldaşların anılarına bağlılık temelinde geliştirilmiş silahlı propaganda ve gerilla, büyük zindan direnişçileri **Mazlumların, Hayrilerin, Kemellerin, Ferhatların** anılarına verilmiş birer karşılık olmuştur. Gerillanın geliştirilmesi, silahlı propagandanın öncüleri **Şahin Kılavuz ve Hêzil Şehitleri** anısına atıf edilirken, ordulaşma da, büyük ölümsüz komutanımız **Mahsum Korkmaz** yoldaşın anısına verilen karşılıktır. Bu şekilde şehadetlerde ifadesini bulan parti ve mücadele tarihimizin dönemeçlerine karşılık her zaman mücadelenin bir basamak daha öteye taşırılması olmuştur. Parti Önderliğimiz, "*Mazlumlaşarak partileşmek, Agitleşerek ordulaşmak, Zilanlaşarak özgürleşmek*" derken; şehitlere partimiz tarafından ne şekilde yanıt verilmesi gerektiğine işaret etmiştir.

Günümüz koşullarında şehadetlere verilecek olan anlam ancak bu temelde olacaktır. Düşmanın şanlı şehadetler ayımızın son gününü Parti Önderliğimizi yargılama günü olarak ilan ederek Mayıs ayını bu şekilde kapatmak istemesine karşı gösterilecek en doğru devrimci tutum da bu şekilde gösterilecektir.

Düşmanın devrimimiz açısından derin anlam ifade eden günleri tersine çevirmek istediğini biliyoruz. Böylesi günleri bizler açısından bir öze dönüş, hamle dönemi değil de savunmada kalınarak iradenin kırıldığı anlar haline getirmeye çalışmaktadır. Bu temelde de bu günleri kendisi için farklı ve saldırı günleri olarak görmektedir. Bu anlamda bizler için özel anlam ifade eden günlerde saldırılar geliştirmesi, çeşitli yönelimleri gündeme getirmesi boşuna değildir. Düşmanın bizler için büyük öneme sahip olan anları özünden boşaltma çabalarıdır. Bizlerin yapması gereken, şanlı şehitler ayında şehitlere bağlılığımızın bir ifadesi olarak düşmanın bu yönelimlerini boşa çıkartarak şehitlerimizde ifadesini bulan anlamı daha da derinleştirerek gelişkin ve sürekli kılmaktır.

Bu anlamda şanlı şehitler ayında şehitlerimizi anarken, esas almamız gereken yönler şehitlerimizde dile gelen anlamlarda derinleşmek, bunu günümüz koşullarında daha da zenginleştirmektir. Enternasyonalizm, diriliş, birlik öne çıkan bu yönler arasında belli başlıları olurken bu kavramların içerik kazanmasında temel hedef olan ve Parti Önderliğimizde ifadesini bulan yeni insan toplumuna ulaşma hedefi öne çıkmaktadır. Bunların hepsi birlikte ele alındığında, gerçek anlamını bulacağı gibi, günümüzün koşullarında sorunlara çözüm gücü olunacak, görevler yerine getirilecektir.

Daha bir fikir olarak ortaya çıktığı günlerde PKK'de dile gelen gerçeklik de bundan başkası değildir. PKK'nin ilk ideolojik olarak şekillenişi bir yandan şehitlere bağlılık iken, diğer yanda günün sorunlarına devrimci bir çözüm bulmaktır. Darbelenen Türkiye devrim hareketinin öncülerinin katledildiği, örgütsel anlamda bir boşluk ve yenilginin yaşandığı bir süreçte, PKK'nin ideolojik olarak şekillenerek ortaya çıkışının anlamı budur. Parti Önderliğimiz PKK'nin oluşumunda atılan ilk adımları o dönemin şehadete ulaşan devrimci önderlerinin anısına bağlılığın ve yoldaşlığın bir gereği olarak atıldığını söylemektedir. Yine oluşturulacak örgütlenmenin bu devrimci önderlerin pratik deneyleri esasında yükseldiğine dikkat çekmektedir. Bu aynı zamanda PKK'de

● devamı 11. sayfada